

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 109

Dijous, 11 de febrer de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 70, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de mesures en matèria d'ocupació pública (debat de totalitat) (tram. 200-00083/08) p. 3

Proposició de llei

de regulació de les festes tradicionals amb bous (debat de totalitat) (tram. 202-00079/08) p. 16

Proposta de resolució

d'aprovació del Mandat marc del sistema públic audiovisual (tram. 250-02393/08) p. 26

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de la Fundació Vicenç Ferrer al premi Nobel de la Pau 2010 (tram. 401-00048/08) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes per a incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes (tram. 300-00258/08) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre les competències estatutàries en matèria d'educació (tram. 300-00259/08) p. 41

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació (tram. 300-00260/08) p. 46

Moció subsegüent

a la interpel·lació al Govern sobre els plans de dinamització comarcal (tram. 302-00212/08) p. 51

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies amb infants (tram. 302-00213/08) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual (tram. 302-00214/08) p. 60

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 70.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de mesures en matèria d'ocupació pública (debat de totalitat) (tram. 200-00083/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat sobre el Projecte de llei de mesures en matèria d'ocupació pública.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, saludar la secretària de Funció Pública i Modernització de l'Administració i la directora general de Funció Pública del Govern de Catalunya i els representants de les organitzacions sindicals, especialment en l'àmbit de la funció pública, que també ens acompanyen avui.

Avui és un dia especialment important en l'acció legislativa del Departament de Governació i Administracions i Públiques i, per tant, d'aquest Govern. I ho és perquè avui presentem un projecte de llei que suposa una reorientació de la funció pública del conjunt de les administracions públiques catalanes. Un fet gens menor si atenem que incidirà en més de 250.000 persones i, òbviament, en el conjunt de la societat. Un fet gens menor si recordem que les bases de la funció pública catalana són encara les que estan establertes des de l'any 1985 i refoses en un text del 1997. I també un fet gens menor si atenem que el repte de la modernització de les administracions públiques és una demanda permanent per part de la societat, de les empreses i dels mateixos professionals de l'Administració.

La prestació de serveis públics està guanyant dimensió, complexitat i responsabilitat, i el Departament de Governació està configurant un nou model d'administracions per poder afrontar amb èxit els reptes que requereix la societat actual. En aquest sentit, fixin-se que s'està duent a terme una reforma legislativa sobre les qües-

tions més estructurals: reformes en l'organització territorial i administrativa –a través de la llei veguerial, de l'àrea metropolitana, del Consell dels Governos Locals, així com la futura llei de governs locals i d'organització de l'Administració–; reformes en el règim de relacions entre les administracions i amb la ciutadania –a través de la llei de govern, de la nova llei de procediment o bé de la llei d'ús dels mitjans electrònics a les administracions–, i la reforma també de la funció pública, que és precisament el projecte de llei que portem avui, per a la seva presa en consideració, al Ple de la cambra legislativa catalana. No crec que hi hagi dubte de l'actitud i compromís d'aquest Govern per escometre les necessàries reformes estructurals que es requereixen des de fa molt i molt temps.

Abans d'exposar la llei, però, voldria fer una reflexió sobre la joventut, si em permeten, de les nostres administracions. I és que sovint s'associa el terme «Administració» a organitzacions antigues, organitzacions ancorades i de poca velocitat, i en el nostre país, a Catalunya, això és ben diferent. Les administracions públiques catalanes són organitzacions recents, joves, que han après i que ara els toca créixer i, a més a més, madurar. I no créixer per ser més grans, no créixer per créixer, sinó per estar al servei de la societat d'una manera més eficient, d'una manera més eficaç, i per adaptar-se millor a la realitat social i econòmica dels nostre país.

Les administracions catalanes, saben vostès que són el resultat d'una evolució de les antigues estructures d'estat, que van ser modelades en un context, diria, prou centralitzat, prou centralista, en un context del «prebenestar», si em permeten l'expressió. De fet, les mateixos experts, experts en aquest àmbit concret, afirmen que les nostres administracions no han començat a evolucionar de forma pròpia fins avançada la dècada dels noranta; per tant, com qui diu, fa quatre dies. I en aquest sentit els voldria, senyores diputades, senyors diputats, encoratjar a valorar la importància estratègica d'aquest projecte de llei en la línia de treballar per la construcció d'un model nacional propi d'Administració pública.

Tot i que la regulació normativa de la funció pública estava aturada des de fa quinze anys, hem de tenir present que no som davant d'un model antic, ni caducat, ni amb hàbits adquirits; res més lluny de la realitat. Som davant, com deia, d'unes estructures joves, a les quals cal implantar nous models de gestió, sobretot models basats en la gestió del talent, del coneixement, models focalitzats en els resultats socials, i on ens caldrà un ús intensiu de les noves tecnologies de la informació i la comunicació.

Permetin-me ara, senyores diputades, senyors diputats, exposar els fonaments i els continguts d'aquest Projecte de llei de mesures en matèria d'ocupació pública.

Una primera qüestió essencial és que aquest projecte de llei ordena, regula l'ocupació pública per a la totalitat de les administracions públiques catalanes –així ens ho diu l'Estatut–, òbviament, respectant els principis d'autonomia local i d'autonomia universitària. Aquesta premissa ja va ser establerta pel Llibre blanc de la funció pública, i la seva materialització va precisament, per primera vegada, de la mà d'aquest projecte de llei.

Com va de la mà d'aquest projecte de llei? Doncs, primer, estenent el seu àmbit d'aplicació a la Generalitat de Catalunya, als ens locals, a les universitats públiques, a les entitats autònomes, entitats públiques també en l'àmbit local, consorcis, etcètera. Com més? Doncs, establint unes pautes comunes a l'ordenació, a la planificació, en l'estructura de l'ocupació, per obtenir un panorama homogeni, un panorama comparable a *totes* les administracions públiques. També definint unes mesures comunes en matèria de reclutament i de selecció, per tal de garantir que les condicions d'accés a la funció pública siguin equivalents; en altres paraules: que, sigui quina sigui la porta d'accés a la funció pública catalana, s'apliquin els mateixos estàndards de qualitat i s'apliquin els mateixos principis d'imparcialitat, de publicitat o de lliure concurrència, entre altres. O bé, com més? Doncs, creant un registre general de l'ocupació pública catalana i definint-ne els continguts mínims i els criteris que han de permetre l'intercanvi homogeni d'informació entre les diferents administracions públiques. I també fomentant la mobilitat interadministrativa, un altre aspecte molt important, molt remarcable d'aquesta llei, mobilitat interadministrativa, entre administracions públiques.

Aquests elements comuns que acabo d'esmentar, òbviament, permeten la mobilitat, però el projecte de llei que avui presentem va més enllà, el projecte que avui presentem la fomenta, la mobilitat entre administracions. I la fomenta amb l'establiment, per exemple, d'una reserva mínima d'un quinze per cent en la relació de tots els llocs de treball, amb un mínim d'un 3 per cent per grup i amb la previsió de signar convenis interadministratius precisament amb aquesta finalitat.

El títol segon de la llei regula l'ordenació i l'estructura de l'ocupació pública, que s'han reconfigurat amb l'objectiu doble de, per una banda, homogeneïtzar, com deia, les diferents administracions, i per altra banda, assentar les bases necessàries que han de permetre transformar, que han de permetre modernitzar l'ocupació pública en els àmbits de la selecció, de la valoració del compliment, de la mobilitat, de la carrera professional.

Així, el lloc de treball es reconeix com la unitat bàsica estructural de l'ocupació, eh? El lloc de treball s'entén i es reconeix com l'agrupació dels llocs de treball en àmbits funcionals, que passarà a ser l'instrument clau per a la seva racionalització. Saben vostès, senyors diputats, senyores diputades, que els àmbits funcionals ja són una clara aposta d'aquest Govern per millorar l'adaptació del personal als llocs de treball. El Govern ja va aprovar el Decret de creació dels àmbits funcionals en el seu dia. Per tant, com? Ja sigui a través de la selecció, la formació, la provisió, la mobilitat i la possibilitat de desenvolupar la carrera professional. De fet, els àmbits funcionals han de constituir la base de la futura carrera professional horitzontal.

Des del punt de vista de la planificació, voldria destacar que el projecte de llei presenta allò que en diem «els plans estratègics», com a eines de gestió estratègica de l'ocupació, i també que centralitzarà tota la informació de les ofertes d'ocupació pública del territori català.

El títol tercer regula el reclutament i també regula la selecció. I és que hem fet néixer una nova etapa en el procés de selecció, allò que en diem «el reclutament», un nou sistema necessari per a poder optar a la prestació de serveis temporals i que garantirà captar l'excel·lència també en aquests tipus de contractació, encara que no sigui permanent. Sabíem que l'entrada, doncs, temporal era una manera d'entrar en el conjunt de l'Administració pública. Doncs bé, també quan es tracti de prestació de serveis temporals hem de ser capaços de triar els millors, hem de ser capaços de triar, de seleccionar els millors per treballar, encara que sigui de manera temporal, a la primera empresa del nostre país, que és l'empresa de tots, que és l'Administració pública de la Generalitat, en el sentit més ampli.

Quant a la selecció, i a banda d'ampliar les proves i valoracions que poden ser objecte d'una puntuació per a valorar l'excel·lència, es descarta l'opció del concurs com a mètode d'accés i s'institucionalitza un període de prova de tres mesos i d'un curs selectiu, tot regulant-ne la seua supervisió.

Pel que fa l'accés a l'ocupació pública catalana de les persones amb discapacitat, a més de la reserva d'una quota no inferior al 5 per cent de les vacants, es preveu que les places reservades no cobertes puguin acumular-se a la següent oferta pública. S'estableix, doncs, així mateix, la necessitat que les administracions públiques incentivin la participació de les persones d'aquest col·lectiu, d'aquest col·lectiu de persones amb unes dificultats afegides. I com? Doncs, principalment, mitjançant cursos de preparació específics, i també s'adopten igualment una sèrie de mesures de discriminació positiva, si em permeten l'expressió, en l'accés, adreçades a les persones amb dificultats d'inserció laboral, i també a aquelles persones amb especials dificultats d'accés al mercat de treball.

També voldria, senyors diputats, senyores diputades, mencionar particularment la rellevància que es dona en aquest projecte de llei i la l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, com a ens supervisor, com a ens gestor dels processos de reclutament i de selecció.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, aquest projecte de llei que avui presentem, que avui posem a consideració del Ple de la cambra legislativa catalana, del Ple del Parlament de Catalunya, per a la seva presa en consideració i a iniciar el tràmit parlamentari per a la seva aprovació definitiva, aquest projecte de llei, dic, assenta, reforça les bases d'un nou model homogeni, d'un nou model modern de funció pública, per al conjunt de les administracions públiques del nostre país: la Generalitat, els ajuntaments, els ens locals, i també les universitats públiques de Catalunya. I serà sobre aquestes bases que avui proposem al Parlament de Catalunya, que construïrem entre tots –entre tots– el reptes que coronaran la reforma, i sobretot els que ja s'han començat a treballar, com són l'avaluació de l'acompliment, l'Estatut del directiu públic, la carrera professional administrativa o l'homogeneïtzació dels cossos especials, qüestions que hauria estat prematur desenvolupar sense disposar abans d'unes noves bases que, des de el nostre punt de vista, són absolutament essencials.

Finalment, senyors diputats, senyores diputades, els expreso sincerament el meu desig que el tràmit parlamentari que avui iniciem pugui contribuir i contribueixi, en definitiva, a apropar posicions, a apropar molt més les posicions. Hem de millorar entre tots plegats aquesta llei, i l'hem d'ampliar i l'hem de consensuar molt més encara. Per tant, hem d'apropar posicions i també que els diversos grups parlamentaris, els agents socials de manera molt important i els diversos ens i col·lectius afectats, puguin –puguem– ser, tots plegats, coresponsables d'aquest avenç necessari, d'aquest avenç imprescindible amb el màxim de consens possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors representants del departament, senyores i senyors diputats. La veritat, conseller, és que si haguéssim de fer esment del discurs que vostè ens ha fet avui, pràcticament el Grup Popular no hauria presentat una esmena a la totalitat. Però naturalment hem de valorar el moment en què es presenta aquesta llei, el tràmit pel qual s'opta per part del Govern per a la tramitació de la llei, i després, evidentment, una vegada més, la tècnica legislativa emprada en el contingut d'aquesta llei.

El Grup Popular, del Partit Popular de Catalunya, ha presentat aquesta esmena a la totalitat, de retorn al Govern del projecte de llei en matèria d'ocupació pública, basat, sobretot, en tres arguments.

En primer lloc, hem de fer esment de l'article 136 de l'Estatut d'autonomia, del títol competencial sobre el qual es desplega aquesta llei que, com vostès saben, va ser recorregut pel Partit Popular al Congrés dels Diputats, davant del Tribunal Constitucional, i això no es va fer davant d'una base de negar competència exclusiva de la Generalitat per regular el règim jurídic dels funcionaris de la Generalitat, sinó sobretot de com es va redactar l'article 136, per no tenir clar o no deixar clar l'abast d'aquest article i el seu encaix dintre de la Constitució espanyola en incorporar el règim del personal dels ens locals. En concret, l'article 136 diu que: «Correspon a la Generalitat en matèria de funció pública...» –respectant el principi d'autonomia local–, com n'ha fet esment el conseller, però diu en el seu apartat a: «...la competència exclusiva sobre el règim estatutari del personal al servei de les administracions públiques catalanes.» I, naturalment, el Partit Popular li planteja: què passa amb el personal de l'Administració local d'habilitació nacional? Entra dintre d'aquesta llei o no, senyor conseller? Per coherència amb els nostres plantejaments, entenem que per prudència el Govern hauria d'esperar el pronunciament del Tribunal Constitucional al respecte.

El segon punt és l'aspecte formal, que també ha pres importància a l'hora de prendre la decisió de presentar aquesta esmena a la totalitat. No és normal que un projecte d'aquestes característiques, que afecta més de cent trenta mil funcionaris públics, que afecta el règim dels drets i deures de les persones que treballen amb les administracions públiques catalanes, es ventili al final de la legislatura, i, a més, pel procediment d'urgència. El nostre grup considera que han tingut temps suficient per abordar aquesta reforma, i, per tant, considerem que no és ni el moment idoni ni la forma adequada, presentar-lo per la via d'urgència. Per no fer esment d'algunes publicacions que ja deien que el conseller ens presentaria el projecte de llei cap al setembre; després van sortir els sindicats dient que no hi havia consens, que la mesura de la prova que va ser la que va fer més enrenou, doncs, consideraven que no era oportuna. Això ho va dir Comissions Obreres i també UGT. I sobretot li recalaven que el projecte era innecessari si no s'abordava una reforma integral. Aquí volem parlar, no a la llei sinó a la realitat que ha estat passant en la nostra Administració. Vostès, de fet, ja han aplicat la Llei 7/2007, de 12 d'abril, que fa referència..., parla de l'estatut bàsic de l'empleat públic. Gràcies, no a aquesta llei, sinó a una instrucció de la Secretaria de la Funció Pública –que, per cert, no surt esmentada en l'exposició de motius de la llei–, que parla de la modernització de l'Administració, Instrucció de la secretaria de 6 de juny del 2007 sobre l'aplicació de la Llei 7/2007 de l'Administració de la Generalitat, s'han anat aplicant les mesures que el Govern avui ens pretén vendre com la modernització de l'Administració catalana. Aquests dos anys, des del 2007, de fet, l'Administració catalana..., sobre funció pública, mitjançant l'aplicació d'aquesta instrucció, ha fet pont entre la legislació catalana i la legislació de l'Estat. Entenem que el que tocava, senyor conseller, era, tal i com vostè manifesta –o el seu equip, amb la llei que ens proposa al plenari– és haver fet una llei integral de l'Administració pública. Què ha passat perquè no abordéssim aquesta reforma? Ha mancat coratge, lideratge? La resta de partits que donen suport al Govern no li han fet suport? Nosaltres considerem que hauria estat millor fer un text legal íntegre, sumant-hi els aspectes de competència exclusiva de la Generalitat, sobre la base d'un pronunciament, com hem fet abans esment, del Tribunal Constitucional. Aquesta llei és un afegit, un rentat d'imatge en matèria de funció pública, on, per cert, senyor conseller, el Govern no ha fet res en aquesta legislatura.

Ja el propi preàmbul de la llei –citaré textualment– diu: «Aquesta llei no pretén consolidar, en definitiva, el nou model català d'ocupació pública, sinó que tracta d'incorporar-hi determinades mesures que ja s'estan aplicant.» Després diu: «Les mesures que s'incorporen tenen caràcter parcial, i el que ha d'impulsar la Generalitat, mitjançant l'aprovació d'una llei integral reguladora de l'ocupació pública catalana que substitueixi en la seva totalitat l'actual marc normatiu.» Això és el que esperàvem: la llei integral de la funció pública. Vostè ha pensat en els funcionaris que per accedir a determinats cossos de la Generalitat s'hauran d'estudiar aquesta llei? És confusa. És un compendi que és difícil d'entendre. Tres títols, trenta-un articles, quinze disposicions addicionals, sis transitòries, una derogatòria, tres

modificatives i tres finals. Transitòria, ho és; almenys en la forma, ho és. Confusa..., i, com a tècnica legislativa, la veritat, ens esperàvem una altra cosa.

Per tant, amb l'esperit de la llei, amb la seva voluntat de fer una reforma de l'Administració catalana, doncs, hauria tingut el recolzament del nostre grup parlamentari. Vostè ens ha dit que espera que amb el tràmit d'esmenes es puguin aportar, doncs, valors afegits per part dels grups de l'oposició. Senyor conseller, ens posa molts deures. És que el munt d'esmenes a afegir perquè nosaltres volem aquesta llei integral serà màxim. Per fer això, podíem haver tingut una reunió els grups parlamentaris, plantejar l'oportunitat i els termes de plantejar aquesta llei, i segur que hauria tingut recolzament del nostre grup parlamentari. No és el model de llei, considerem que estan en un moment en què la dèria legislativa ha sobrepassat ja els límits. També els volem fer referència a la qualitat legislativa.

Com li deia, respecte al contingut del projecte, pensem que estarem d'acord que no aporta grans canvis ni modificacions respecte a la legislació vigent, sigui l'estatal, aplicable a Catalunya, o la catalana vigent fins a aquest moment. Nosaltres considerem que únicament suposa la mera translació a la norma catalana dels instruments de gestió i d'ordenació del personal i dels cossos de funcionaris, previst a la normativa estatal, la Llei 7/2007, però no toca, considerem, per prudència del Govern, aspectes rellevants referents a la carrera del personal, al règim disciplinari, al règim dels permisos, a l'espera de la promesa futura llei de funció pública. Aquesta sí, la integral, hauria d'abordar aquests aspectes.

Per totes aquestes qüestions, el Grup Popular considera que la utilització que ha fet el Govern dels funcionaris catalans, és a dir, dels cossos..., de l'estructura de l'ocupació pública a Catalunya no ha estat l'adequada. No dels funcionaris; no, no. El problema que té Catalunya no són els funcionaris –tot al contrari–, sinó les contractacions encobertes i els càrrecs de lliure designació. Aquest és el problema del Govern de Catalunya: la quantitat d'interins que tenen vostès i que no troben resposta a l'Administració catalana, aquest és el problema. Pensem sobretot que, com he dit, la llei es va començar sense que hi hagués consens amb els sindicats, amb mesures que afectaven directament, i que també hi ha aspectes formals que per al nostre grup, al nostre entendre, són importants.

Senyor conseller, en el dossier que ens van passar de la tramitació parlamentària de la llei, en el punt 14 diu: «Sol·licitud d'informe al Consell de Treball, Econòmic i Social.» I jo vull destacar als senyors diputats i diputades que saben perfectament quina és la funció del Consell Econòmic i Social. En concret, diu: «Contribuir a l'adequació de les polítiques governamentals a les necessitats de la societat mitjançant l'anàlisi i el debat de les aportacions dels representants de les organitzacions sindicals i patronals.» I, en concret, una de les seves funcions és analitzar la realitat socioeconòmica, laboral i ocupacional de Catalunya. I nosaltres li preguntem: on és l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social? No és que no sigui a l'expedient; és que no s'ha emès. Sense entrar en el tema que l'informe, en qüestions cab-

dals, és preceptiu; sense entrar en l'oportunitat o no, nosaltres considerem que a l'hora d'abordar la reforma d'aquesta llei, l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social no és un afegit: era una eina important a tenir en compte i a reflexionar.

Nosaltres, conseller, per aquests motius hem presentat aquesta esmena de retorn. Volíem llegir aquest informe. Volíem saber quina era la seva interpretació. I sobretot, com hem fet esment abans, considerem que si alguna cosa calia fer després d'aquests anys d'inacció per part del departament era abordar una llei de reforma integral de la funció pública. De manera urgent, sense abordar-ho i com a forma transitòria, considerem que no és el projecte que esperava el plenari, en concret el nostre grup parlamentari, i per tant, senyor conseller, més que en període d'esmenes, els convidem que retornin aquest..., demanem el retorn a la cambra d'aquest projecte a la conselleria, i que abordin amb coratge la llei integral de la reforma de la funció pública.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president del Parlament, honorable conseller, representants del departament i de la Direcció General de la Funció Pública, representants dels sindicats. Una qüestió prèvia, jo voldria aclarir. Tinc aquí unes notes de premsa en què es diu que ni la UGT ni Comissions Obreres hi estan d'acord, amb aquest projecte, perquè ha mancat la preceptiva negociació prèvia. Jo no sé si això és així, però sí que m'agradaria aclarir-ho, perquè crec que és molt important negociar amb els sindicats –no només important sinó obligat–, i una altra cosa és poder o no arribar a un acord.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, conseller, ha presentat una esmena a la totalitat a aquest projecte, per diferents raons; no les mateixes que ha establert el Grup Parlamentari del Partit Popular, però en algunes coincidim. I em dispenso en aquest moment a argumentar-les.

Una, perquè és un projecte presentat tard i per tant inoportú. Una segona, perquè pretén assentar les bases de modernització de la funció pública catalana amb uns continguts absolutament insuficients. I una tercera, perquè estableix unes línies i uns objectius que van dirigits a una administració pública, sobretot l'Administració de la Generalitat, que no pot créixer més. I, per tant, li voldria preguntar a qui va dirigit: a l'Administració local només o als 250.000 funcionaris o empleats públics que vostè ha dit, dels quals 226.000 corresponen a l'Administració de la Generalitat.

Primer argument. És un projecte sobre el qual han tingut sobre la taula una multiplicitat de documents, d'informes tècnics, d'esborranys i d'avantprojectes des del 2004. Ja el conseller Carretero parlava en les seves compareixences en aquest Parlament d'un projecte integral sobre

la funció pública, que, potser, era necessari i que crec que era necessari per adaptar-lo, perquè l'últim projecte integral era de l'any 85 que va, després, convertir-se en un de reforça a determinades reformes a l'any 97.

També el conseller Puigercós ho va presentar davant la comissió primera d'aquest Parlament a principis del 2006 com un dels seus projectes més importants. Llavors, ja teníem aprovat l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, per tant, fent alguns retocs sobre tots els estudis i informes que vostès tenien, es podia haver presentat, a finals del 2006, aquest projecte integral, no el d'avui, el d'unes mesures urgents o no urgents que vostès plantejaven com una manera de posar a la llista de projectes de llei un més.

Segons l'exposició de motius d'aquest projecte, el que fan és presentar unes mesures sobre ocupació pública, basant-se, segons diuen, en les competències noves de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i en el desenvolupament de l'Estatut bàsic aprovat al Congrés. I diuen que el projecte integral sobre la funció pública anirà més endavant. Sincerament, no té cap sentit.

Des de Convergència i Unió, creiem que ni és el moment, a vuit mesos del final d'una legislatura, tampoc és el moment de presentar un projecte com aquest, sense la negociació prèvia amb els sindicats i pel procediment d'urgència, i considerem que, a més a més, aquest projecte no és ni el summum de la funció pública, perquè el que contempla, en molts casos ja està contemplat i, potser, el que no està és aplicat.

Passo a la segona raó per la qual presentem l'esmena a la totalitat. Aquest projecte no estableix les bases per a la modernització de la nostra funció pública. Manca de continguts innovadors, encara que vostès diguin que hi han moltes innovacions i, després, m'hi referiré. Manca d'un nou model per a la funció pública del segle XXI i allò que es regula és del tot insuficient.

Si presenten un projecte d'aquest tipus, que, com diu el seu títol, és establir unes mesures, ho haurien d'haver fet a l'inici d'aquesta legislatura; ara, simplement, no toca.

És un projecte que es basa teòricament –i dic «teòricament»– en els articles que l'Estatut de Catalunya ens confereix competències i també es basa en el desenvolupament que l'Estatut bàsic de l'empleat públic ens dona.

Neix donant compliment a l'article 71.7 de l'Estatut d'autonomia i es diu que aquesta iniciativa legislativa s'emmarca en la necessitat d'adaptar l'actual normativa a les darreres innovacions i competències estatutàries i legislatives, però ni exhaureix les competències pròpies ni tampoc allò que l'Estatut bàsic de l'empleat públic estableix, només esgarrapa alguns aspectes i, d'aquests, també alguns ja estan contemplats en la normativa vigent. Per tant, perd l'oportunitat de regular totes les possibilitats que li permet el marc estatutari i el de l'Estatut bàsic.

Aquest projecte només incideix en tres aspectes: els instruments d'ordenació i estructura, la selecció i reclutament dels empleats públics i la mobilitat interadministrativa en el marc de les administracions públiques

catalanes. L'exposició de motius incideix clarament en aquests tres punts.

Però, malgrat digui això, compleix relativament els objectius. Per una banda, perquè el projecte es limita a traduir el que diu l'Estatut bàsic de l'empleat públic o la normativa catalana vigent en el primer aspecte, en allò de l'ordenació i l'estructura. En el segon, en la selecció i reclutament dels empleats públics apareix algun criteri que diuen que és nou, com és el del període de prova o com és afegir als requisits d'igualtat, mèrit i capacitat el de la idoneïtat, però aquest criteri és pobre en el seu contingut i, a més, obre la porta a una certa o gran discrecionalitat. Potser, en el tercer aspecte regulat, és on es pot dir que han establert algunes innovacions, parlo de la mobilitat interadministrativa en el marc de les administracions públiques catalanes. Però hi ha un perill important, i és la possible ingerència en l'autonomia local i en la seva capacitat o potestat organitzativa.

És un projecte, on l'exposició de motius és més compromesa que el seu articulat. Parla de configurar polítiques pròpies de personal, de modernitzar el sistema d'ocupació pública, d'ampliar l'autonomia organitzativa. Tot això està molt bé, però el projecte no incideix en re de tot això; el projecte es queda al principi del camí, regula unes mesures incompletes que, segons el projecte, faciliten el trànsit entre el sistema vigent i la futura aprovació d'una llei integral reguladora de l'ocupació pública catalana. Això és el que haurien d'haver fet, ja han tingut temps, set anys i, sobretot, quantitat d'estudis i informes sobre la taula que han recollit ràpidament en aquests darrers dos mesos per poder presentar abans d'acabar la legislatura un projecte disminuït.

Per tot això, hem presentat des de CiU l'esmena a la totalitat.

I tercer argument, conseller. El projecte de llei estableix unes línies i uns objectius que, encara que incomplets, pretenen anar dirigits a una nova funció pública. A quina nova funció pública? A quins futurs empleats públics exigirem el nou criteri de la idoneïtat? Als interins actuals? Als que porten tres, quatre, cinc, set anys d'interins? A aquests, els posarem el període de prova de tres mesos? Després de treballar cinc anys, considerarem que, potser, no són idonis? Per a quins empleats públics elaborarem instruments de planificació dels recursos humans necessaris per al servei públic? Per als que hi són ja? A quins empleats públics plantejarem mesures de racionalització i optimització de l'ocupació pública? A tots aquells que s'han contractat aquests darrers sis anys i que, avui, encara són interins?

Senyor conseller, la funció pública catalana i, especialment, la de la Generalitat ha crescut considerablement en els darrers anys, ho hem dit moltes vegades, hem proposat mesures d'austeritat relacionades amb les contractacions establertes en tots els pressupostos anuals. De l'any 2003 al 2006, primer tripartit, es va passar de 140.000 empleats públics a 170.000 i, de l'any 2003 al 2010, hem passat a 226.000 empleats, entre administració i serveis i sector públic empresarial, un increment net de 86.000 empleats, dels quals 50.000 són administració, inclosos mossos, metges i mestres, no me'n oblidó; però, sap quants d'aquests han vingut a engreixar el

personal de l'administració i tècnic de serveis generals? Doncs, més o menys, uns vint mil i tenim un interinatge d'entre un 30 i un 40 per cent.

I per justificar aquests increments, quines transferències de serveis ha assumit la Generalitat, que hagin suposat un increment tan important de plantilla? Quins serveis s'han traspassat que es necessitin tants milers i milers de més de funcionaris? I ho torno a dir, no parlo ni de mossos, ni de personal sanitari ni d'educació, que, per cert, d'aquests darrers últims, personal sanitari i d'educació, en aquest moment, hi han 23.000 interins. Per tant, estem parlant d'uns 40-45.000 interins.

A aquests funcionaris van dirigides les mesures innovadores d'aquest projecte? A aquests funcionaris els aplicarem allò tan innovador del període de prova o el criteri d'idoneïtat? Ara, els farem la prova? O allò de la racionalització de les plantilles? Jo entenc que la racionalització de les plantilles és delimitar si són necessàries o no. Ara, decidirem que ens sobren uns quants milers? Ara, ho farem? O ho deixen per al nou govern de finals del 2010?

I, finalment, altres aspectes a tenir en compte i que veurem en el tràmit d'esmenes i ponència. Es refereixen a diferents punts, com ara l'agrupació de llocs de treball en àmbits funcionals, el títol II, sense atendre les peculiaritats del món local, el projecte no defineix aquestes agrupacions i, al nostre mode d'entendre, incompleix la reserva de llei de l'article 71 de l'Estatut d'autonomia.

Queda també desdibuixat el llinar de població, a partir del qual els ens locals hauran de quedar afectats per aquest sistema d'agrupació de llocs de treball.

Altres innovacions, que no ho són, perquè ja les recull la normativa vigent en el seu article 51, és la possibilitat, que hem dit abans, d'implantar períodes de prova i la possibilitat, que vostè ha dit, d'utilitzar un sistema de reclutament per poder captar candidats amb perfils d'excel·lència. Això queda molt maco, però això ja estava previst i, segurament, vostès ja ho han utilitzat i, si no ho han utilitzat, és perquè no s'han llegit la llei del 85 ni el de reforç del 97. Per tant, qüestions innovadores? Jo diria que ben poques, sincerament. I, potser, allò que pot estar més regulat, la mobilitat interadministrativa, però, en aquest moment? En aquest moment i sense els reglaments posteriors, que vostès mateixos es marquen sis mesos, per tant, seran a final d'any? Jo crec, sincerament, conseller, que aquesta llei ni és oportuna ni té contingut suficient ni és la que correspon a la nostra Administració pública catalana.

Afegir que aquest projecte, almenys, des del nostre coneixement, neix amb la manca de consens amb els sindicats majoritaris i amb una opinió d'aquests sindicats que diuen exactament el següent i, amb la qual cosa, el Grup de Convergència i Unió estem totalment d'acord: «Aquest projecte pretén regularitzar l'absolut caos en què es troba la contractació temporal en l'Administració catalana.» Segons els sindicats, no deixa de ser la declaració d'un desig que no obliga a ningú, que, en tot cas, sembla oblidar el que ha fallat de veritat, que no és la norma, sinó la seva manca d'aplicació i de política de personal d'aquest Govern.

És per totes aquestes raons que hem argumentat per les quals hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

El millor que podrien fer, conseller, és recollir tots els estudis, tots els informes tècnics que han encarregat sobre la matèria i treballar a fons sobre un projecte integral de la funció pública catalana i tenir-lo a punt per a la propera legislatura; és quan s'haurien de presentar i regular de debò les mesures d'optimització i racionalització de les plantilles, absolutament sobredimensionades en tots els sentits, però, sobretot, en l'actual context socioeconòmic en què vivim. Un projecte que abasti totes les competències estatutàries i aquelles que, segons l'Estatut bàsic, milloren i reforcen les nostres competències en polítiques de personal, que contingui mesures innovadores i millores en la carrera professional dels empleats públics i entri, d'una forma millor, en la mobilitat interadministrativa i amb negociació sindical, conseller, i amb exigència vers els empleats i amb rigor i amb l'objectiu de tenir una millor i més moderna Administració.

Requerim i necessitem un projecte integral, però no el que vostès han presentat. Arriba tard, conseller. Li demanem que el torni al Govern, se n'oblidi d'aquest projecte de mesures que no va enlloc i que l'únic que fa és posar a la llista més projectes de llei d'aquest Govern que, en aquest moment, està en el final del seu camí, en el final de la seva etapa i que jo espero que per a la mateixa Administració pública catalana, en la propera legislatura, sigui un altre govern el que porti aquesta Administració.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades; molt honorable conseller; secretària de la Funció Pública, senyora Teresa Aragonès; també, directora general, la senyora Leonor Alonso. Saludar també els representants dels sindicats. Mirin, en aquests moments, pretenem iniciar la tramitació legislativa d'aquest projecte de llei, Projecte de llei de mesures de matèria d'ocupació pública, i ho volem fer no tan sols perquè és un mandat estatutari, que, com saben, l'article 136 de l'Estatut d'autonomia vigent ens atorga aquesta competència exclusiva en aquest àmbit, en el nostre àmbit territorial; ho volem fer i ho hem fer no tan sols, perquè també la normativa bàsica estatal, doncs, hagi estat modificada i, en conseqüència, fruit d'aquesta modificació, la reforma estatal ha incorporat modificacions i innovacions importants i profundes que també hem de traslladar a la normativa catalana, sinó que, a banda d'aquests motius, que ja són prou rellevants, ho volem fer i ho hem de fer perquè és una necessitat. És una necessitat i s'ha d'afrontar aquest repte. Un repte de país, un repte que no és fàcil, que és complex però que l'hem d'afrontar, perquè és una fita, la modificació, la necessitat d'abordar la reforma de l'ocupació pública catalana. I aquesta és una fita que,

sens dubte, hem d'aconseguir tots plegats, totes les forces polítiques d'aquest país. Un nou model d'ocupació pública l'hem de construir tots junts, però pas a pas perquè som conscients de la seva complexitat. El que és important és que avui iniciem aquest camí de reforma.

Els canvis estructurals d'un país, i aquest és un canvi estructural per al país, necessiten temps, necessiten flexió, necessiten dedicació i necessiten recursos. I ho anirem fent i avui hem començat a traçar el camí, no hi haurà cap pas enrere, però avui comencem a traçar el camí i l'objectiu s'ho mereix perquè no és menor, consolidar un model propi d'ocupació pública catalana.

Aquest projecte de llei –i així ho diu la seva mateixa exposició de motius– assenta les bases d'aquest nou model, progressivament anirem treballant per implementar aquests canvis que han de venir en el futur segons les bases que plasma el projecte de llei, principis que tindrem ocasió de debatre en el si de la ponència.

Què els volem dir? Ambició, tota, aquest Govern hi posa tota l'ambició, no ho dubtin, però precipitació tampoc no en volem posar, perquè com deia aquell no volem malbaratar el somni, no ens podem permetre malbaratar el somni i, per tant, actuem amb cura, responsabilitat i seny, perquè no farem perillar un projecte d'aquesta magnitud.

Bé, quines són les bases que assenta aquest projecte de llei? Doncs aquest projecte de llei el que vol és establir, i el que fa és establir un marc legal dotat d'uns mínims homogenis per a tota l'ocupació pública catalana, és un model per a totes les administracions catalanes, Generalitat, ens locals i universitats públiques així com tots els seus sectors públics. Aquest projecte és cert que desenvolupa determinats àmbits, però àmbits que són essencials, bàsicament dos àmbits essencials. D'una banda, els instruments d'ordenació i estructuració de l'ocupació pública i, de l'altra, el reclutament i la selecció dels empleats públics.

Respecte al primer d'aquests àmbits als que he fet referència, en destaca el projecte de llei el paper central que s'atorga al lloc de treball i a la institucionalització de l'agrupació dels llocs de treball en àmbits funcionals. Entenem que aquestes mesures optimitzen l'assignació de les persones als llocs de treball que han de desenvolupar. També es racionalitza el sistema de cossos i escales per avançar cap a la convergència estructural.

Amb relació al segon dels àmbits, al reclutament i la selecció, en volem destacar els següents punts: primer, sistema de reclutament obligatori per accedir a l'ocupació pública temporal, els interinatges, al que ens feia tanta al·lusió la senyora De Gispert. Això que és tan obvi, com de justícia natural, dir i destacar que és la primera vegada que es preveu un sistema obligatori de reclutament amb proves de mèrit i capacitat per accedir també de manera temporal a l'Administració.

El que fa també aquesta llei, amb relació al reclutament i selecció, és consagrar el que caràcter obert dels processos selectius i la lliure concurrència per acabar amb convocatòries restringides i amb la inserció de requisits que puguin dificultar la lliure concurrència dels assignants.

Les administracions, també estableix el projecte de llei que disposaran d'una àmplia bateria d'instruments selectius, s'institucionalitza el període de prova, obligatori, i també la formació selectiva obligatòria per als titulats superiors. Es professionalitza i imparcialitza els membres dels òrgans de tribunal de selecció, fet molt rellevant al nostre entendre. I, per últim, doncs, es reforça el paper de l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya.

El projecte de llei, senyors i senyores diputats, pretén millorar i modernitzar les estructures administratives i això el que significa no és una altra cosa que millorar i modernitzar la prestació dels serveis públics, millorar i modernitzar l'Administració pública. Per tant, això és una molt bona finalitat.

També es fomenta la mobilitat intraadministrativa en aquesta llei, i es reserva un mínim d'un 15 per cent dels llocs de treball oberts a la mobilitat. Recordeu que incrementem un 10 per cent. I s'avança en noves formes d'organització de treball com el teletreball, per posar un exemple.

Bé, en definitiva, ja tindrem ocasió d'entrar en detall amb totes les mesures que proposa el projecte, però en definitiva creiem que aquest és un molt bon punt de partida. Segur que amb el seu treball a la ponència, segur que podem trobar fórmules que millorin, que enriqueixin el text original, però ens cal ambició i valentia per afrontar canvis profunds. En els propers mesos, i segurament anys, anirem treballant i ens cal treballar des d'aquest Parlament de manera conjunta i solidària per abordar gradualment aquesta reforma de l'Administració pública catalana, aquesta reforma que cal a l'Administració pública catalana, perquè funcionem amb estructures del segle passat.

I, per tant, crec que aquesta llei, o aquest projecte de llei, posa el primer esgraó de l'escala que ens ha de permetre saltar el mur, i això és un repte prou engrescador perquè tots hi vulguin sumar-s'hi. Jo els convido a formar part d'aquest projecte ambició de futur.

Quant a les esmenes a la totalitat que ens han presentat, nosaltres creiem que no justifiquen una esmena a la totalitat, bàsicament es basen en motius procedimentals i no tant de contingut. El Partit Popular, entre altres coses ens deia que la seva esmena a la totalitat, doncs, es basa en una qüestió de prudència per esperar la sentència del Tribunal Constitucional, doncs, està impugnant l'article 136 que seria el títol competencial.

Bé, jo el que li voldria dir és que, per exemple, estem pendent de sentència del Tribunal Constitucional respecte a la Llei de les seleccions esportives de Catalunya, que és de l'any 99. El 2010 encara no tenim sentència del Tribunal Constitucional. Em sembla que seria un disbarat que el *tempo* de treball del Parlament de Catalunya l'hagués de fixar el *tempo* de treball d'un Tribunal Constitucional que porta un retard de més d'onze anys a dictar sentències respecte, doncs, d'aquest supòsit en concret que li posava a sobre la taula.

Per tant, estem davant d'un text estatutari en vigor i amb vigència que tenim l'obligació de desenvolupar, no s'entendria que no ho féssim d'una altra manera.

Respecte als habilitats estatals a què feia referència, sàpiga que en aquest moment ja s'està fent el primer procés selectiu d'aquest col·lectiu.

I alludir que és una llei complicada i això dificultarà el temari dels possibles opositors a la Generalitat, bé, em sembla ja surrealista. Es poden exposar molts motius, però posar sobre la taula, en aquest faristol del Parlament, dir: «No podem aprovar una llei perquè és molt complexa i els dificultem la feina als possibles opositors a la funció pública.» Em sembla ja d'una frivolitat exquisida.

Bé, la senyora De Gispert, ens començava dient que ha mancat negociació amb els sindicats. Avui aquí tenim els representants sindicals i jo crec que li podran assegurar com no ha mancat negociació amb els sindicats. Una altra cosa és que s'hagi arribat a un acord plenament satisfactori per als sindicats, segurament no s'ha arribat a un acord plenament satisfactori per als sindicats, no sé fins a quin punt això ho hem de valorar tan negativament –tan negativament. Els sindicats, òbviament, tenen el seu paper i representen, com és lògic, el col·lectiu de treballadors en aquest cas de l'Administració. Però el que no es pot confondre és manca d'acord que satisfaci al cent per cent plenament les seves demandes amb manca de negociació. Alhora ens diuen que el projecte arriba tard a aquest Parlament, potser és perquè hi ha hagut tot un molt llarg procés de negociació. Com ho lliguem això? Hi ha hagut un llarg procés de negociació i que seguirà, doncs, en aquests moments des del Parlament podem seguir negociant amb els sindicats perquè la ponència, doncs, pot evidentment i segurament... podrà demanar que compareguin els sindicats i ens exposin quines són les matèries en què veuen el conflicte.

S'ha fet un embolic amb les dates quan ha sortit aquí a exposar, sí, quan repassi la seva intervenció s'adonarà de l'embolic amb les dates que s'ha fet. Ens feia: «Aquest projecte l'havien de presentar a finals de l'any 2006.» Miri, al final de l'any 2006 hi havia eleccions, al final de l'any 2006 va ser el moment en què es va constituir un nou Govern, es va iniciar una nova legislatura. S'ha fet una mica d'embolic amb les dates, però no passa res, tots ens podem equivocar, s'ha equivocat i li dic perquè ho tingui en compte, no passa res.

I ens parlava sobretot del creixement dels empleats a la funció pública. Oi tant que hi ha hagut un creixement important d'empleats a la funció pública, les tres emes que vostè ja ha alludit, ja les coneix: metges, mestres i mossos. Oi que hem ampliat competències? Oi que prestem més serveis? Per tant, necessitem persones al servei dels ciutadans perquè puguin prestar aquests serveis.

L'aposta d'aquest Govern d'esquerres és un bon servei públic, és oferir més escoles, més serveis socials, més serveis de salut i el desplegament del Cos del Mossos d'Esquadra. Tot això ha comportat, doncs, que nous funcionaris, mestres, mossos i metges amplii la funció pública.

I és cert que hi ha interins –és cert que hi ha interins a la Generalitat de Catalunya–, s'ha preguntat d'on ve l'origen d'aquest desgavell d'interinatge a què vostè fa referència? S'ha preguntat d'on és aquest origen? Miri,

és que quan a l'any 2006 el primer Govern d'entesa entra per primera vegada al Govern de la Generalitat, sí que es troba, sí, un desgavell d'interins important, l'any 2006 ens trobem que hi ha interinatges de més de quinze anys, més de quinze anys d'interinatge... (*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau.

La Sra. Gomà i Pons

...a l'any 2006 i ningú, doncs, havia fet cap esforç per racionalitzar això. En aquests moments s'ha fet, al llarg d'aquests anys, un important esforç per reduir aquestes plantilles d'interinatge, un important esforç per solucionar el desgavell que els anys de Govern convergent van fer amb relació a aquest tema.

I, a més, li agradarà molt saber que en el contingut de la llei, doncs, es regula abordar de forma clara aquesta entrada d'interins a l'Administració de la Generalitat, estarà d'acord que aquest ha de passar per un procés selectiu que contempli els principis de qualsevol procés selectiu: mèrit i capacitat, lliure concurrència i igualtat. Doncs, per tant, aquí segur que ens hi trobarem i estarem d'acord que això és una manera justa de regular-lo.

Sincerament creiem que hem de sumar esforços, això és un repte important, treballarem plegats i esperarem que solidàriament en el si de la ponència per, doncs, poder millorar aquest text. Però comencem a posar les bases, tenim un repte important al davant i l'hem de construir tots junts. Si tenen ganes, com han dit aquí, que s'abordi aquesta reforma estructural de la funció pública, no poden demanar-nos que no iniciem el tràmit parlamentari del primer dels projectes de llei que comença, doncs, el camí aquesta reforma que ens espera.

Moltes gràcies, diputats, diputades, senyors i senyores.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per posicionar-se, té la paraula la senyora Lídia... (*La Sra. De Gispert i Català demana per parlar.*) Perdó, senyora De Gispert, digui'm.

La Sra. De Gispert i Català

Jo crec que tenim un torn per respondre, no?

El vicepresident primer

Té raó.

La Sra. De Gispert i Català

Gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula. (*Veus de fons.*) Pel mateix ordre, tenen cinc minuts.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyora Gomà, jo comprenc que vostè, que a més és del mateix partit que porta la

conselleria de Governació, ha de fer una defensa més enllà, pontificant, del bé i del mal. I nosaltres comprem que vostè ja està en campanya electoral i ha de dir aquestes coses.

Miri, quan parla de funcionaris li volem fer esment d'una cosa. Vostès sempre utilitzen tres emes; li falta una quarta, la dels militants, la dels militants que han incorporat vostès a la funció pública, eh? O sigui, que aquesta quarta em a ja la podien afegir en la seva campanya. Militants jo diria del tripartit; ja no goso tant dir d'Esquerra, però els militants que han incorporat també formen part del resultat.

Miri, només li diré que Catalunya ha pujat en els últims sis anys un 26,7 per cent d'empleats públics. No rebaixi, no agafi una frase per justificar una esmena a la totalitat. Jo crec que no seria vàlid i titllar-ho de frivolitat no seria el cas. Li parlaré dels alts càrrecs. Si agafem les dades del 2003 i les del 2009, han augmentat un 39,2 per cent. Això també és funció pública; això no té res a veure amb els funcionaris.

I sobretot el que fa referència a la necessitat de consens en la tramitació de la llei amb els sindicats. Miri, tenim notes de premsa; no es tracta de comentaris de passadís en el Parlament o amb els sindicats pel carrer. Notes de premsa del mes de maig del 2009, que ja deien que es presentaria la llei, com li he fet esment abans, al juliol o setembre i amb la qual els sindicats ja li manifestaven que la llei era innecessària i que no hi havia hagut consens perquè havien presentat la llei sense haver participat en el procés d'elaboració d'aquesta. No sé quin tipus de mesura volen incorporar si no respecten les bàsiques, que són poder tenir un diàleg directe amb els sindicats que representen els treballadors. No s'emmaskarin en el poder que atorga l'Administració pública per no fer presència d'aquests representants dels treballadors.

I, sobretot, una qüestió. Què passa amb l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social? No té res a dir en aquesta llei? Voldria que ens contestés algun representant dels partits que donen suport al Govern.

Tornem-ho a dir: són massa els elements pels quals no es pot acceptar aquest projecte de llei. Els encoratgem que facin una llei integral de la reforma de la funció pública. Això sí que seria realment tenir coratge i lideratge. No és el que ens estan presentant.

I després la mobilitat. Si us plau, a l'Estatut dels treballadors ja es parla de mobilitat. Què es vénen a inventar ara? La llei del 2007 amb la modificació ja donava aquestes eines. Si volien fer vostès una recopilació, almenys el que li demanàvem, senyora Gomà, era tècnica legislativa –tècnica legislativa–, no un refregit o una transposició d'una llei estatal. Esperàvem alguna cosa més de la cambra catalana.

Per totes aquestes qüestions, el Grup Popular ha presentat l'esmena a la totalitat, perquè considerem que aquesta llei no és més que un pas en un camí esgotat –no només dit pel Partit Popular, sinó inclús per consellers d'aquest Govern tripartit. Per tant, no vinguin aquí a donar lliçons de com s'han de fer les coses. Vostès saben que aquesta llei l'estan tramitant per la via d'ur-

gència perquè pugui entrar al final d'aquesta legislatura i saben vostès que en cas que s'apliqués no tindria efectes fins a dintre d'un any. Considerem que s'haurien d'estar ocupant de reduir aquests alts càrrecs que són innecessaris i de treure Catalunya de la crisi econòmica. També des de la funció pública es pot treure Catalunya de la crisi econòmica. I vostès no han pres cap mesura per reduir els alts càrrecs i alguns nomenaments laborals, que, com he dit abans, responien a la em a de militants, no a la necessitat de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. La senyora De Gispert té la paraula.

La Sra. De Gispert i Català

Gràcies, molt honorable president. Honorable conseller... Senyores diputades, senyors diputats, és un projecte que, com he dit abans, no es necessita ara. Per això creiem que el millor és que retorni al Govern. Ara, com va dir el conseller Ernest Maragall, estan fatigats. I quan un està fatigat el que ha de fer és descansar i oblidar-se una mica del que fa. (*Remor de veus.*)

Estic d'acord amb la senyora Olano: tres emes no, quatre. Mossos, metges i mestres; en aquests set anys, 39.000, senyora Gomà –39.000 mossos, metges i mestres. La diferència, militants, que no sabem ni què fan, que hi han despatxos on la gent està mà sobre mà. I, si no, preguntí, perquè hi han molts funcionaris que podrien estar treballant i no treballen perquè no els donen feina. Per què tants funcionaris en tan pocs anys? Per a quins serveis nous? Per a quins traspassos nous? No ho han sabut dir. Si no són capaços ni de rebre segons quins traspassos. Si han passat set anys i no són capaços de negociar.

I, senyora Gomà, un argument molt pobre, allò del final del 2006. El 2007 ho podien presentar. Si portaven tres anys, si ja tenien quantitat d'estudis i d'informes –alguns vàlids i altres inútils, però en tenien. Podien haver-la presentat, aquesta Llei de mesures i probablement no podíem haver dit res; potser en el seu contingut sí, però no el discurs d'avui. Per tant, han tingut set anys i no ho han fet. I ara, a corre-cuita, han de presentar una llei que és, com si..., buida de contingut. I no sabem a qui van dirigides totes aquestes mesures. Li ho torno a repetir: als milers i milers de funcionaris que vostès han empleat? A aquests els faran el període de prova. Estan aquí els sindicats; diguin-los-hi. Els faran el període de prova? Ara resultaran inútils aquests funcionaris? O la prova d'idoneïtat? Els faran la prova d'idoneïtat després de tres, quatre, cinc, set anys d'estar contractats? Si us plau, no enganyin –no enganyin.

És un projecte de llei innecessari. Havien d'haver fet un projecte integral; no han estat capaços de fer-lo. I ara presenten, a corre-cuita i per urgència, un projecte de mesures que la majoria estan repetides, copiades de l'Estatut bàsic de l'empleat públic i de la Llei de la funció pública vigent. Per tant, no vinguin amb enganys.

Després diu: «Oh, és que necessitem molts funcionaris per donar tan bons serveis com donem.» Un exemple que ahir va sortir: el gran servei que donen a la dependència. Tenim quantitat de persones grans amb el PIA des de fa un any i dient-los que els correspon quatre-cents o cinc-cents euros per pagar la residència on són potser fa cinc anys i no la cobren. I persones que tenen vuitanta-nou i noranta anys. I què estan esperant? Estan esperant probablement que aquesta gent es mori per no haver-los de pagar? Aquest és el gran servei que vostès fan? Aquest és el gran servei que vostès fan i per això han contractat tanta gent, per poder donar un bon servei?

Miri, senyora Gomà, al final d'aquesta legislatura ja no se'ls creu. La gent està cansada del tripartit, tan cansada que fins i tot els seus consellers ho diuen. Cansada, fatigada. Tornin a casa seva i tornin aquest projecte al Govern i oblidin-se –oblidin-se... No facin res més perquè el que fan simplement és espifiar-la.

Què haurien de fer ara, conseller? Aprimar l'Administració, mesures d'austeritat, com fa tothom a la societat catalana. Vostès no ho fan. Vostès no fan mesures d'austeritat ni aprimen l'Administració; l'engreixen. L'engreixen perquè saben que, com que ja no tornaran..., a veure si poden anar collocant gent. Les quatre emes i la pitjor la quarta, la militància.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per posicionar-se, té la paraula la senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, secretària de Funció Pública..., pensava que la directora estava aquí però ara no la veig; en tot cas, la meua salutació ha estat fins aquí. I salutacions també als representants dels sindicats.

Vagi per endavant que el nostre grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, votarà en contra de les esmenes a la totalitat. Jo dintre d'un moment tornaré al debat del projecte de llei, però em veig obligada a dir un parell de coses. La primera, al Grup Popular. Si per vostès fos, jo crec que hauríem de clausurar aquest Parlament temporalment, per una temporada no sé si molt o poc llarga, perquè vostès tenen recorreguts 176 articles, amb un recurs absolutament tacticista, per no dir fraudulent, frau a la llei –frau a la llei–, 176 articles dels 223 que té l'Estatut. Per tant, no hauríem de legislar. Per tant, ens en podríem anar tots de vacances.

I respecte al Grup de Convergència i Unió, hi ha una gran fatiga, sí que hi ha una gran fatiga. Vostès estan fatigadíssims d'estar a l'oposició –fatigadíssims. Però prenguin-s'ho amb calma, prenguin vitamines perquè tornaran a estar a l'oposició. De manera que, dit això, passem al projecte.

I, efectivament, el projecte s'emmarca, té la seva base jurídica en l'article 136 de l'Estatut. I aprofito per dir: tindrem una sentència llarga, tindrem una sentència llar-

guíssima, perquè el Tribunal Constitucional els dirà a vostès per què 176 articles dels que vostès han recorregut són constitucionals i, per tant, tindran molta feina a fer. Això és el que passarà.

Dit això, bé, el projecte obre un camí –i subratllo: «obre» un camí– i obre un procés de modernització i sobretot una major racionalització del servei civil –deixin-me que ho digui d'aquesta manera, que ho digui així– a les administracions públiques catalanes. L'eix no és ja el concepte de funció pública, sinó el d'ocupació pública, més omnicomprensiu de les diverses situacions, modalitats de dedicació del personal al servei de les administracions públiques i dels organismes i els ens públics, a través dels quals les administracions acompleixen les seves tasques. També indicatiu de com les administracions entenen ara la seva tasca, més orientada a prestar al ciutadà un servei públic eficaç i de qualitat.

L'Administració catalana va ser creada de bell nou i partint pràcticament de zero ara fa uns trenta anys. I en aquest temps ha crescut i s'ha desenvolupat, i ha crescut i no entrariem a dir també com ha crescut –no entrariem a dir també com ha crescut en temps passats. Doncs, bé, ha crescut i s'ha desenvolupat, però necessita una adaptació als nous temps i als nous requeriments. Les administracions de Catalunya compten ara, certament, amb un, diguem-ne..., tenen una envergadura considerable; probablement estiguem parlant d'uns 350.000 servidors públics en el total d'administracions, empreses, etcètera. Però s'han produït, a més, molts altres canvis; canvis tecnològics, per descomptat, però també canvis culturals, que crec que són els més importants, culturals tenint en compte, per exemple, el que esperen els administrats en les relacions entre Administració i administrats. Però probablement –i torno a repetir això– el més significatiu sigui el canvi que té a veure amb prestar un servei públic de qualitat.

Per això la necessitat d'incrementar l'eficàcia en la planificació i gestió dels recursos humans, per això la necessitat de millorar el desenvolupament i qualificació professional dels empleats públics, per això la necessitat de cooperació entre les diverses administracions públiques en la regulació i gestió de l'ocupació pública, per fer de l'ocupació pública de Catalunya un element essencial i fort de la qualitat democràtica, perquè és d'això, també, del que estem parlant.

Aquest projecte de llei en comença a posar les condicions. És un projecte volgutament parcial, com es reconeix en la mateixa exposició de motius. Per tant, és cert que queden moltes coses per fer i desenvolupar, importants totes elles, per configurar aquest nou model i que necessàriament hauran de venir més endavant, com ara tot allò relatiu a la carrera professional, al projecte de carrera, la carrera horitzontal, allò relatiu a la figura del directiu públic; també tot l'aspecte, indispensable, de la negociació col·lectiva, d'una banda, i de la funció consultiva, que són dos aspectes, dues qüestions totalment diferents, de la funció consultiva de la representació dels empleats públics, igualment transcendent i necessària, atès que sense la seva implicació, la implicació dels empleats públics i de la seva representació, tota reforma ho tindria difícil per prosperar.

És un projecte parcial, però que té el propòsit de posar les bases d'un mínim comú denominador que més endavant pugui permetre l'aterratge suau d'una reforma del model català d'ocupació pública. I en aquest sentit són importants els elements que aporta en organització, en selecció i accés i en mobilitat.

Com les qüestions que aborda són importants i sensibles, crec que haurem de ser tots plegats molt curiosos perquè l'homogeneïtat i el caràcter integral del model permeti ensem amb la flexibilitat i l'adaptació, no sols perquè les administracions, estructuralment i funcionalment són molt diferents, sinó també perquè en molts casos són diferents entre si en la seva envergadura i capacitats. En part, la llei ja se'n fa ressò, d'això.

El projecte probablement tindrà el seu major impacte, no tinc cap mena de dubte que tindrà el seu major impacte en l'Administració local, i per això cal atendre especialment l'autonomia local, de manera que el model sigui comú, però no únic. La clau és la cooperació interadministrativa, no la subordinació. També el projecte crec que ho té en compte.

El projecte vol l'homogeneïtat i principis comuns per a l'accés a l'ocupació pública, per a l'equitat de mèrits, per garantir i facilitar la mobilitat; per tant, com una condició per afavorir la mobilitat. I això, bo en si mateix, sense cap mena de dubte, ens exigeix extreure les cauteles amb relació als possibles efectes perversos, si no es governa adequadament la mobilitat interadministrativa. El risc és que pot caure fàcilment en una competència interadministrativa poc lleial, en detriment dels ens més febles. Per tant, cauteles existeixen a la llei, cauteles les haurem de pensar i meditar.

I per últim, perquè en el lloable objectiu de trobar un sistema d'avaluació objectivable, que garanteixi l'equitat de mèrits..., cal trobar el punt en què l'Escola d'Administració Pública pugui contribuir amb totes les garanties *ad intra* i *ad extra*, però sense rigideses, a aquest objectiu.

Tenim, doncs, un gran repte per davant, del qual tan sols hem encetat el camí. És segur que cada grup hi posaria i hi posarà els seus matisos, els seus accents; alguns tan forts, que ara mateix esdevenen esmenes a la totalitat, com hem vist. Esperem poder trobar el consens, un mínim consens per treure endavant aquesta llei. Perquè aquesta reforma ens convoca a tots, i no sols els grups parlamentaris i Govern. Convé responsabilitat, i també sentit de país, és a dir, sentit de l'interès general, de servei, també en una llei com aquesta, bàsica perquè el país funcioni.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputades i diputats... Saludar en primer lloc la secretària general

i la directora general de Funció Pública i, així mateix, una salutació als representants dels sindicats.

El nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sempre ha cregut que és ara necessària una reforma de la funció pública per possibilitar un funcionament més adequat i eficaç de l'Administració i poder donar un servei públic de més qualitat. Les administracions públiques són una part important de l'ocupació pública a Catalunya, ja que representen més de 300.000 empleats públics, la qual cosa suposa al voltant d'un 15 per cent de l'ocupació del nostre país. Aquest és un sector estratègic dins del món laboral, i, per tant, les decisions que prenguem poden tenir conseqüències socials, polítiques i econòmiques.

És evident que les mesures que adoptem no afecten solament els empleats i empleades públics, sinó també l'exercici dels drets dels ciutadans i la seva satisfacció i la defensa dels seus interessos. És en aquest sentit que el nostre Grup Parlamentari també creu que és necessària una llei de funció pública per a tots els empleats públics de Catalunya, amb un cos central que després cada administració pugui adaptar a la seva realitat i a les seves necessitats.

Avui tenim nous instruments, que són: l'Estatut de Catalunya, aprovat el 2006, i l'Estatuto básico del empleado público, legislació estatal aprovada l'abril de 2007. Per tant, més competències de la Generalitat per legislar l'ordenació, l'ocupació, la mobilitat, la promoció, la carrera professional, l'avaluació del compliment, el sistema retributiu, entre altres.

L'avantprojecte que avui se'ns presenta, tenim clar que el que fa és desenvolupar una part d'aquest Estatuto básico, i el nostre grup se sentiria satisfet si avui poguéssim debatre una llei de funció pública global. Però això no és així, perquè som conscients de les dificultats que suposa això i del temps necessari, perquè la funció pública té una gran diversitat i complexitat existents. No és el mateix l'Ajuntament de Sant Jaume de Frontanyà que l'Ajuntament de Barcelona o la mateixa Administració de la Generalitat. No és fàcil.

Però, a més a més, si fem una mica d'història, podem veure que l'any 1978 aprovem la Constitució espanyola, que obliga a legislar en matèria de funció pública. I no és fins a l'any 84 que es fa la Llei 30, una llei que dóna un avanç però que encara és parcial, i no fa una reforma amb profunditat de l'Administració pública.

Amb el darrer Govern del senyor Felipe González es va iniciar un procés d'elaboració d'aquest nou marc normatiu, l'estatal, de l'Estatuto de la funció pública, però els vuit anys del Partit Popular van ser vuit anys perduts. No va ser capaç de negociar l'Estatuto básico de la funció pública.

Avui ens diuen, l'oposició, que hem tingut set anys. Jo crec que no sap fer números, perquè el que avui estem és legislant en base a l'Estatut d'autonomia, que és del 2006, i de l'Estatuto de la funció pública. Per tant, són tres anys, i en tres anys, amb aquest avantprojecte, s'avança molt més que amb els vuit anys del Govern del senyor Aznar. Perquè ha estat amb el Govern del senyor Zapa-

tero en què s'ha aprovat l'EBEP, amb un consens entre els sindicats i les administracions públiques. No ens poden donar lliçons.

Però és que tampoc ens les pot donar Convergència i Unió. Fem un repàs del que va fer. Evidentment, no tenien les competències d'ara, però no va tindre un model de funció pública per a tot Catalunya. Va legislar per als empleats de la Generalitat per una banda, i després va fer la gran ordre per al personal dels ens locals, que vostè sap molt bé que Comissions Obreres la hi va impugnar, i que va quedar derogada en un 50 per cent. Per tant, què ens estan dient de consens?, què ens estan dient de legislar una funció pública global? I no tan sols això. Cada quan convocaven vostès les ofertes d'ocupació pública? Passaven anys, abans de convocar-les. I ara estem dient que tenim molts interins.

Ningú es pot posar medalles en matèria de funció pública. Ningú es pot posar medalles, ni tampoc es pot criticar aquest Govern de clientelisme (*veus de fons*), no es pot criticar... I, en fi, possiblement –possiblement– estaria millor que es fixessin en quins socis europeus tenen quan van a les eleccions europees i, possiblement, fessin un repàs d'alguns dubtes que van haver-hi en els seus governs. (*Veus de fons.*)

Per tant, no és qüestió de tirar endarrere, és qüestió de mirar endavant, i nosaltres creiem que aquest decret legislatiu és un primer pas en la construcció d'un model propi de funció pública. Pensem que és important l'establiment d'un marc normatiu en matèria de funció pública per poder disposar de l'escenari més favorable per a la construcció d'un model homogeni i integrat d'ocupació pública per a la totalitat de les administracions públiques catalanes.

És la primera llei que regula que regula personal de la..., parcial, d'acord, però que regula personal de la funció pública de la Generalitat, els seus ens i part de les administracions locals, a partir de garantir l'autonomia de les administracions locals.

Regula una cosa important, bàsica, que és l'accés a l'Administració pública, que per nosaltres és en base als principis constitucionals d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat. I la publicitat..., és molt més ampli el que regula aquest Govern en totes les ofertes d'ocupació, que no pas el que s'havia fet fins ara.

Tot i així, creiem que hauríem d'acabar, en el tràmit parlamentari, de clarificar el paper de l'Escola d'Administració Pública pel que fa al reclutament, a l'avaluació del personal en el període dels tres mesos, veure si el període de prova dels tres mesos ha de ser igual per a tothom, si ha tingut una plaça, depenent de quina professió es té o de quina altra professió es té... Però jo crec que tot això són coses que hem de veure en el tràmit parlamentari. Com també, i aquí s'ha dit, i possiblement aquesta és una llei que pot avançar..., però que és necessari avançar en tot el tema del personal interí al servei de les administracions públiques, com el fet que hi hagués una definició del personal laboral.

Pensem també que és positiu que les administracions públiques hagin d'aprovar les seves relacions de llocs de treball, amb criteris més flexibles i dinàmics, i apro-

var l'oferta pública d'ocupació cada dos anys. Això és importantíssim, i, com he dit abans, això no es feia en darrers governs.

També regula la mobilitat interadministrativa, possiblement amb algunes coses que ja ha dit la diputada socialista, però que també és una reivindicació històrica dels treballadors de l'Administració pública. Posa ordre a la Llei de conciliació de la vida laboral i familiar. Fa mesures d'acció positiva en el tema de les persones amb discapacitat i amb la violència de gènere.

Per tant, aquest avantprojecte té aspectes vàlids per al nostre grup parlamentari, però també creiem que una llei que regula drets i deures dels treballadors ha de ser amb consens dels seus representants, volem dir amb els sindicats, sobretot en allò en què l'Estatuto básico ja els dona competències. A mi m'agradaria recordar que els funcionaris han estat el col·lectiu de treballadors que durant la història de la democràcia han tingut més retallades les seves capacitats de negociació. No tenim el dret a la plena negociació col·lectiva, i és a partir d'aquest Estatuto que se'ls atorga aquest dret. Per tant, a Catalunya els ho hem de respectar, i el senyor conseller ho ha dit, que volia un acord ampli entre tothom. I en aquest sentit nosaltres hi estem d'acord: volem un acord entre el Govern, els sindicats, les entitats municipalistes –perquè parlem d'Administració local–, amb els grups de l'oposició, si és possible. I el nostre grup parlamentari es compromet a fer tots els esforços possibles i a dedicar tot el temps necessari perquè aquest consens sigui possible, perquè és necessària una reforma de l'Administració pública que faci..., professional, democràtica, àgil, amb drets dels treballadors i treballadores, participativa i dirigida als ciutadans, que els ofereixin uns serveis de qualitat.

És en aquest sentit que nosaltres treballem, que ningú es posi medalles i que ens posem tots a treballar.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Finalment, per fixar posició també, en nom del Grup Mixt té la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyors diputats... **Miren, nosotros...** Avanzo la oposición y el voto en contra a este Proyecto de ley de *medidas* en materia de la ocupación pública. No se puede, a estas alturas de la legislatura –y coincido con los compañeros diputados que me han precedido en el uso de la palabra–, mediante un trámite de urgencia..., la aprobación de unas medidas que, a nuestro entender, son insuficientes, porque sí haría falta y es necesaria, en todo caso, una reforma en profundidad de la Ley de la función pública; más si este proyecto, en su redacción y en toda su evolución, no ha contado con el acuerdo y consenso de los sindicatos, que niegan el haber alcanzado acuerdo alguno.

No vemos, por otra parte, en este proyecto novedades, novedades que no existan ya y que en muchos casos no se estén aplicando.

Por otra parte, el personal laboral que presta sus servicios en la Administración como personal laboral contratado tiene y está regulado por el Estatuto de los trabajadores. Y le puedo decir que muchas veces, y yo he podido comprobarlo personalmente, estos trabajadores que prestan sus servicios para la Administración ven conculcados en muchos casos, precisamente por estar contratados por la Administración, sus derechos a la luz del Estatuto de los trabajadores, como sucede frecuentemente en contratos efectuados en fraude de ley, que se están contratando y están trabajando muchos trabajadores con contratos para obra o servicio cuando son contratos que no se sostienen en este aspecto de la legislación laboral.

Dicen que hay aspectos novedosos, y sí, me ha sorprendido verlos, como el tema de los incentivos en función de los resultados, que sí que podría considerarse novedoso, pero entendemos que regulando un aspecto tan vital como puede suponer o como supone, de hecho, y que afecta al sistema retributivo, también creo que es necesario un debate y desde luego un acuerdo en profundidad con los sindicatos.

Respecto al período de prueba..., más que decir y coincidir con la señora De Gispert, ¿a quién le van a hacer un período de prueba, a las personas que llevan más de dos años trabajando con contratos en fraude de ley, o que rápidamente –rápidamente– y en base al temido artículo 15 del Estatuto de los trabajadores se les puede convertir en personal fijo, y que dieron de baja inmediatamente a cambio de otros contratos?

En fin, por eso entendemos nosotros que hace falta una regulación de la función pública. Y por eso y porque entendemos que la aprobación de este proyecto puede suponer de facto que no se aborde en profundidad esa Ley de la función pública que hace falta para evitar abusos y que se aprovechen de muchos trabajadores, que lo están haciendo, en inferiores condiciones que los trabajadores que están prestando sus servicios en la empresa privada, nosotros no vamos a dar nuestro apoyo a este proyecto de ley.

También encontramos a faltar y nos hubiera gustado también saber qué opina el Consell Econòmic i Social, también a nosotros nos hubiera gustado saberlo, y hubiéramos entendido y visto las razones de su apoyo o no apoyo, o sus recomendaciones, pero no hemos podido verlo.

Para concluir, este proyecto nace tarde y mal, con una administración sobredimensionada e ineficaz, nosotros entendemos, por falta de una correcta gestión del personal y de lo que se trae entre manos.

Muchas gracias.

(*La Sra. Olano i Garcia demana per parlar.*)

El president

Senyora Olano? (*Veus de fons.*) Té un minut.

La Sra. Olano i García

Señora Lúdia de los Santos, me parece que la utilización de la palabra «fraude a la ley» y hacer referencia a leyes que se tramitan en otras cámaras es como mínimo

impresentable. Y, sobre todo, solamente tengo que recordarle la cantidad de enmiendas que el tripartito presenta a sus propias leyes. Ahí está la técnica legislativa utilizada por el tripartito.

Señora Civit, si ustedes tienen un problema, que más que problema yo diría una especie de represión, y necesitan citar al señor Aznar en todas y cada una de las leyes, pues, mire, a partir de ahora, si quiere, el lenguaje será de gente que representa a gobiernos del Partido Popular y que teníamos un gran presidente como Aznar, y directamente les hablaremos «los comunistas de la cámara catalana». Me parece que esas no son las maneras de abordar los nuevos debates en este Parlamento. Y como mínimo les diría que hablemos de los temas catalanes en la cámara catalana.

Por favor, les recuerdo las dos últimas legislaturas del señor Zapatero, las dos últimas legislaturas del tripartito, porque si no...

El president

Senyora Olano, se li ha acabat el temps, el minut.

La Sra. Olano i García

Sí, gracias, señor presidente; muy amable.

(*La Sra. Santos i Arnau demana per parlar.*)

El president

Senyora Santos...

La Sra. Santos i Arnau

Sí; gràcies, president. Jo no sé si dirigir-me a la senyora Olano i dir-li *muito obrigado*, perquè m'ha canviat el cognom, crec.

Però, a banda d'això, sí que dir-li que allò que ens formula com a retret és simplement el màxim respecte per aquesta cambra i per la funció legislativa.

M'explicaven una anècdota –m'explicaven una anècdota– d'un secretari d'estat que en un altre parlament es queixava i anava cridant dient: «Es que llevas una ley al parlamento y te la cambian.» Doncs bé, és que és la funció del Parlament.

(*La Sra. Civit Illa demana per parlar.*)

El president

Senyora Civit. (*Pausa.*) Senyora Civit...

La Sra. Civit Illa

Senyora Olano, jo l'únic que li he fet és fer història. (*Veus de fons.*) Bé, em diuen que m'esperí... (*Pausa.*) Jo l'únic que he fet és fer història: s'inicia una tramitació, queda aturada durant vuit anys, que no van ser capaços de tirar-la endavant, i en una altra legislatura s'aprova. És responsabilitat seva que no s'hagués aprovat durant vuit anys, que no fossin capaços d'haver negociat amb els sindicats un *estatuto*, i aquí ens demanen que en tres anys ho fem tot. Coherència.

El president

Passem, doncs, a la votació de les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 69 vots en contra, el projecte continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de regulació de les festes tradicionals amb bous (debat de totalitat) (tram. 202-00079/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Francesc Sancho, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Avui parlem de festes tradicionals amb bous, parlem de Terres de l'Ebre, i ho farem amb modèstia i humilitat, però amb voluntat d'unitat, amb voluntat de convèncer.

Dic «modèstia» perquè no puc atribuir al nostre grup la paternitat del text, sí de la iniciativa, però no del text. Com saben, el text que presentem en forma de llei és el manual consensuat, és el codi, un manual de bones pràctiques que es va consensuar. Aquest consens no és mèrit nostre. De qui és mèrit? És mèrit de tots: del delegat del Govern, del delegat de Medi Ambient, dels alcaldes, de les penyes, dels ramaders, dels veterinaris i de moltes sensibilitats de protecció dels animals.

Les festes de bous es celebren dins de l'àmbit d'aplicació de la Llei de protecció dels animals, s'aplica de manera voluntària però efectiva i generalitzada el manual, el codi de bones pràctiques. La seva principal aportació? La protecció dels animals que hi intervenen, eliminant aquells aspectes que poden ser susceptibles de produir danys i sofriment. És l'èxit, és el positiu de l'experiència, com reconeix tothom, fins i tot Iniciativa Catalunya Verds a la seva proposta, el que aconsella donar-hi un altre rang; nosaltres pensem que de llei.

Per què ara? Per què una llei? Parlem de l'Ebre. Deixi'm dir-los que a l'Ebre, quan parlem de bous, parlem de festa, de participació, no d'espectacle; parlem de sons i de bandes de música, de rondalla, i ho fem, ja m'ho noten, amb un accent especial; parlem d'identitat.

Aquí tinc Jesús Moncada, els seus contes, i aquí tinc Sebastià Juan Arbó, *Terres de l'Ebre*. Massa vegades la identitat de l'Ebre s'ha construït de forma reactiva i a la contra; massa vegades també la mirada que ens ve de fora és paternalista; massa vegades la nostra resposta, victimista; massa vegades paternalisme i victimisme s'alimenten.

Quina mirada volem per a Terres de l'Ebre? Quines actituds? Quina mirada o actitud cap a parles i pràctiques populars que no tenen els seus orígens als centres urbans? Quina mirada volem? Escoltin el que diu Jesús Moncada quan descriu la primera mirada d'un foraster; diu: «Mai no oblidaré l'esglai que va sacsejar-me quan vaig posar els peus en aquell racó del món, va anar d'un fil que no fugís com una centella.»

Els demano una mirada franca i oberta, però no paternalista, per això ara, per això una llei. És ara, ara estem, i tots ho sabem, discutint..., millor: ja no estem discutint, jo entenc que estem construint una sensibilitat, una ètica entorn del tracte als animals. A l'Ebre ens hem sentit, ens sentim interpel·lats i ens sentim obligats a fer la nostra aportació positiva. La nostra és una festa sense mort, sense ritual, amb participació i respecte a l'animal. Ho demostra precisament el manual de bones pràctiques. Segur que algunes sensibilitats voldrien anar un pèl més enllà, però en tot cas la proposta ve de l'Ebre.

Sabem que si volem preservar la tradició, aquesta ha d'adaptar-se a les exigències de la llei, ei!, i sobretot a una sensibilitat col·lectiva que estem construint. Volem participar en el tràmit, en el naixement d'una llei que iniciï un camí de preservació de la tradició, però que alhora respecti l'animal. És més, només el respecte a l'animal dóna justificació i contingut a la tradició. Volem un règim sancionador assumit i compartit pels actors de la festa; volem una norma que surti dels mateixos actors de la festa; volem una llei, participar en la seva redacció i garantir el seu compliment; volem una llei de l'Ebre i no un decret del Govern.

Vostès ens poden dir: «És el mateix.» No, no és el mateix, no seria el mateix; volem participar ara en la construcció d'un nou ideari, d'una ètica de respecte a l'animal i de preservació de la tradició, de la festa, i ho volem per voluntat pròpia, i amb participació a través dels tràmits de les compareixences i de la ponència.

Miren, miren vostès i facin una mirada a l'Ebre, amb confiança, sense paternalismes, obrim el Parlament i els tràmits a les penyes, als actors de la festa, a les plataformes de defensa dels animals, a la gent de l'Ebre. Fem-ho junts i segur que descobriran que l'Ebre té molt a dir, descobriran per què es va quedar el foraster de què parlava Jesús Moncada.

Ho explica Arbó; diu: «Seran les clares matinades amb frescor de carrers regats a punta de sol, amb fragàncies de lloret i murta de les enramades, de l'alfàbrega i de l'herba bona. Blanques rengleres de paper s'estendran de banda a banda en els bells carrers amagats i seran com sostres mòbils ondulats al suau impuls de la brisa; ací i allà penjaran fanalets japonesos que a la nit s'encendran com blanques llunes, perquè a llur claror dansin els fadrins i les fadrines. Cada matí, quan a penes despunti el sol, es sentirà el vibrant *pasacalle* que ha de despertar la gent a la memòria de les festes. Els infants saltaran del llit i, a mig vestir, com una sabata sense lligar, potser amb un peu descalç, correran al darrere de la banda a través dels carrers, llançant crits d'alegria. La gent sortirà després a passejar sobre les acícies per l'ampla avinguda de Sant Carles, tota remorosa de con-

verses i rialles.» Això, ens ho coneixem, oi, Marta? Som Terres de l'Ebre.

Amb aquest esperit, amb aquesta alegria de festa, volem obrir la ponència. I els demanem que obrim la ponència i el tràmit de la llei a la gent; els garanteixo que no hi tenim res a perdre.

Allà, a alguns pobles de l'Ebre, no a tots –al de Moncada, per exemple, no es fan bous–, a alguns pobles de l'Ebre, diem que sense bous no hi ha festa, sense festa no hi ha poble. És el poble, la gent qui garantirà la pervivència d'una tradició que només podrà ser si es respecta, respectant els animals. Les tradicions que perviuen són aquelles que s'adapten als temps, i nosaltres ho sabem; en aquestes estem.

Gràcies. Esperem el seu vot positiu i que ens ajuden a fer això, que entre tots ho podem fer, la construcció d'una ètica que respecte les tradicions i respecte al mateix temps els animals.

Gràcies.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha presentat esmena a la totalitat a la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous, que ha presentat Convergència i Unió i que em dona l'oportunitat d'adreçar-me a un hemicicle amb més presència de diputats de Convergència i Unió del que estic acostumat.

Bé, doncs, la meua intervenció serà de defensa d'aquesta esmena a la totalitat, basant-me en el fet que considerem la seva proposta innecessària, inoportuna, contraproduent i contradictòria.

Innecessària, en primer lloc, perquè els objectius que vostès pretenen assolir... –veig que perdo audiència, em preocupo, l'audiència de tarragonins, em preocupo molt–, innecessària perquè els objectius que pretenen assolir poden arribar també per altres mecanismes diferents del de la proposta de llei i que són més adients per a la funció i més convenients en termes de rapidesa i en termes de participació.

Inoportuna, perquè, escoltin, vulguin que no –vulguin que no–, la coincidència de la tramitació en aquest Parlament, a la vegada, d'una iniciativa legislativa popular que busca prohibir les pràctiques de la mort dels toros en plaça i d'una llei que pretén una cosa diferent però que hi han uns punts de coincidència no facilitarà el debat serà a cap de les dues i obre una derivada que precisament els promotors de la ILP, milers de ciutadans, havien volgut evitar, que és de barrejar dues coses que no són el mateix.

Contraproduent amb els objectius. Escolti, si aquesta proposició tira endavant, de manera molt legítima, en la seva tramitació s'escoltaran absolutament totes les veus; també la d'aquells que consideren que hi han pràctiques en les festes tradicionals en què el patiment de l'animal hi és i, per tant, no és convenient que es produeixi, i, per tant, d'alguna manera, estarem tensant una qüestió, haurem posat damunt de la taula una qüestió que en aquest moment ningú no l'hi havia posat.

I contradictòria. Si fa quatre dies aquí jo vaig sentir que tots els grups deien: «No, és que en el debat dels toros no hi ha una qüestió identitària!» En el debat dels toros no hi ha una qüestió identitària, i ara acabo de sentir que en el dels bous, sí. Que jo sàpiga, un toro i un bou és el mateix, o s'assemblen molt. (*Algú diu: «No, no, no.»*) La diferència, en tot cas, justifica que una cosa tingui identitat i l'altra no? Aquest és el debat, la diferència per la qual avui això és identitària?

Doncs, mirin, si és innecessària, si és inoportuna, si és contraproduent i si és contradictòria, com a conseqüència, a més a més, és oportunista. És oportunista i qui la presenta no ho fa per defensar l'interès general, ho fa per un tacticisme absolutament a curt termini. Perquè jo estic d'acord amb el punt de partida que ha presentat el diputat Sancho: és que existeix una base legal amb rang de llei, és el Decret legislatiu 2/2008, de 15 d'abril, que exclou les festes dels bous de la prohibició de presència d'animals en festes. Ja la tenim, la base legal, ja existeix! I això desmunta l'afirmació que fan vostès: «No, és que els poders públics hem de poder garantir amb un marc normatiu l'exercici d'aquesta activitat.» Si ja la tenim, aquesta base legal! No ens compliquem la vida, que això ja existeix! A partir d'aquesta base legal precisament es va fer la Resolució de 12 de setembre de 1989 sobre correbous, amb exigència de pòlissa d'assegurança, amb l'exigència d'ambulància, amb exigència de local per a primera assistència, amb intervenció veterinària... Tot això té caràcter normatiu. Després, a més a més, el 2004 –el 2004, ves per on, eh?–, codi de bones pràctiques, elaborat amb participació, com vostè ha dit, absolutament de tothom, amb un resultat absolutament positiu, amb la durada dels espectacles, amb l'exigència del seguiment pel veterinari, amb la substitució de l'animal si dona mostres d'esgotament, eliminant aquells aspectes que són més susceptibles de produir danys... Però, escolti, si això ha sigut un exercici d'autoregulació exitós! Si sempre són vostès, que ens diuen que fem nosaltres massa normatives i que confiem poc en la societat civil! Doncs, miri, aquí hi ha hagut un exercici d'autoregulació que ha funcionat perfectament.

Ara bé, poden dir: «Però, escolti, a aquesta autoregulació, a aquest codi de bones pràctiques, donem-li caire normatiu.» Doncs ho tenim fàcil –ho tenim fàcil–, fem el que ja han fet deu comunitats autònomes. Cap comunitat autònoma ha regulat els espectacles taurins per llei, totes deu ho han fet per reglament. És més fàcil, és més simple, és menys conflictiu, donarà peu a moltes menys interpretacions, permetrà la interpretació i pot ser més ràpid i, «si m'apuren», ni tan sols està lligat a la conjuntura que si tindrem temps o no tindrem temps d'acabar dins d'aquesta legislatura.

Per cert, perquè quedi clar que aquesta és la nostra aposta, al mateix temps que vam presentar l'esmena a la totalitat, nosaltres vam presentar una proposta de resolució per instar el Govern que faci aquest reglament. A més a més, l'elaboració del reglament és una solució, ves per on, acceptada per tothom: pels defensors a Terres de l'Ebre de la festa, que ho veien com una sortida favorable, i pels que defensen els drets dels animals, que veien un marc normatiu que els donava base jurídica per a la seva actuació. Per tant, aquesta, que era la via, vostès no la volen i la rebutgen.

Deia el que han fet totes les comunitats autònomes: la Rioja, Castella-Lleó, Castella - la Manxa, Cantàbria, Andalusia, Navarra, Madrid, València, País Basc –*encierros*–, Aragó. Escolti'm, totes aquestes comunitats s'han equivocat?, i totes aquestes comunitats han fet el reglament quan el que toca era fer una llei? O ens estem equivocant nosaltres? Ja podria ser. Miri, teníem una via fàcil, opten per la difícil; una via que resolva el problema, opten per la que l'amplifica; una en què hi havia convergència, van a la via en què hi havia divergència; una via que respectava la ILP, opten per una que l'emascara; una que permetia el treball discret i constructiu, opten per la que ens posa en risc d'esperpent.

I el nostre grup ha presentat una esmena a la totalitat, i això ens permet, creiem, fer unes reflexions. D'entrada al grup proponent, a Convergència i Unió, que ha considerat prioritari aquesta proposta de llei davant d'altres. Ai, carai! Què es volen fer perdonar amb aquesta llei? Que és que vostès, amb aquest estil que últimament tenen, que són a la vegada pronuclears i antinuclears, i allà baix són antitransvasistes, però aquí dalt són transvasistes, resulta que ara vostès volen ser a la vegada protaurins i antitaurins? És això? Doncs, s'equivoquen, eh? –s'equivoquen. O, escoltin, o senzillament és per desgastar? És, allò, per dir: «Escolti, la seriositat d'aquest Parlament no es pot veure afectada? No es podrà fer molta demagògia, qui vulgui, que a la vegada s'estiguin tramitant dos lleis aparentment contradictòries, com aquestes?»

Per cert, vostès ja n'han demanat l'opinió a membres del seu partit? Per exemple, per dir un nom que se m'acut, a l'advocada Magda Oranich? Creuen que estan d'acord les bases del seu partit amb la proposta que avui fan aquí?

O encara més, més divertit encara. Escolti'm, fa pocs dies, un dirigent seu va declarar que rebutjava la llei de vegueries perquè no tocava, perquè havíem de posar tots els esforços a la crisi. Senyors de les Terres de l'Ebre, Convergència i Unió diu que no hem de tramitar la llei de vegueries perquè no toca, però que hem de tramitar la llei dels bous, perquè aquesta sí que és important per a les Terres de l'Ebre. Fantàstic! No és l'opinió d'Iniciativa per Catalunya Verds. L'opinió d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és que hem d'arribar a l'estiu amb llei de vegueries i amb reglament de bous.

Al Partit Popular, si m'ho permeten –si m'ho permeten. Sense citar el senyor Aznar; no toca. Però, escolti'm, senyor Sirera, la senyora Montserrat, el Rafa... –no em surt el cognom, vostè perdoni (*algú diu: «López»*)–, l'illustre diputat senyor López, quantes vegades els he

sentit dir des d'aquest hemicicle: «Hem de discutir en aquest Parlament el que realment preocupa la gent» –al senyor Luna també li ho he sentit dir. Eh que ho han dit moltes vegades? Vostès creuen que aquesta llei respon a allò que realment preocupa la gent? Doncs bé, si vostès consideren que això preocupa realment la gent, ens hauran de permetre que a vegades nosaltres també considerem que altres coses que no són la crisi preocupin la gent. Jo els demanaria que fossin coherents, que fossin coherents o que deixin d'utilitzar sistemàticament aquest argument.

Al Partit dels Socialistes de Catalunya, amb els quals he intentat repetidament arribar a un punt d'acord aquestes últimes setmanes, jo els vull dir una cosa amb humilitat però amb convenciment –amb convenciment–, jo no l'he dit mai des d'aquesta tribuna; la meua opinió és que avui vostès s'equivoquen. Que Convergència i Unió vulgui un final de legislatura que pugui donar una mala imatge, una imatge folklòrica d'aquest Parlament, es pot entendre –es pot entendre–, és el seu objectiu. Que vostès hi contribueixin va en contra de la lògica de les coses. Que vostès hi contribueixin, no seguint la recomanació que ha fet el departament competent, va en contra de la lògica de les coses.

Jo aquí els volia dir una cosa, una frase, eh?, no se m'enfadin, perquè és que a més a més ara està d'actualitat, però és com si fessin una petita maragallada col·lectiva. (*Remor de veus i rialles.*)

Bé, escoltin, en tot cas, si d'aquí a uns dies els titulars dels diaris de premsa, doncs, fan alguna cosa que en un moment determinat els fa pensar: «Carall! Per què ens hi vam posar, en això?», sàpiguen que realment s'hi posen perquè volen. Absolutament ningú no els hi obliga.

En fi, en aquesta intervenció he intentat demostrar (*veus de fons*)... Res a dir amb Esquerra Republicana, que en aquest cas penso que haurien pogut tenir una actitud de comprensió cap a la sortida del reglament, eh?, sempre quan hagués disposat de la majoria suficient. En tot cas, aquesta és una decisió que a ells els hauria correspost. Posats a dir, tampoc no sé si el senyor Portabella està massa d'acord que es tramiti aquesta llei. (*Algú diu: «Molt bé.»*)

Per tant, he intentat, en la meua intervenció explicar que en aquests moments la sortida més raonable era la tramitació d'aquest decret; donava base normativa i ens estalviava molts problemes. Des del convenciment, he intentat desgranar els meus arguments, però sóc conscient que una cosa són les argumentacions i una altra cosa, molt clara, són les majories i les minories. Bé, doncs, escolti'm, nosaltres estem satisfets d'haver contribuït a la defensa que això es fes d'una altra manera, d'una manera que hauria permès que les entitats de defensa dels animals que consideren preferible l'existència d'aquest reglament haguessin sigut ateses; que la gent de les Terres de l'Ebre que d'alguna forma volien veure atesa la seva defensa de la festa, també; fugir d'una imatge..., parlar de les Terres de l'Ebre sí, però per altres coses, per temes molt més importants, fugir d'aquest tòpic de la jota, la taronja i els bous, que tant mal ha fet a les Terres de l'Ebre, i, en tot cas, hem inten-

tat aportar racionalitat a un tema en què tinc la sensació que n'hi estem posant tots plegats massa poca.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Jo, em deixen que em dirigit molt especialment al diputat Daniel Pi?, amb el qual ens unix una certa..., jo diria que una certa amistat i alguna cosa més. Jo ho he dit quan he començat la nostra exposició... (*Veus de fons.*) Sí, alguna cosa més que explicaré, no patiu (*rialles*), no patiu, perquè es pot explicar. Jo he començat la meua intervenció parlant d'una voluntat d'unitat, i ho mantinc; és a dir, nosaltres voldríem que tot aquest tràmit acabés en una votació d'unitat. Vostè m'ha parlat de Magda Oranich i ha parlat d'alguns altres defensors dels animals, i, miri, jo penso que precisament el que volem, i el que volem tots plegats, és construir precisament aquest acord, aquesta nova ètica on ens trobem tots, é a dir, uns i els altres, i que Terres de l'Ebre no estigui fora. Però jo ja li ho he dit: ho volem fer junts.

Què és el que m'unix amb vostè, a part de l'amistat? Miri, vostè és el president del Consorci d'Aigües de Tarragona, igual que jo, sap?, vull dir, igual que jo. És a dir, jo no demanaré perdó per haver-ho sigut. I vostè? Vostè transvasa aigua, eh? Vull dir, en actitud, vostè fa el que ha de fer i ja està, i quan s'està al Govern, es governa i es prenen decisions i no es demana perdó, perquè es fa el que s'ha de fer. Vostè, eh?, és president del consorci, igual que jo, i l'entenc perfectament, i entenc algunes de les seves reivindicacions d'interconnexió de xarxes i de millora de l'eficiència, quant al fet que això s'ha de fer. L'entenc. Per això hem de demanar perdó? Vostè ha de demanar perdó? Jo no, eh? Jo no, sap per què? Perquè jo no he enganyat mai. Vostè no ho sé. Nosaltres no hem enganyat mai. D'acord?

Anem a això del reglament. Miri, vostè em parla d'oportunitats i de..., no ho sé, si és oportunista o no, però, en tot cas, no ho és menys que la seva proposta de resolució. Perquè, al final, en gran part de la meua intervenció he tingut la cura d'agafar paraules del que vostès presentaven a la seva proposta de resolució, precisament a la recerca d'aquesta unitat. El que canvia no és el fons, el que canvia és la tècnica o és la forma; és a dir, nosaltres diem «per llei», vostès diuen «per decret del Govern». En una cosa que jo..., els entenc, eh?, vull dir... Sap per què presenten vostès la proposta de resolució i no s'ha presentat en set anys? Perquè és un tema conflictiu de legislar, i ho sabem, i fer per decret de govern un tema d'aquests és complicat, i ho sabem, i això ho sabem tots. I nosaltres, perquè som oposició i perquè precisament és en aquest moment en què es discuteix quina és l'essència, l'ètica que volem respecte al tracte als animals, a Terres de l'Ebre ens sentim interpel·lats i ho portem aquí perquè vostès –vostès–, els entenc, tenien dificultat per a tirar endavant un reglament sense la participació de tots; per tant, facilitem la qüestió, és a dir, la recerca d'unitat és aquesta. I això és el que fem.

Vostès han estat set anys sense fer aquest reglament i el presenten ara. El presenten ara per raons de com ha anat la dinàmica política i perquè nosaltres hem presentat la proposta de llei. Escolti, no patisca: si en el fons estem d'acord, no hi ha tan gran discussió. No discutim si hi ha oportunitats o no: si és oportunista la nostra és oportunista la seva; no hi ha diferència. El que passa és que en una cosa sí que és diferent, eh?, ja li ho he dit abans; és a dir, jo no demanaré perdó, però nosaltres fem oposició, vostès fan govern, vostès tenien més obligació. Ara, també tenien més dificultats; els ho reconec. Nosaltres fiquem damunt de la taula una proposta i esperem trobar-nos tots junts i no fer una discussió.

Jo acabaré aquest torn de rèplica invitant-lo a una cosa. És a dir, al llarg del tràmit, intentem l'acord, intentem l'acord i sortir-nos-en precisament amb una resolució, amb un text que realment estiga assumit a Terres de l'Ebre i estiga assumit, si pot ser, per tot el Parlament. Quan jo li dic: «No un decret del Govern, sí una llei», li ho dic perquè entenc que és molt important –molt important– que les plataformes de defensors dels animals, però també les penyes que participen en la festa, siguin capaços de buscar aquest lloc comú per a la construcció d'una ètica, d'un ideari comú que ens permeta salvar la tradició i respectar els animals.

Aquest ideari comú entenc que el poden fer. Em diu: «Final de legislatura.» Ha anat com ha anat, però, fixi's, aquest cert tipus de crítiques..., són les mateixes que quan he començat: quan vostè presidix el consorci de Tarragona, en té vostè la responsabilitat; quan està al Govern, era seva la responsabilitat. I ens trobem avui aquí, diguem-ne, que som oportunistes. Doncs, miri, benvingut l'oportunisme de l'oportunitat perquè ha obligat a vostès, des d'Iniciativa, a presentar una proposta que no està tan llunyana de la nostra. I, per tant, ens dona un marc d'acord que em sembla que és important trobar-lo, perquè ens trobarem el Portabella, la Magda Oranich, les penyes i nosaltres. I vostès també, espero.

Gràcies.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Per fixar posició ara els grups parlamentaris, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi... (*Pausa.*) Perdó, perdó, senyora Ventura; és que no l'havia vist. Perdó –perdó.

Per al·lusions? (*Veus de fons.*) Té, trenta..., sí, un minut. Un minut –un segon, senyora Ventura.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies. A veure, com a president del CAT, és cert, m'ha tocat administrar un obra existent. Potser la diferència està en què d'ençà que l'administrem nosaltres hem sabut establir el cabal; quan ho feien vostès, creixia any rere any. És una diferència, és una diferència important.

I pel que fa a la presentació del reglament, escoltin, és perquè no ens confonguem, eh? Aquesta era una solució

que s'hauria pogut proposar per part nostra o per part de qualsevol fa molt de temps. No ho van fer, ni vostès i nosaltres tampoc. Però en aquests moments queda clar que, nosaltres, la nostra voluntat és trobar aquesta sortida per una via que considerem que és més favorable.

El president

La senyora Ventura té la paraula.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, donarem suport a la tramitació de la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous, i per tant votarem contra l'esmena a la totalitat.

Amb voluntat també de consens i d'evitar enfrontaments innecessaris; no contribuïrem, senyor Pi, a la imatge folklòrica a què vostè feia referència i, no sé si volent o sense voler, ha ajudat a abonar.

Sempre hem recolzat les festes tradicionals amb bous que se celebren principalment a les Terres de l'Ebre, però també a altres territoris de Catalunya. Les festes amb bous se celebren, igual que a la resta de tota la Mediterrània, des de fa centenars d'anys. A Terres de l'Ebre hi ha documents que acrediten la celebració de la festa l'any, ja, 1660, i a Cardona, inclús molt abans, el 1500.

Fins avui han sobreviscut, és cert, a casa nostra sense ser protegides per llei, i per tant això vol dir que han tingut i tenen el suport social necessari per continuar celebrant-se en molts pobles. És una tradició que continua molt viva.

Les festes dels correbous, com ja s'ha apuntat, són alguna cosa més que festes amb bous; són un punt de trobada, el centre de moltes de les nostres festes majors; són activitats que es «disfruten» acompanyades de música, siga de banda o de xaranga, i que en molts casos es converteixen quasi més en trobades gastronòmiques que en espectacles taurins. I això es repeteix, com comentava, des de fa segles.

Simplement la tradició, però, no en justifica la continuïtat, és cert; cal adaptar les tradicions a les noves realitats, amb la necessitat, en este cas, d'una major sensibilitat i respecte cap als animals, entre altres aspectes. I això s'està aconseguint: els correbous que se celebren avui no tenen res a veure amb els que se celebraven fa només quinze o vint anys, i els convido a comprovar-ho.

Considerem, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ja és hora de donar un pas més en la regulació d'estes festes per poder continuar celebrant-les amb totes les garanties que calga, tant pel que fa a la protecció dels animals, com pel que fa també a la seguretat jurídica dels organitzadors, després de cinc temporades d'aplicació ja a les Terres de l'Ebre del conegut com a «manual de bones pràctiques en les festes tradicionals amb bous».

La tramitació d'aquesta proposició de llei ens permetrà debatre el contingut del manual, un manual impulsat els anys 2004 i 2005 pel primer Govern d'esquerres de

Catalunya, amb col·laboració amb moltes altres entitats i en el marc estricte de la Llei de protecció dels animals; un document que no té caràcter avui legislatiu, i és cert, per tant, que és d'aplicació voluntària. És un document que va ser consensuat amb el Col·legi de Veterinaris, els aficionats als bous, la Delegació del Govern de la Generalitat, el Departament de Medi Ambient, el Departament d'Agricultura, i el resultat d'aplicació –hi coincidim tots, crec jo– és positiu; la prova, podríem dir, per tant, ha sortit bé. És imprescindible ara aportar tots estos punts del manual i que siguen d'obligat compliment per part d'aficionats, espectadors, penyes, ramaders, ajuntaments i altres administracions.

Què es regula exactament en aquest document: les condicions que han de reunir les festes tradicionals amb bous, la seva celebració i el seu desenvolupament per tal de garantir els drets, els interessos i la seguretat del públic alhora que també la protecció dels animals.

Traduït això, entre altres aspectes, vol dir: marcar el temps de permanència dels bous als carrers o a la plaça; limitar la realització de certes modalitats en franges horàries concretes, com les de més calor; prohibir l'ús de pals, punxes o elements similars; fixar l'obligatorietat d'informes veterinaris i d'experts taurins abans i després de la festa, fent reconeixements als animals amb actes prèvies i finals sobre el seu estat; regular l'existència i les funcions de les comissions de bous a nivell local; establir el règim sancionador i les infraccions molt greus, greus o lleus, i especificar també els documents a aportar per autoritzar les festes amb bous, com siguen els acords del ple, els compromisos que els animals no seran maltractats, el certificat tècnic que les instal·lacions de la festa reuneixen les condicions necessàries o el certificat també subscrit pel facultatiu encarregat del servei mèdic, per citar alguns dels punts que es pretén regular.

En definitiva, com ja he posat de manifest, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi estem d'acord que cal donar un pas més en la regulació de les festes amb bous, aquests espectacles que són el centre de les festes majors de molts pobles de Catalunya, majoritàriament a les Terres de l'Ebre, i que han arrelat com a tradició pròpia i han de poder conviure amb el compliment de la legislació vigent i amb la sensibilitat cada vegada major en la nostra societat de respecte cap als animals per precisament en este cas garantir la seua supervivència.

Gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyora Marta Cid, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaria la meua intervenció dirigint-me al senyor Sancho per agrair-li el to i la presentació que ha fet d'aquesta proposta que estem debatent. Sap que no fa molts plens vostè i jo teníem unes discrepàncies im-

portants..., perquè justament vostè avui ha reivindicat una mirada cap a l'Ebre diferent de la que aquell dia a mi em va semblar que vostè utilitzava. Ni paternalisme ni victimisme, hi estem totalment d'acord. I també li agraeixo que hagi llegit un fragment d'un escriptor ebrenc que el que fa és descriure un carrer de la meua població, d'Amposta.

Anant a tall del que ens ocupa, l'any 2003, al juny, es debatia en aquesta cambra la Llei de protecció dels animals. Autoritza les festes tradicionals amb bous sense mort de l'animal, els correbous, en les dates i poblacions on se celebren tradicionalment. Concretament, el marc legal d'aquesta festa el trobem al Decret legislatiu 2/2008, de 15 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de protecció dels animals.

Fixin-se vostès, però, que les autoritzacions per poder realitzar aquests espectacles es donen d'acord amb els requisits exigits a la Resolució, de 12 de maig de 1989, sobre espectacles i festes tradicionals amb bous. Fixin-se vostès que ens n'hem anat vint anys enrere en aquelles autoritzacions que han de tramitar els ajuntaments i que per la Delegació del Govern se signen autoritzant-les.

L'any 2003, la Llei de protecció dels animals, jo crec que marca un camí i un inici que l'any 2004 es concreta –aquest inici de recorregut– amb un document conegut amb el nom de «manual de bones pràctiques»; un manual que, com també ha dit el senyor Sancho, no és de l'autoria de Convergència i Unió, ni és de l'autoria de cap formació política en concret. Sí que val a dir, i ell també ho sap, el lideratge de la Delegació del Govern, el 2004, de les Terres de l'Ebre, que va implicar en la seva redacció i en el treball que es va fer a tots els sectors que participen de la festa i que tenia per objectiu jo crec que dos qüestions claus.

La primera qüestió seria complir amb la lletra i l'esperit de la Llei de 2003 que va aprovar aquesta cambra; és a dir, recollir una sèrie de recomanacions i bones pràctiques que es creu que s'han de seguir en les festes tradicionals amb bous sense mort de l'animal en les dates i les localitats on tradicionalment se celebren, per tal de garantir un òptim i uniforme desenvolupament de la festa. La normativa existent és d'inexcusable compliment, la del 2003, l'aprovada en aquesta cambra, i per tant els elements que s'hi introdueixen són recomanacions sense conseqüències legals, però l'objectiu és un millor desenvolupament d'aquesta festa com a pas previ, i tot-hom ho assumeix així, per a una futura normalització de les dites recomanacions.

Un segon apartat, bàsic i fonamental també, és que amb aquest manual de bones pràctiques l'objectiu final és reforçar la tradicionalitat i la legalitat de les festes amb bous..., en aquest cas en altres llocs, potser, del país, però concretament amb aquest manual a les Terres de l'Ebre.

Vull recordar que el 2003 Joan Ridao, aquí, quan se parlava de la Llei de protecció dels animals, assenyala que l'aplicació de la llei que s'aprovava necessitava, entre altres compromisos, voluntat política i ciutadana per poder-la aplicar de forma activa. El manual de bo-

nes pràctiques és un clar exemple de la implicació en aquest cas d'una part del país per reforçar la tradicionalitat de les festes amb bous, fent un pas endavant, donant compliment a aquest esperit d'aquesta llei. En definitiva, senyores i senyors diputats, l'estem protegint –l'estem protegint–; ningú més interessat que els actors de la festa en el compliment d'aquesta llei, perquè això la protegeix.

Queda clar que, si es fan les coses bé, i hi ha compromís i voluntat de fer-les, es farà un pas endavant en la consolidació d'aquesta festa. A l'Ebre, vint-i-quatre poblacions i dos entitats municipals descentralitzades celebren correbous en les diferents modalitats que recull el manual de bones pràctiques. Tots els sectors implicats en l'organització de la festa –Collegi de Veterinaris de Tarragona, ajuntaments, ramaders, associacions, aficionats, comissions de festes municipals– i diferents departaments de la Generalitat implicats han treballat aplicant i millorant el manual de bones pràctiques durant els darrers cinc anys. Tot i no ser d'obligat compliment, ho han fet amb un nivell de compromís *inqüestionable*. Si les autoritzacions depenen dels requisits exigits en la Resolució de 12 de maig de 1989, no hi ha dubte que calia un pas decidit, responsable i rigorós, i calia fer-lo col·lectivament. I, senyores i senyors diputats, l'Ebre l'ha fet.

Una altra dada. Actualment, s'està treballant amb la conselleria de Cultura, concretament amb la Direcció del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional, per incloure al Catàleg de patrimoni festiu de Catalunya les festes amb bous de les Terres de l'Ebre.

Aquesta petició ha estat impulsada per ajuntaments i consells comarcals..., liderada, per tant, per càrrecs electes d'Esquerra –sí, sí, d'Esquerra també, i els primers–, perquè té a veure amb la cultura popular i tradicional d'una part del país. I això no és folklore, això no és una defensa identitària; això és la volguda participació i la volguda suma col·lectiva d'una part del territori a formar part de l'imaginari col·lectiu cultural d'aquest país, i crec que això és molt diferent.

I aquí sí que he de dir que, en la intervenció que feia en defensar l'esmena a la totalitat, com pot veure, m'ha ferit lleument, diguéssim, la seva afirmació, no? No, no és aquest folklorisme, no venim a buscar ni paternalisme ni victimisme; és que som així, i volem formar part del col·lectiu d'aquest país sent així. I volem formar-ne part complint la legalitat, perquè això vol dir que ens respectaran, i volem respecte. I la gent que fa la festa vol respecte, i s'ha esforçat per aconseguir-la, perquè complís la llei.

Ho deia el senyor Joan Ridao –em torno a remetre a l'any 83–, deia clarament: «Perquè té a veure amb la cultura popular i tradicional d'una part del país», i ho deia en aquell debat del 2003. I per això, senyor Pi, vam votar esmenes que vostès van presentar com a grup polític conjuntament, i d'altres en les quals van demanar votació separada, perquè no teníem la mateixa visió.

Ara cal fer, nosaltres pensem que un pas més. Segurament que el que vostè deia, de fer-ho per reglament, i a què ens instava a nosaltres no és una mala opció, i sap que ho penso així; però estem aquí i estem debatent

aquest contingut, i vostè també feia esment de quines són les consideracions que tenim al respecte, no? El que està clar és que cal fer un pas més. Nosaltres pensem que dotar el manual de bones pràctiques d'un marc legal que no estigui subjecte a les indefinicions i indefensions actuals és necessari. Que ho faci el Parlament de Catalunya?, doncs, mira, té també un gran significat.

Les Terres de l'Ebre han complert amb la lletra i l'esperit de la Llei de protecció dels animals, que se'n va dubtar, i molt, i es va debatre molt en aquesta cambra l'any 83. Ho han fet de manera voluntària i responsable; «autoregulació», deia vostè, un gran exemple. Han millorat una festa legalment reconeguda. És bo, potser, que aquest Parlament premii també aquest esforç validant un manual de bones pràctiques que passarà a ser d'obligat compliment i que, per tant, també tindrà tot un apartat pel que fa a les penalitzacions dels incompliments, perquè volen responsabilitzar-se i volen acabar amb els que l'incompleixen. Fins aquí arriba el compromís.

Per tant, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà en contra de l'esmena a la totalitat i a favor de la tramitació de la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous, i no ho farà mesclant-ho amb cap més dels debats que es porten en aquesta cambra. És més, demanem respecte, perquè és molt i molt diferent parlar de protecció dels animals, parlar de protecció de les festes tradicionals amb bous que no suposen la seua mort, que parlar d'altres festes –vagi per al Partit Popular i a qui correspongui– que sí que comporten la mort de l'animal. L'any 2003, nosaltres vam votar una esmena seva a favor que les corrides fossen tretes d'aquella llei de protecció dels animals, i vostès ho saben.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, presentem el nostre posicionament a la proposició de llei que ens presenta lo Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb referència a la regulació de les festes tradicionals amb bous.

Lo que pensem los diputats del Partit Popular de Catalunya amb referència als bous és de tots vostès conegut; ho va deixar molt clar lo meu company senyor Rafa Luna al seu debat de l'altre amb la ILP. Per descomptat que nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i donarem recolzament a la proposta de Convergència i Unió. I és més, en el moment de la celebració de les corresponents ponències, esperem poder tindre l'oportunitat d'incloure esmenes que presentarem a l'articulat. I diem

això perquè creiem que la proposta, independentment de ser oportuna, la veritat és que té moltes mancances que al territori i a les comarques i als municipis, principalment de les Terres de l'Ebre, demanen que hi siguin incloses per a tindre la seguretat i la tranquil·litat de poder celebrar aquestes festes tradicionals sense cap tipus d'impediment per part de l'Administració autonòmica, que és la que actualment té les competències plenes per a permetre aquest tipus d'activitats festives.

És difícil d'entendre per a la gent de les Terres de l'Ebre, que al llarg de les últimes dècades han tingut una festa popular arrelada al territori i que forma part de les seues tradicions i cultura i que hagin d'estar sempre pendents de les amenaces de la possible prohibició de la celebració de bous durant les seues festes majors o altres actes que es celebren al seu municipi.

Quin és lo motiu real de la iniciativa d'avui?, a part de justificar lo posicionament de cada grup amb referència a la festa dels bous, que no va quedar clarificat al debat de la ILP: la por que la modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, tire endavant i acabe perjudicant i prohibint la celebració de festes dels bous a les Terres de l'Ebre. A pesar que aquest argument..., i ja sé que alguns grups que donen recolzament al Govern diuen que no té res a veure una cosa amb l'altra, però, com diu lo refrany, val més previndre que curar.

Tots recordem les intervencions de cada un dels grups parlamentaris en el posicionament de la ILP: uns clarament a favor dels bous, com va ser el Grup Parlamentari del Partit Popular; altres clarament en contra de les curses, com va ser lo cas d'Iniciativa per Catalunya Verds, que va deixar molt clara la postura de la totalitat del seu grup, i altres, amb el vot secret, deixen la incògnita de la seua postura al respecte.

Però la realitat és que tots los grups que estem representats en aquest Parlament, tots, inclús alguns militants o simpatitzants d'Iniciativa per Catalunya Verds... –que m'agradaria saber què és lo que està pensant en este moment, referent al tema dels bous, lo delegat territorial de Medi Ambient, Víctor Gimeno, a les Terres de l'Ebre, eh?; suposo que, som sempre, també ho defensaria–, quan estem al territori o, per dir-ho millor, més clar i més concret, quan estem a les Terres de l'Ebre, tots diem que estem a favor dels bous a la plaça, del bou al carrer, del bou embolat, del bou capllaçat, del bou «cerri» i les exhibicions d'habilitats. Però la realitat és una altra, i la por que la modificació de la Llei de protecció dels animals acabi perjudicant estes curses..., és molt probable. I la prova la tenim, ho repeteixo, recordant totes i cada una de les intervencions en el debat de la ILP. Per tant, és necessari fer una llei que regule les festes tradicionals amb bous a les Terres de l'Ebre.

Sí que és veritat que aquest fet, que aquesta iniciativa justifica la defensa dels bous al davant dels ciutadans d'alguns grups, però hem d'anar una mica més enllà. Jo espero que aquesta proposició de llei supere el tràmit i puguem constituir la ponència, on realment entrarem en detalls concrets de la llei, perquè, ho repeteixo, tal com està proposat l'articulat, no consolida res més del que tenim legislat al dia d'avui. Per tant, lo Grup Par-

lamentari del Partit Popular presentarem esmenes que esperem que després lo sentit comú de tots els grups ens permeta consensuar les propostes.

Actualment, un dels inconvenients existents és quins són los municipis que poden acollir-se a la sollicitud d'espectacles taurins i en quines dates. Crec que entrem en contradiccions. Si realment permetem les curses de bous sense mort de l'animal, per què uns municipis sí i altres no? Veuriem vostès normal que a un municipi, per qualsevol motiu, fins a la data d'avui, que no hagi tingut una sala de cinema, com no és tradició fer cine al seu municipi, no se li autoritzés la construcció d'una nova sala? Veritat que això no seria lògic? Doncs, de la mateixa manera, tampoc és lògic com tenim regulades actualment les autoritzacions d'espectacles taurins. Si parlem de llibertat, deixem que siguin los ciutadans de Catalunya, en els seus municipis, els que decidisquen com han de fer i quan les seues festes.

Alguns grups de la cambra van posar en dubte si els bous són tradició, si són cultura, si les tradicions s'han de mantindre. Jo els invitaria que poguessen assistir a les Terres de l'Ebre i a les festes de qualsevol municipi en què es celebren bous. S'adonarien que la festa comença al moment de la construcció de la mateixa plaça; una plaça no feta sota la direcció de cap enginyer, sinó feta pels mateixos veïns, bé siguin pagesos, constructors, banquers, funcionaris, etcètera, i els arreus de què disposen per a fer-la són remolcs de tractors, andamis de la construcció i material d'encofrats. I, mentre se fa el sorteig per a l'adjudicació dels llocs que els correspon i es va muntant la plaça, tots els participants ja celebren un esmorzar popular, o sigui que la construcció de la plaça ja forma part de la festa.

Miren, igual que vostès van a un partit de futbol i al descans es fan un entrepà i al primer gol se fumen un puro... –no, això del puro ja ho han prohibit, això era abans–, bé, veritat que això forma part de l'espectacle? Doncs, de la mateixa manera, també a les tardes de bous totes les famílies, al llarg de la tarda, celebren berenars sopars on s'ajunten les famílies, amics, grups de veïns, i això forma part de la festa. I aquests costums són tradicionals i formen part de la cultura de molts de pobles de les Terres de l'Ebre.

Han de tenir en compte que durant molts anys aquests municipis rurals, que la vida no ha sigut gens fàcil, l'únic període que tenien per a descansar o, podríem dir, per a fer vacances eren les festes majors, i la illusió més esperada era la celebració dels bous. Per tant, des del respecte al no-maltractament dels animals, també s'ha de tindre un respecte a les tradicions d'aquella gent, que al llarg de la seua vida han celebrat aquestes festes i al llarg de les generacions ha sigut un orgull per a ells veure com els seus fills o néts continuen gaudint dels bous capllaçats, embolats, etcètera.

I els diré una altra cosa. Cada any, la plaça que es construeix als pobles amb tradició és més gran, i cada any hi ha més participació de joves. Per tant, a les Terres de l'Ebre l'afició continua, i cada cop més, motiu pel qual hem de tindre un respecte al territori i tenim l'obligació moral de tirar endavant aquesta llei que regula l'activitat dels bous.

En el debat de la ILP es va dir que un dels motius que s'ofereix per a justificar la permanència d'aquest espectacle és que és tradicional, és a dir, antic, afegint que els usos i els costums són relatius en el temps i en l'espai, allò que en el passat era dret o costum avui ja no ho és; com també es va dir que centenars de tradicions han estat prohibides en el passat. Per tant, després d'escoltar aquestes intervencions, ningú pot estar confiat que, si no es disposa d'una llei que regule les festes tradicionals amb bous, en un futur s'intente prohibir-les.

Una altra cosa s'ha de tenir en compte: tots som conscients de la situació econòmica actual i de la manca de llocs de treball; per tant, no hem d'oblidar que a les Terres de l'Ebre l'explotació de ramaders de bous és una de les activitats econòmiques importants al nostre territori i que genera llocs de treball al llarg de l'any, i amb més incidència en períodes de festes. O siga, aquesta festa en part també contribueix a l'economia de les empreses del sector.

No menys important és la incidència d'aquests animals en la seua presència als ports, que fan la seua aportació al medi ambient, amb la pastura per les muntanyes i col·laboren d'aquesta manera a la neteja de boscos i eviten incendis d'aquests. Totes aquestes mesures vénen donades a favor amb el manteniment d'aquestes ramaderies, les quals no poden mantenir aquesta raça de bous, si després no tinguessen una repercussió econòmica, com és lògic, acabarien desapareixent.

Miren, diuen que tot el que té tradició té futur. Per tant, no hi ha cap dubte que els bous tenen futur, perquè que són tradició està més que justificat i els costums no s'esborren d'un dia per l'altre i a voluntat d'uns quants. No és normal que contínuament certes associacions estiguen fent un seguiment constant per crear una imatge de criminalitat d'aquestes festes. Hem escoltat debats televisius, últimament, en què algun dels participants deia que per fer bou capllaçat es lliguen els bous per les potes. Això no és veritat, se diuen moltes mentides.

Per tant, crec que el que falta amb aquest tipus de festes tradicionals dels bous és pedagogia, dir la veritat i la realitat del que comporta aquesta festa i demostrar que els animals no reben cap tipus de maltractament i deixar llibertat als ajuntaments que ho sollicitin per a fer les festes dels bous als seus municipis.

El Partit Popular, ho repeteixo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...donarem recolzament a la proposta de Convergència i Unió i votarem en contra de l'esmena a la totalitat d'Iniciativa.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, avui... o fa uns dies, Convergència i Unió va decidir que aquest Parlament havia de debatre sobre els correbous per llei, amb un procediment legislatiu, amb una proposició de llei, i justament fa no sé si un mes, mes i mig, teníem un debat i el senyor Rull, que està aquí davant, defensava una posició «animalista», que en deien, pel que pot suposar per als animals el patiment, en aquest cas. Malabarisme polític, que es diu. El que passa, que a vegades els bolos cauen, i a vostès avui els han caigut els bolos –els han caigut els bolos! És insostenible! Els ciutadans no ho entenen, que vostès considerin que s'ha de prohibir una tradició i protegir i convertir pràcticament en festa nacional l'altra. És insostenible, no s'entén. Vostè ho sap, senyor Rull, vostè ho sap i ho hem parlat vostè i jo. No s'entén.

I el que els ha passat és que van perdre la camisa, perquè als senyors que tenen tot el dret del món a ser aficionats als correbous no els va agradar la seva posició en la política de la ILP, amb aquella posició que vostè defensava de prohibir els toros. Perquè vostès han passat de prohibir, en aquest cas, a garantir, protegir, considerar, com els dic, una identitat pròpia de Catalunya, els correbous.

Doncs, miri, aquí realment el que se'ls ha vist és el llautó i se'ls ha vist que vostès porten aquest tema per una qüestió d'identitat i que al final el que hi ha de debat en el fons és si es diuen «bous» o es diuen «toros», si porten barretina o «sombbrero» cordovès, si són de Catalunya, propi, o no. I s'equivoquen també, perquè a més a més, com algú ja els ha recordat, també els toros tenen tradició a Catalunya.

Per tant, vostès han volgut portar el debat aquí. La posició d'Esquerra Republicana ja la vam veure; encara recordo aquí, en aquesta tribuna, el senyor Puigercós descrivint com pateixen els animals a la plaça de toros. Doncs, miri, jo ja vaig treure llavors algunes fotos. Ja sé que en alguns casos són així, d'altres no, però aquí carícies, carícies i paraules d'amor senzilles i tendres no tenen els toros. O els bous, perdó.

Per tant, no facin vostès malabarisme polític perquè se'ls veu el llautó. Només hi ha una prova evident de per què se'ls veu el llautó. Fixi's que els portaveus que han sortit a aquesta tribuna, tret del senyor Pi, que comparteix la condició, no han sigut els portaveus de la Comissió de Medi Ambient i de protecció als animals, han sigut els portaveus d'un determinat territori de Catalunya, molt respectable, que han vingut a defensar la seva quota territorial; no els importa aquí els animals ni el patiment animal, els importa el grapat de vots que puguin molestar o no molestar amb la seva posició amb la ILP, perquè és insostenible, i, com que és insostenible, els han caigut avui els bolos.

S'ha dit aquí i s'ha parlat, quan s'ha defensat, a la mateixa llei es parla, que aquesta tradició forma part de la identitat de Catalunya. Escolti'm, la identitat de Catalunya..., tenim 7 milions d'identitats els catalans, cadascun dels catalans és una identitat de Catalunya, i hi té tant dret un aficionat als toros com qui està en contra de

les corrides de toros; té tant dret a ser català i a considerar-se part de la identitat de Catalunya a qui agraden els correbous com qui hi està en contra.

La nostra posició, de Ciutadans, des del nostre punt de vista, absolutament coherent, és que ni farem bandera d'una tradició, ni anirem darrere perseguint aquelles que la practiquen. Simplement creiem que les tradicions evolucionen, desapareixen, o no.

Per tant, en aquest sentit he de dir que comparteixo part de l'argumentari que ha fet servir el senyor Pi; té raó: avui hem portat un tema aquí per intentar vejam si compensen allò que van perdre o que vostès pensen que van perdre amb la ILP. Doncs, no, miri, vigilin perquè potser ho perdran tot. El nerviosisme davant de les eleccions pot fer que posicions contradictòries tan evidents com la que manifesten avui els faci perdre molta credibilitat; no, potser, només amb el tema dels bous, sinó amb la coherència política.

Per altra banda, hem sentit aquí parlar la portaveu, la senyora Cid, d'Esquerra Republicana, que parlava que no s'estava defensant una qüestió identitària, però la frase que deia vostè després és: «Perquè el que estem fent és, en definitiva, poder participar d'un imaginari col·lectiu i d'un espai cultural.» Escolti'm, això no és identitat: «imaginari col·lectiu», «un espai cultural»? Vostès estan dient, i ho ha dit vostè, que forma part de la identitat. Doncs, això es diu «identitari», l'adjectiu és «identitari»; li agradi o no li agradi. És el debat que vostès porten; la descripció del senyor Puigercós en aquesta tribuna ho deixava ben clar, podem recuperar les paraules tan concretes, com feia i com descrivia el patiment d'aquests animals. Avui no està aquí, el senyor Puigercós, avui li ha tocat a vostè defensar el seu territori, però és que això no és una qüestió de territoris: els bous o els defensors que es produeixen els bous no tenen territori.

Ha fet referència la portaveu del PSC a la tradició de segles que tenen els bous a Catalunya, sí, i els toros també, però per la mateixa raó alguns de vostès hi van votar en contra. Vejam, ens aclarim o no? Si defensem les tradicions, totes, i si no, no, i si no, ho regulem.

Però és que vostès no ho volen regular. Alguns d'aquí..., Iniciativa, coherent amb la seva posició, va dir: «Hem de prohibir els toros.» Bé, molt bé; ells diuen de prohibir, també es podrien regular, decidir quina edat han de tenir per entrar a la plaça, de si s'han de fer per televisió o no s'han de fer per televisió, de si s'ha de donar diner públic o no. Això és regular. Ara, prohibir és una altra cosa, prohibir és eliminar, suprimir una tradició per decret o per llei; és ben diferent.

Per tant, nosaltres no serem ni els que prohibim els toros ni els que prohibim els correbous, però tampoc serem els que farem bandera a un lloc d'una cosa i a l'altra part del territori de la contrària, ens sembla incoherent.

I ho diem precisament perquè la posició que està tenint Convergència està perjudicant precisament i té molt empenyats alguns dels aficionats als correbous, perquè veuen perillar una tradició precisament pel seu joc electoral. Doncs, això és el que estan fent vostès, provocar una «empenyament» molt justificada d'aquesta gent.

Ho deia el senyor Pi, entre línies, que també en aquest, senyor Pi, no ha sigut gaire coherent, diu: «Hem de treballar de forma discreta, intel·ligent, constructiva, perquè no perillin aquestes tradicions.» Escolti'm, no és coherent –no és coherent–; vostè ha dit..., jo he posat «discretes i constructives». No, discretes no; és evident, si vostès volen prohibir els toros, s'obre un debat, i com que vostès han fet entrar en aquesta cambra una prohibició dels toros, aprovant la ILP, doncs, s'ha obert un debat. Però s'ha d'obrir un debat de tot, un debat de com tractem els animals, un debat de si unes tradicions són bones i les altres són dolentes. Llavors facin servir la mateixa vara de mesurar; en aquest cas, hem de mesurar amb la mateixa contundència amb què alguns ho fan totes les festes i totes les tradicions, no només unes quantes.

Per tant, què deuen pensar aquells aficionats als toros, als correbous, que estiguin veient aquest debat, veient com partits diuen exactament una cosa i la contrària a dalt d'aquest faristol. Crec que en aquest sentit no ens podran dir a nosaltres el mateix, perquè estem sostenint la mateixa posició.

S'ha parlat també d'aquesta proposta, de si fem folklorisme o no. No ho sé, ahir mateix es parlava de la necessitat d'afrontar la crisi econòmica, però la realitat és que avui tenim dos projectes de llei que es tramiten aquí perquè Convergència i Unió especialment ha decidit que es tramitin: un, votant a favor de la ILP. I ens obren un procés legislatiu en plena crisi, i en l'últim període de sessions d'aquesta legislatura, amb la que està caient, i ara a parlar dels correbous. Escolti'm, això es pot regular, com ja li han dit, amb un decret, no estem parlant... Per què hem de fer una llei? Per quin motiu hem de fer una llei, per cobrir forat electoral? No, no ens portin un procés legislatiu aquí.

Però no només ho proposen; és legítim que ho proposin, és la seva decisió i això no ho qüestionaré (*veus de fons*) –de res. Però també és la posició incoherent dels altres partits: perquè vostès ho proposen, doncs el PSC, també amb la calculadora electoral, diu: «Vejam, això a les Terres de l'Ebre, si m'hi oposo, si m'abstinc, si no sé què... Doncs, miri, tramitem-ho, ja veurem si arriba o no a final de legislatura, però no perdem un vot per aquest tema.»

Aquesta és la posició del Partit Socialista. I el tripartit fatigat, doncs, ja torna a estar fatigat avui també, no?, la fatiga... Hi tornen a votar en contra, molt bé, coherència també política: un govern que vota coses diferents en un projecte de llei al Parlament en l'últim període de sessions. No, si és que al final, al senyor Maragall, li estan fent vostès el caldo fàcil, li estan posant les coses fàcils, al senyor Maragall; té raó. Senyors d'Iniciativa, senyors del PSC, d'Esquerra, si vostès estan avui constatant, just vint-i-quatre hores després, el que el senyor Maragall amb molta raó deia ahir, que vostès estan fatigats i que cadascú està remant en direcció contrària.

Per tant, nosaltres en aquest cas no podem passar desapercebut que hi ha un partit del Govern que presenta una esmena, que els altres dos partits del Govern s'hi posen en contra.

I nosaltres creiem que el més coherent per a la posició respecte a les tradicions i de respectar que cadascú tingui o defensi la tradició que tingui i també respectar aquells que estan en contra d'aquestes tradicions és abstenir-nos, en aquesta posició.

Seria molt fàcil, ja sé que seria molt fàcil dir: «No, miri, votem en contra del que proposi Iniciativa i així tampoc..., amb la calculadora, que no ens diguin que tal, els dels toros...» No, miri, doncs, els dels toros, els aficionats als toros, els dels correbous, saben perfectament quina és la nostra posició: és la posició de respectar que aquelles persones que tinguin una afició no se les criminalitzi ni per anar als bous ni per anar als toros. Aquesta és la posició de Ciutadans. I si hem de regular les coses, parlem-ne, però amb profunditat, no amb oportunisme polític.

Compartim part dels arguments que ha posat a sobre la taula Iniciativa, respectem alguns d'aquests arguments, altres creiem que també són electoralistes, com dèiem, perquè, si fossin coherents, vostès estarien parlant..., també demanant dintre de la ILP, com es va parlar inicialment, de prohibir els correbous. Però la van treure; no volien vostès que es parlés d'això. Doncs, aquest... (*Veus de fons.*) Sí, sí; la proposta de moltes protectorres, com vostès saben, era també regular i parlar dels bous. Però, bé, sembla que, depèn d'on sigui, si és a Barcelona o a les Terres de l'Ebre, o, com els deia, segons la bandera que hi hagi penjada, doncs, resulta que els toros pateixen més o menys. Aquesta és la realitat, aquesta és la realitat del que portem avui, que no ho entén ningú, només ho entenen aquells que van amb la calculadora.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquest cas, i sobretot respectant molt la llibertat: no posin vostès les coses més difícils a aquelles persones que tenen aficions.

Mirin, a Catalunya hi ha una minoria –acabo, senyor president– aficionada als toros o aficionada als correbous, una altra minoria que vol legítimament que es prohibeixin o que no n'hi hagin i una immensa majoria que no estem situats ni a un costat ni a l'altre, simplement volem que hi hagi un respecte, una evolució, i, en tot cas, veient aquesta evolució, potser desapareixen o no aquestes tradicions, però mai des de la intervenció, la prohibició o la protecció o la sobreprotecció d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi..., un minut.

El Sr. Pi i Noya

Simplement fer notar al senyor Rivera que, si us plau, no em faci a mi responsable del que diu la ILP; de la ILP, els responsables són els milers de ciutadans que hi han dona suport i han fet que la discutíssim. El que diu o deixa de dir la ILP, escolti, no és la meva responsabilitat. El que opina el nostre grup polític es veurà lògic-

cament en el debat, en el debat de la ILP i en el debat d'aquesta si malauradament tira endavant.

(La Sra. Cid i Pañella demana per parlar.)

El president

Senyora Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Senyor Rivera, molt breument, vostès reiteren en les seves intervencions que s'ha d'escoltar. I a mi em resulta sorprenent que vostè és un clar exemple que vostè no escolta mai, almenys el que es diu aquí en aquesta cambra i des del faristol. Vostès no escolten, van sempre... I jo li ho he d'agrair, perquè moltes vegades, quan estem cansats de fer feina, vostè té la facultat de pujar-nos l'adrenalina i carregar piles per l'endemà al matí tornar-hi. Gràcies per ser aquí, sincerament.

Però no ens escolta. Jo li he dit el que va passar l'any 2003 en la tramitació de la Llei de protecció als animals; el senyor Puigercós ho va deixar molt clar en el posicionament de la ILP, i va fer una distinció molt clara entre el que era la ILP i què era la festa tradicional amb bous a les Terres de l'Ebre. I ell no és el portaveu de la Comissió de Medi Ambient i va fer aquella intervenció; jo sóc membre de la comissió de medi ambient del meu partit i he fet la d'avui, però entenc que vostè no sàpiga el que són els diputats de representació territorial, perquè, clar, és que té els que té.

(El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.)

El president

Senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president; per al·lusions i contradiccions també. Gràcies.

Senyor Rivera, deixi'm dir-li una cosa, jo observo que vostè de contradiccions en té tantes com els altres i que també busca pescar i també busca crear un ambient electoral determinat, perquè li convé. És a dir, vostè fa allò de «tots són iguals i com menys es voti millor, perquè a mi això em permetrà entrar al Parlament». També té vostè la seva pesca i també té la seva contradicció, perquè resulta que s'atreveix a votar una determinada cosa respecte als toros però s'absté respecte als bous, perquè els bous són poca gent a Terres de l'Ebre. Aquesta és la seva contradicció.

Però deixi'm dir-li una altra cosa, quan aquí hem parlat d'identitat, tots hem parlat d'una cosa molt clara. I ja li ha dit la diputada Marta Cid que no ens ha escoltat. Miri, la identitat de què parlem és la identitat de Catalunya i quin ideari col·lectiu volem per a Catalunya. I fem una cosa que està claríssima: ningú diu que els toros no siguin una cosa que es fa a Catalunya, el que diem és que toros i bous s'han d'adaptar a un nou ideari col·lectiu que és evitar la mort, evitar el patiment i fer respectar els animals. Aquesta és la diferència entre una ILP i el que avui estem discutint.

Jo sí que tinc una contradicció, i li ho vull confessar, la tinc i ho sap, que quan han parlat de la llibertat de vot jo votaré el que votaré i la resta del meu grup votarà el que votarà. La meua contradicció és meua, però el nostre grup no té contradicció; el nostre grup està per construir una identitat col·lectiva de Catalunya que aplegui totes les sensibilitats i que respecti els animals.

Gràcies.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

El senyor Rivera. Molt breument, si us plau.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president; per al·lusions reiterades. Quant a la identitat, senyor Sancho, nosaltres no estem per construir cap identitat col·lectiva; les identitats, li ho repeteixo, 7 milions d'identitats té Catalunya, cadascú dels seus ciutadans. Per tant, si vostès volen fer una identitat col·lectiva única és el seu problema; Catalunya és molt més plural que aquesta identitat que vostès volen construir.

A la senyora Cid, que feia referència a l'adrenalina que fem pujar. No, no, vostè també ens fa pujar l'adrenalina sobretot quan parla d'aquest imaginari col·lectiu. Evidentment peca vostè del mateix que el senyor Sancho, que és que volen construir un identitari d'esquena a la Catalunya real, i a vostès els sembla molt bé que hi hagin correbous, i protegir-los, i els sembla molt malament que hi hagin toros. És aquesta la seva contradicció.

I vostè, precisament, que sap el que és un diputat territorial, sap perfectament també que els diputats territorials diuen una cosa quan van a les Terres de l'Ebre i una altra quan estan aquí al Parlament.

El president

Posem a votació, doncs, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions, el projecte continua la seva tramitació.

Proposta de resolució

d'aprovació del Mandat marc del sistema públic audiovisual (tram. 250-02393/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és una proposta de resolució d'aprovació del Mandat marc del sistema públic audiovisual.

D'acord amb l'article 146.1, per exposar la iniciativa presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació del Govern...

El vicepresident segon

Perdoni, senyor diputat. Si us plau, els prego silenci.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Com deia, gràcies. Bé, amb la proposta de resolució que avui presentem davant del Ple del Parlament podrem dir que s'haurà enllestit, s'haurà acabat una part important d'una feina que, tot i que venia de molt més enrere..., venia realment del debat de política audiovisual de l'any 99, diguem, ens remuntem a més de deu anys enrere, realment es va començar a posar fil a l'agulla a partir de l'any 2004, amb la reforma de la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, posteriorment el 2005 amb la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya, el 2007 la reforma de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i ara finalment, el 2010, amb l'aprovació que hi haurà avui del Mandat marc del sistema públic audiovisual del nostre país. Una aprovació, aquesta, a la qual ja estàvem obligats en base a les determinacions de la Llei de l'audiovisual de l'any 2005. Ens ha costat una mica, però finalment avui, com deia, aquest mandat marc veurà la llum.

Un mandat marc que és important perquè estén aquelles coses, aquells aspectes pels quals tots tenim fixats en certa manera el nostre pensament, que són els condicionants dels mitjans públics, dels grans mitjans públics, dels mitjans públics nacionals, els estén a tot el sistema públic audiovisual del país, d'àmbit local, d'àmbit comarcal, d'àmbit veguerial. A tots tres sistemes, com deia, aquelles obligacions que teníem tots molt presents per al sistema nacional, per als mitjans que depenen de la Generalitat de Catalunya, el mandat marc en fa extensió.

Arriba en un moment oportú perquè, a més a més, es dóna la circumstància que estem en un moment de canvi tecnològic. És a dir, aquí s'ajunta, d'una banda, la reforma profunda de la legislació que s'ha produït durant aquests quatre anys i, al mateix temps, ho connectem amb un moment de canvi tecnològic, amb l'eclosió de la televisió digital terrestre i l'encesa digital, que es completarà durant aquest any 2010. Per tant, aquest mandat marc arriba una mica retardat, reconeguem-ho; no hem fet la feina amb la urgència que l'hauríem hagut de fer. Per això també aprofito per a dir: agraïm algunes esmenes que el grup majoritari de l'oposició –l'únic que n'ha presentat, Convergència i Unió– ha presentat per millorar el mandat marc en el sentit d'acotar les futures reformes que hi pugui haver en els mandats marc del futur. Les agraïm perquè milloren el text d'una forma clara.

El mandat marc què fa? Home, ho he dit: estén les obligacions del sistema que tots teníem present, el que ara obliga els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, ho estenem a tot el sistema públic audiovisual del país. I tractem temes com la qualitat informa-

tiva, la defensa del pluralisme, la cultura i l'educació, la promoció de la integració de les persones novvingudes, potenciar la indústria audiovisual, promoció de la llengua catalana i de l'aranès –un dia feliç ahir, amb l'aprovació del tràmit de la Llei de l'aranès... (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, els agrairia una mica de contenció. Gràcies. Com deia, promoció de les noves tecnologies –no, és que no em sentia; disculpin– i la universalitat de l'accés a tots els mitjans públics de comunicació per part del conjunt de la població, amb una especial atenció als interessos, a l'accés de les persones amb discapacitats i que tinguin, per tant, dificultat d'accedir als continguts emesos. Fixem, com deia, una sèrie d'obligacions entre les quals, la professionalitat, la independència, la responsabilitat a l'hora de donar també la informació.

Tots aquests factors fan que a partir de l'aprovació d'avui d'aquesta proposta de resolució i la difusió, el coneixement d'aquesta proposta de resolució a tot el sistema públic audiovisual del nostre país..., faci que hi hagi una norma que valia fins avui i una norma que valdrà a partir d'avui cap al futur. Tot el nostre sistema públic audiovisual es regirà per la mateixa norma. I això vol dir que allà on hi hagi mitjans de comunicació públics una sèrie de valors que ja a la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya consagrava seran d'obligat compliment. És això, en definitiva, el que fa el mandat marc.

També el mandat marc fa esment del finançament i consagra allò que ja consagrava la Llei de l'audiovisual de Catalunya, el finançament que hem volgut per als nostres mitjans de comunicació públics, finançament mixt combinant les subvencions públiques per a fer un servei públic amb l'accés a les fonts de finançament privades.

També defineix el mandat marc el contracte programa. El mandat marc tindrà una durada de sis anys. Per tant, s'encavalcarà sobre dos contractes programa que la tindran..., un contracte programa, com saben, té una durada de quatre anys. D'aquesta manera donem continuïtat a tot el nostre sistema audiovisual.

I finalment el mandat marc fa referència al llibre d'estil, llibre d'estil que ja estan elaborant les emissores de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, és a dir, el llibre d'estil que estan elaborant els professionals que treballen dins del sistema de comunicació nacional del país, d'aquell que està lligat a la Generalitat de Catalunya. Ara aquest llibre d'estil també serà obligació que es faci a tots els altres mitjans audiovisuals públics del nostre país i estendrà en certa manera unes bones maneres de fer, unes bones maneres de donar el servei públic audiovisual.

I voldria acabar la meva intervenció agraint al senyor Carles Mundó, secretari general de Mitjans de Comunicació del Govern, la seva diligència, perquè he de reconèixer que el Govern sí que el seu dia va facilitar ràpidament un esborrany de text articulat perquè el Parlament pogués procedir a finalitzar la feina legislativa sobre el sistema audiovisual del nostre país. Vull agrair la seva diligència, la seva professionalitat i també la seva paciència, perquè ens ha costat una mica, com deia, de portar aquesta qüestió fins al Ple del Parlament.

Vull agrair la comprensió, el treball, la bona voluntat que sempre han manifestat els companys portaveus, el senyor Joan Ferran, la senyora Dolors Camats, dels grups que donem suport al Govern. I vull agrair també especialment a la senyora Joana Ortega, portaveu del Grup de Convergència i Unió, també la seva disponibilitat perquè arribéssim a acords sobre una quantitat d'esmenes que el seu grup havia presentat, fent transaccions oportunes en benefici del sistema audiovisual del país.

I em permeto, abans d'acabar la meua intervenció, felicitar l'honorable conseller, Joan Manuel Tresserras, i el president de la Generalitat, el senyor José Montilla, perquè, com deia, amb l'aprovació d'avui tenim configurat, tenim acabat ja tot el complex entramat legislatiu que li convenia, sobre el sistema audiovisual del nostre país, que bona falta feia, tal com he assenyalat al principi..., va certificar el debat de política audiovisual del desembre de l'any 99.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes en aquesta proposta de resolució el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Gràcies, president. Conseller, secretari general de Mitjans de Comunicació... Senyores i senyors diputats, avui presentem efectivament el primer mandat marc que aprovarà el Parlament de Catalunya. I el Grup de Convergència i Unió, com no podia ser d'una altra manera, ha tingut una actitud responsable, com li correspon al primer grup de la cambra catalana. I, per tant, en aquest document emanat pel Parlament de Catalunya hi ha contribuït per millorar-lo i també hi ha contribuït per buscar el màxim consens. Perquè entenem que aquest mandat marc és l'eina essencial que acabarà concretant el model de comunicació pública catalana. I, a més a més, ha de concretar, hauria de concretar els objectius generals i les línies estratègiques de la seva funció de servei públic.

Aquest mandat, el senyor Mòdol ho deia, és per a un període de sis anys i el contingut del qual s'haurà de desenvolupar en els diferents contractes programa dels mitjans públics, que en aquest cas sí que hauran de fixar els objectius i com aquests es compleixen.

Però què ens han presentat, vostès? Vostès ens han presentat un document potser excessivament obert, molt inconcret, més potser una proclama d'intencions, en la qual no posava ni com es podien concretar aquestes intencions. Suposo perquè també és un document que vostès han hagut de fer a mida entre vostès i, per tant, buscar aquells equilibris, especialment ara que uns juguen a l'equidistància i uns altres, doncs, a tirar-se la pilota dels uns als altres, no? Per tant, no és cap secret que la inconcreció, doncs, és l'única manera de, a vegades, poder abordar quelcom entre vostès.

Per això els reconec encara més l'esforç, l'esforç a assumir les esmenes que ha presentat aquest grup de

la cambra, que són les esmenes fruit d'una anàlisi del document, fruit d'una reflexió compartida i sobretot i especialment, senyor Ferran, són fruit d'una gran dosi de sentit comú. Per tant, els reportaré, senyores i senyors diputats, el detall d'algunes esmenes que ara els exposo.

Vostès encarreguen als operadors públics la tasca de liderar el procés del trànsit de la televisió digital, potser sense tenir en compte quina és en aquests moments la situació dels operadors locals. I els recordo, en aquest sentit, unes dades que va fer públiques el CAC en un informe que va presentar aquí, en seu parlamentària, on posava de manifest, amb gran preocupació, això sí, el retard en la constitució dels trenta-tres consorcis públics. D'aquests trenta-tres se n'han constituït vint-i-dos; d'aquests vint-i-dos, sis estan aturats, nou han decidit ja que no faran TDT i només set n'hi ha d'encesos. De trenta-tres, només set. Jo crec que és una radiografia prou significativa. I els consorcis, segons..., bé, no avancen per una casuística ben diferent i ben complexa, no? Des de problemes derivats per la manca de lideratge en el projecte, manca d'acord a vegades entre els mateixos municipis implicats, però sobretot al voltant d'un dubte que gira, no?, que és un dubte de caire econòmic, de si podran afrontar sobretot les inversions necessàries, sobretot, com els deia, amb el greuge de la crisi econòmica.

Vista aquesta situació, jo crec que és de sentit comú qüestionar si cal carregar sobre la responsabilitat dels municipis consorciats, tal com vostès expressen en el preàmbul, el lideratge del procés de transició, o bé si és millor passar-hi sense nous encàrrecs explícits, que acabaran, d'alguna manera, sent només un brindis al sol, alhora que posaran una pressió jo crec que del tot innecessària als municipis. En aquest sentit, els hem demanat suprimir aquest paràgraf, amb poc èxit per part del nostre grup.

El preàmbul també –i en faig citació literal– marca la necessitat també d'«establir un marc de relacions internes, coherents i sinèrgiques entre els diferents mitjans audiovisuals públics catalans de manera que no existeixi un règim de concurrència entre ells», és a dir, que no es forci una competència deslleial amb la indústria privada. Això vol dir que cada servei audiovisual públic ha de tenir una funció diferenciada i complementària, com els deia, per evitar, doncs, programacions públiques redundants. Però deixin-me que els recordi, perquè és bo acotar la memòria, que vostès, que ara escriuen aquest paràgraf a la proposta del mandat marc, com a govern varen acordar i varen abusar de la norma l'any 2005, amb una aplicació expansiva d'una excepció legal, ja que van concedir dos programes públics –la llei en contempla un de públic, tres de privats i només com a excepcionalitat dos i dos–, ho varen fer amb tretze múltiples. Una realitat que, si ho recorden bé, el CAC va denunciar perquè aquesta ampliació, deien literalment, creava una situació de restricció excessiva de l'accés als operadors privats i introduïa especialment elements de competència entre el mateix sector públic per la lluita d'audiències. Ho deia el CAC en un informe no vinculant. Vostès reclamen ara just el contrari. Bé, tan sols era important acotar la memòria.

Les normes vostès saben que són per complir-les i en aquest sentit nosaltres hem introduït com a esmena mecanismes per assegurar la seva viabilitat i el compliment. En aquest sentit, fem referència a la necessitat de posar-hi terminis, per tant, que es compleixin aquests mecanismes.

També fem referència, dintre de les nostres esmenes, a la necessitat que els operadors públics, especialment aquells que són dependents de la Generalitat de Catalunya, tinguin com a missió reforçar la identitat nacional del nostre país –de fet, ho diu la llei, també, no?–, però també el reforç de la identitat nacional, com un procés integrador de les persones benvingudes.

Sabem, a més a més, que en el seu conjunt el sistema públic audiovisual català ha de reflectir especialment la diversitat comarcal, local, del nostre territori. Això significa també divulgar els principals esdeveniments i les seves arrels històriques, preservant la memòria, la memòria històrica, i el patrimoni dels seus testimonis. I nosaltres creiem que aquesta és una de les tasques que millor pot encaixar en la responsabilitat del servei públic dels operadors locals arrelats al territori, ja que aquests són els idonis per preservar la memòria de la seva història, la dels seus ciutadans, mitjançant documents audiovisuals.

Pel que fa a la promoció de la llengua catalana, de l'occità de l'Aran, fer referència que, a més a més, els mitjans públics audiovisuals a Catalunya han de promoure els valors i principis continguts en l'Estatut d'autonomia. I així mateix, pel que fa als mitjans de comunicació dependents de la Generalitat, creiem que han de ser l'instrument de projecció internacional de la llengua i de la cultura catalanes, perquè vostès saben que per existir necessitem el reconeixement, i només et reconeixen si et dones a conèixer.

Altres esmenes que també hi hem posat i en aquest consideràvem importants eren la necessitat d'incidir que l'estabilitat laboral en els mitjans públics sigui un objectiu, una garantia per a una informació independent i no condicionada. També hem posat de manifest la necessitat de buscar mecanismes d'avaluació per al seguiment dels objectius del mandat marc, del contracte programa, i per tant proposem fer-ho a través d'uns indicadors que haurà d'establir el mateix contracte programa.

També creiem imprescindible fer un apunt pel que fa a la universalitat, perquè creiem que s'ha de garantir, s'ha d'intentar garantir la continuïtat en la prestació del servei i la plena cobertura en el territori, si realment volem completar amb èxit el que és el procés de digitalització. Per tant, cal que ningú dubti que es treballarà per evitar, doncs, forats negres i que hi hagi fractura digital en aquest sentit.

Acabo, senyor president, però permeti'm que incideixi en una mancança que he trobat en tot el document, que és possible, doncs, que hi sigui implícita, però jo crec que no hauria estat de més de posar-la en evidència. En cap moment en el document es parla de valors; en cap moment es parla de valors, quan el debat sobre el binomi mitjans de comunicació i valors està més viu que mai, i en cap moment es parla de valors quan real-

ment han de ser la base del mandat marc i dels futurs contractes programa. I els mitjans públics –i vostès ho saben perfectament– han de promoure, han de defensar i han de difondre aquells valors i aquells principis continguts en l'Estatut d'autonomia, alhora que en la seva programació i en els continguts que han d'emetre han de potenciar la funció educativa, la funció cultural i difusora dels valors democràtics, cívics, ètics, i també de defensa dels drets humans. Senyores i senyors diputats, jo crec que els valors no únicament s'han de viure, sinó que també s'han de veure, i en aquest sentit jo crec que el paper dels mitjans de comunicació és essencial.

I aquest, en grans línies, és el reflex, doncs, de les disset esmenes que hem presentat, amb una exposició una mica crítica, però jo crec que necessària, perquè és bo situar-nos on estem. I vostès, d'aquestes disset esmenes que hem presentat, han tingut a bé acceptar-ne cinc, n'han transaccionat sis més. En ares al consens, els dic, doncs, amb la voluntat d'arribar a aquest consens, que aquest grup en retirarà tres: la número 1, la número 6 i la número 9, però, per sentit comú i per coherència amb tot el que he explicat, nosaltres mantindrem la esmena número 2 i la número 5, i en demanarem votació separada.

Agrair la seva atenció, senyores i senyors diputats.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Després aclarirem el tema de la votació. Ara, per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, bé, el senyor Mòdol i la senyora Joana Ortega han estat molt prolixos en la seva explicació, el senyor Mòdol explicant quins són els tres fonamentals d'aquest mandat marc, i la senyora Joana Ortega, evidentment, complementant-lo, creiem que d'una forma molt entenedora i molt positiva i molt col·laboradora, en el sentit general que tots hem treballat aquest document. Però potser precisament per això un es pot permetre, si m'accepten l'expressió, doncs, fer una petita excursió valorativa dels aspectes amb què ens hem trobat en el tema dels mitjans de comunicació i en aquest mandat marc.

Ahir precisament, o abans-d'ahir, un articulista d'*El País*, el senyor Enric Company, resumia una miqueta la història del que han estat la ràdio i televisió públiques a Catalunya. Era un article que parlava del «sesgo» –jo crec que es pot traduir per «esbiaix», si em permeten l'expressió–, i ens explicava què havien estat la ràdio i televisió públiques al llarg d'uns anys i com s'havien transformat fins ara. L'article tenia un parell de consideracions.

Ell considerava que al llarg dels governs de Convergència i Unió hi havia hagut un control polític, governamental, dels mitjans de comunicació –i no ho dic ara com un retret, perquè en altres llocs de l'Estat també ha

estat així: a Televisió Espanyola, a Televisió Valenciana, etcètera–, i aquí, que aquesta etapa ja l'havíem deixat de banda, l'havíem passat.

Però explicava una cosa que a mi em sembla important: que havíem avançat cap a la desgovernamentalització i la despartidització. I en aquest sentit l'articulista –que crec que era a la segona part, que potser un s'hi fixava menys– ens parlava de la ingenuïtat que havia tingut l'esquerra en aquest país, al llarg d'aquests anys que estem comentant ara en aquests moments, per tal de modificar un element que és central i que és importantíssim en relació amb la política, que són els elements de la informació.

I jo crec que això ha passat; que, gràcies al fet que han governat uns governs catalanistes i d'esquerres, s'ha produït una mutació profunda en els mitjans de comunicació, que l'articulista podria considerar ingènua, però que en realitat ens estava dient que hem fet una transformació profunda del que són la ràdio i televisió públiques en el sentit de professionalitzar-les i despartiditzar-les.

I jo crec que aquestes coses no sols les hem vist en el terreny dels mitjans de comunicació, sinó que també les hem vist, per exemple, en altres coses de la política d'aquest país: en el Reglament d'aquesta cambra, que permet que ara hi hagi un control o una dinàmica opositora, doncs, molt més àgil i molt més controladora que el que hi havia hagut en anys anteriors, en etapes anteriors.

I, per tant, si s'han fet les coses així, potser és que s'ha volgut avançar en una determinada línia de no trair-se a si mateix, de no trair el discurs, de ser conseqüents amb el discurs polític i amb el discurs, amb la filosofia del que es volia per al país, i sabent que hi ha una certa ingenuïtat en això, perquè se't pot produir i se't pot tornar en contra. I això ho hem comprovat, potser en els mitjans de comunicació, potser en els reglaments de la cambra, potser en moltes coses.

Per tant, hi ha una ingenuïtat, però, si em permeten, senyores i senyors diputats, els diré que és una sana ingenuïtat, perquè si estem parlant de desafecció política, si estem parlant que el ciutadà no té confiança en la política, en els estaments, en els mitjans d'informació, etcètera, potser mesures d'aquest tipus, potser ser conseqüent amb el discurs encara que el discurs et perjudiqui, és una bona raó per poder explicar les coses amb noblesa i amb valentia, com jo crec que s'ha fet.

I, dit això, voldria fer un reconeixement precisament a aquesta etapa que comença l'any 99 amb un debat de política general sobre els mitjans de comunicació i que onze anys després arribem aquí, on estem ara. Estem acabant pràcticament –falta alguna coseta–, estem acabant l'arquitectura dels mitjans de comunicació d'aquest país, del món audiovisual d'aquest país. Onze anys en què –els ho recordaré– s'ha modificat, s'ha fet la Llei del CAC, s'ha modificat, s'ha fet la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –ho deia el senyor Mòdol fa un moment–, s'ha fet, s'ha renovat..., s'ha fet això, s'està fent el mandat marc... I el mandat marc potser és una de les últimes peces, o potser ho serà del tot el contracte programa, i el mandat marc

és una de les últimes peces per fer aquesta arquitectura. Jo crec que hem de celebrar això: haver estat capaços, fins i tot amb la col·laboració que ens ha brindat la senyora Joana Ortega en aquest últim termini, en aquest mandat marc, d'anar construint aquesta arquitectura fins a arribar a la situació en què estem ara.

Els vull parlar del mandat marc. A vegades crec que no tenim prou consciència del que estàvem fent, del que és el mandat marc en ell mateix. La voluntat inicial del text és que fos un text obert, expressament obert, i, per tant, que fos simple, en el millor sentit de la paraula «simple», que fos breu, que fos entenedor; que fos comú a tots els grups de la cambra, o la major part dels grups de la cambra, i en aquest sentit, doncs, la seva intenció era que no fos repetitiu, que fos suficientment genèric per poder generar consensos, com així ha estat.

I aleshores, quan hi ha alguna negativa a acceptar algun tipus d'esmena que el que voldria és fer-ho d'una forma més detallada o més repetitiva, hi ha hagut una certa reançança, una certa resistència que això fos així. Perquè el que preteníem era precisament això: un mandat marc que pogués aglutinar, que pogués ser votat pel senyor Rivera, pels senyors del Partit Popular, per Convergència i Unió, per Esquerra, per Iniciativa, per tots els grups de la cambra. I aquesta era la filosofia del mandat marc.

Perquè la senyora Ortega ens deia: «Escolti'm, és que no parlen dels valors en el mandat marc. Escolti'm, és que hauríem de posar més coses respecte al Consell de l'Audiovisual de Catalunya.» No, senyora Ortega. O sigui, la nostra negativa a algunes de les esmenes que vostè ens ha plantejat no està potser en el que vostè deia, que en moltes coses hi estàvem d'acord, sinó realment en el concepte del que volíem d'aquest mandat marc. Perquè, per tenir lletra, en el mandat marc tenim les lleis. I en les lleis –li ho asseguro, li ho ben asseguro, perquè he col·laborat en les dues– es parla a bastament de valors –es parla a bastament de valors. Precisament, parlant de la diferència entre formació i educació, vam tenir entretinguda un munt de sessions la ponència conjunta, discutint el que era formació i el que era educació, i el que eren valors i el que no eren valors, i aquí van aflorar i van sorgir tot tipus de consideracions, des dels que ho feien des de l'humanisme cristià fins a les persones que ho feien des del més pur laïcisme. Per tant, creiem que això està considerat, que això, amb l'esforç legislatiu que s'ha fet aquests onze anys, ho hem aconseguit, ho hem aconseguit d'una manera creiem que important.

Doncs bé, el preàmbul aquest, aquest preàmbul que parla el mandat marc, conté aquestes coses que li he dit jo ara, perquè fa una referència constant a les lleis, i el mandat marc creiem també que és el preàmbul, si em permet repetir-ho, del contracte programa. I al contracte programa moltes coses d'aquestes que vostè ens planteja vindran detallades d'una forma específica i vindran detallades dotades econòmicament també. Però el nostre fil referencial sempre serà a aquelles lleis que vam elaborar d'una forma realment costosa des del punt de vista d'inversió d'hores dels diputats i les diputades d'aquesta cambra.

Mandat marc, per tant, peça imprescindible per entrar en l'última etapa d'aquest engranatge que ha de cloure

aquesta arquitectura dels mitjans de comunicació del país i on tindran cabuda –i ho deia el senyor Mòdol–, doncs, cinc o sis coses importants: garantia de servei públic –en què em sembla que tots estem d'acord–; el dret d'accés als grups socials, als grups polítics, a les sensibilitats; les quotes de producció del país, l'ajut al món audiovisual del país; les garanties d'una eficiència econòmica, és a dir, la solvència econòmica per poder aguantar una cosa que, no ho oblidem, costa molts diners als contribuents, però que la posem i la tenim i la volem perquè creiem que és necessària per a la normalització cultural i política del país i perquè no vagi endarrere, sinó que vagi endavant, com moltes altres coses que tira endavant aquest Govern. Haurà de concretar la línia publicitària, la discussió sobre la publicitat, i nosaltres seguim dient que ha de ser mixta, de la manera com s'ha fet ara, i parlarem dels continguts.

Per tant, aquest preàmbul que jo li deia, que és ara el mandat marc, ens obre les portes a fer això que li estic comentant ara, i ens les obre des del punt de vista que ha de ser breu, concís, concret, assumit per tothom, perquè, si no, ja ho espatllaríem d'entrada.

Aquest ha estat un mandat marc dilatat en el temps, és veritat, fa molts mesos que el discutim. Però ha estat dilatat en el temps precisament per aconseguir això que aconseguim avui: per aconseguir, senyora Ortega i senyors del Grup de Convergència i Unió, poder sumar el màxim de les esmenes que vostès ens diuen o ens proposen, a la vegada que els diem que la nostra filosofia al redactar-lo era la que jo els intento explicar des d'aquesta tribuna.

Per tant, creiem que podem estar satisfets d'haver aconseguit uns punts d'aproximació importants, i, igual que vostè, doncs, ens ha fet alguna petita crítica al nivell del desenvolupament del que hem tingut en aquestes converses aquests dies i tal, jo els voldria dir que desitjaria que no ens equivoquéssim en haver posat aquesta predisposició a l'acord i al consens. I li diré per què: perquè al llarg de l'elaboració del que han estat aquests onze anys d'aquesta arquitectura, doncs, algunes vegades la sessió, amb molts punts, amb molts aspectes numèrics, quantitatius, de persones, etcètera, sovint no s'ha vist, en certa forma (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president–, corresposta des d'un punt de vista, després, de... –anava a dir «lleialtat», potser seria molt fort–, de correspondència parlamentària, de cortesia parlamentària al respecte.

Pensem que això no serà així. La seva actitud ha estat lloable, creiem que la dels grups que donen suport al Govern també. I desitgem que d'ara endavant els mitjans de comunicació públics tots els puguem defensar, perquè són necessaris per al país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Cata-

lunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers..., bé, lamento haver de començar la meua intervenció dient que trencaré l'harmonia que acaben de demostrar entre els grups que donen suport al Govern i el grup majoritari de la cambra, de Convergència i Unió, però jo crec que hi han alguns aspectes d'aquesta proposta de resolució que ens porten avui a aprovació que no s'han esmentat i que crec que cal posar sobre la taula perquè tots sapiguem a quin joc estem jugant, no?

I la primera que he de dir és respecte a les formes de com s'ha tramitat aquesta proposta de resolució. Efectivament, el mandat marc és un mandat que apareix a la Llei de la comunicació audiovisual que encomana al Parlament, no a un grup parlamentari o un altre grup parlamentari, sinó al Parlament, la seva redacció. I amb aquest objectiu, durant l'any passat vàrem tindre diverses converses entre els diferents grups parlamentaris per tal d'impulsar conjuntament una proposta de resolució, amb un text que inicialment pogués ser assumit per tothom i, evidentment, amb la garantia que els diferents grups parlamentaris que volguessin presentar esmenes a aquella proposta, doncs, ho poguessin fer. I això no va arribar a bon port. I això si no va arribar a bon port no va ser perquè el Grup Parlamentari del Partit Popular posés cap mena d'inconvenient al text que hi havia sobre la taula, que estàvem, i així ja ho havíem anunciat, disposats a assumir-lo com a propi i, per tant, presentar-lo també conjuntament amb la resta de grups per a la seva tramitació.

Deurien ser altres circumstàncies les que van provocar que allò no fos d'aquesta manera i de cop i volta, doncs, aparegués una proposta de resolució signada pels grups que donen suport al Govern en el registre del Parlament sense ni tan sols comunicar-ho, com a mínim, al nostre grup parlamentari. I, per tant, expressar-los la nostra sorpresa que allò que havia de ser un document i que entenem que ha de ser un document del Parlament i que, per tant, no hauria de portar la signatura de cap grup parlamentari, sinó que hauria de portar la de tots, s'hagi tramitat en nom d'uns determinats grups parlamentaris. Primera circumstància.

Respecte al contingut, miri, bàsicament nosaltres els hem de dir que estem..., estàvem, fins a l'acceptació de les esmenes, bàsicament d'acord en el conjunt del text del mandat marc, amb excepció d'un paràgraf, que ara m'hi entretindré una mica més, que vostès entendran perfectament, que és el de la llengua. I segurament no perquè el que digui no sigui correcte, sinó perquè com ho interpreten a vegades des dels mitjans de comunicació, i en tenim experiències sobrades, no és com nosaltres creiem que s'hauria d'interpretar. És a dir, parlar i dir que la llengua catalana és la llengua d'ús normal no hauria de sobtar ningú; el que passa és que sempre hi ha qui vol transformar aquest normal en ús exclusiu, i és aquí on a nosaltres ens trobaran al davant. I, per tant,

aquesta era l'única objecció que teníem en el document que se'ns ha presentat a la proposta de resolució.

Dit això, home, volíem fer algunes consideracions respecte d'alguns altres aspectes. Però bàsicament ho resumiré en una cosa molt senzilla: en ser un mandat marc que obliga el conjunt d'operadors públics de televisió, corrim el risc, i, de fet, crec que això està palès en alguns dels paràgrafs del document, que exigim als operadors més febles, és a dir, als locals, als públics locals, determinats requisits que segurament tindran moltes i moltes dificultats per poder dur a terme. És a dir, no es pot encomanar als operadors públics locals que impulsin les noves tecnologies des dels seus petits àmbits de treball, des de les seves petites demarcacions. Ho podem exigir al mitjàns de la Generalitat, ho podem exigir, ho hem d'exigir als mitjàns de la Corporació, perquè tenen la massa crítica suficient com per poder-ho fer, però no els ho podem exigir als petits operadors locals. I, per tant, aquesta era una reflexió que volíem compartir també amb vostès.

Ara bé, dit això, vostès arriben a uns acords amb el Grup de Convergència i Unió al respecte de les esmenes que s'han presentat. I, escoltin, mirin, així de clar, n'hi ha una que ho espatlla tot; n'hi ha una que ho espatlla absolutament tot. Jo no sé si per goig del senyor Ferran o no, no ho sé, però n'hi ha una que ho espatlla tot. Que és aquella que introdueix, vostès ho entendran de seguida, la identitat nacional com un procés integrador i obert a la diversitat, termes per si sols ja contradictoris, no? Però, clar, jo no sé si..., el senyor Ferran em fa la impressió que s'ha empassat la crosta (*rialles*) o està fent penitència per la «fatiga» que va expressar ahir el conseller Maragall. Aquí alguna cosa hi ha –aquí alguna cosa hi ha. Però, en qualsevol cas, com que aquests són conceptes que nosaltres entenem que són absolutament transversals i que no només afecten l'article en concret o la transacció en concret, la introducció d'aquesta esmena és el que ens força a posicionar-nos sobre el conjunt de la proposta de resolució en contra –en contra–, perquè no estem d'acord en aquests termes.

Senyor Mòdol, ho deia abans per raó d'una altra circumstància, però té raó, jo li ho dic, als nacionalistes sovint els agrada escoltar-se, és cert –és cert–, però han de tenir en compte..., sí, sí, vostè ho deia en referència a això, però jo li ho dic en referència a una altra qüestió que vostè entendrà perfectament. Però vostès han d'entendre que no són sols, únics i exclusius, sinó que hi ha més gent que parla, hi ha més gent que convé escoltar, no només aquells que parlen d'una determinada identitat, no només aquells que veuen una visió uniformista de Catalunya. Catalunya, per sort, és plural; Catalunya, per sort, és diversa, i els mitjàns de comunicació públics de Catalunya han de reflectir aquesta pluralitat i aquesta diversitat, i això no s'aconsegueix reforçant una determinada identitat nacional. I, per tant, aquest és el motiu –aquest és el motiu– que el nostre grup els anunciï el vot en contra a aquesta proposta de resolució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Començaré pel primer que deia el senyor Rodríguez, que segur que d'aquí a un moment m'escoltarà, quan ell feia menció al procés pel qual hem arribat a aquesta proposta de resolució. I és veritat que ell ha fet menció a la necessitat que aquest fos un text aprovat pel Parlament, elaborat també pel Parlament, però dir-li també que la intenció de finalment portar un text, i que probablement en el procés haguéssim pogut fer-ho millor, eh?, però a la voluntat de portar un text finalment a votació i, per tant, a discussió en el Parlament amb un procés d'esmenes obert i, per tant, amb capacitat que cadascun dels grups hi aportés, ens hi va empènyer també una qüestió de calendari i de poder portar finalment a debat i a aprovació el text. Ja li dic que probablement el procés és millorable, però també és veritat que el debat que tenim avui ajuda a construir precisament el que vostè reclamava, i és que aquesta sigui una posició del Parlament, tal com la llei ens demana.

Per tant, crec que, tot i reconeixent que podríem haver-ho fet millor, també és veritat que finalment l'objectiu i allò que se'ns demana avui ho podem aconseguir, i que vostè ja ha explicat el perquè pot donar suport o podria donar suport a alguns elements i a quins no.

En tot cas, referint-nos al mandat marc en si, tal com hi han fet referència la majoria dels grups, per nosaltres és també aprovar avui una de les darreres peces que surten del debat... Abans el senyor Joan Ferran feia referència a aquest debat iniciat l'any 99 sobre com construir un sistema audiovisual públic en el nostre país, que ha donat fruit en diverses lleis. I que aquest precisament és una de les derivades, no?, un desenvolupament que ve per mandat d'aquestes mateixes lleis per ser aprovat en el mateix Parlament. Ha de donar, per tant, un marc de referència a tots els mitjàns de comunicació públics del país, i per això entenem que ha de ser obligatòriament generalista. La senyora Ortega deia: «és que pràcticament no diu res», no, ella no ho deia així, però és «massa generalista, és vague», i el senyor Rodríguez li contestava fa un moment. Ha de servir com a marc de referència per a TV3, però ha de servir com a marc de referència per a Televisió de l'Hospitalet; ha de servir de referència per a Catalunya Ràdio, però també per a totes i cadascuna de les ràdios locals que tenim al nostre país. I, per tant, hi ha elements que obligatòriament l'han de fer un mandat generalista i possibilista d'aconseguir des del punt de vista dels mitjàns nacionals, però també des dels mitjàns locals.

Dóna també l'instrument de concreció, no?, al mandat marc, que són els contractes programa. És en el contracte programa en el qual l'operador ha d'abocar les seves necessitats i en els quals l'Administració ha d'abocar les exigències a l'operador públic, i on ha d'haver-hi precisament l'encaix entre exigència i servei públic.

I en el cas del lideratge que el mandat marc mandata als operadors públics, per exemple, en el lideratge del trànsit a la televisió digital o en tots els temes de recerca

o en els temes de digitalització, és evident que l'exigència que s'ha de donar als operadors nacionals no és la mateixa que als operadors locals. Però és evident també que si hi ha aquesta exigència, l'Administració ha de respondre amb finançament i amb recursos perquè els mitjans públics puguin respondre a aquesta exigència. Per tant, no es podrà demanar avançar en aquest capítol o demanar lideratge als mitjans públics si no se'ls dona les eines per ser líders en aquest capítol o per no liderar en aquest capítol.

Per tant, diguem-ho així, el contracte programa acaba sent l'eina que farà que aquest mandat marc pugui ser possible o no. I és un instrument a les mans de l'Administració, però ho és també a les mans dels operadors.

És evident que en ares de poder consensuar, per tant, un text d'aquestes característiques i amb el màxim de suport del Parlament tots ens hi hem de deixar elements, però creiem que el que hi ha succintament és el que hi pot haver: parla de la qualitat i de la defensa del pluralisme, va fins i tot una mica més enllà del que les mateixes lleis ens mandaten, perquè parla no només de pluralisme polític, sinó també pluralisme social o cultural, i ens sembla un element que constantment, ho saben, des del nostre grup posem a sobre de la taula. Els mitjans públics no han de respectar només el pluralisme polític, sinó també el pluralisme social, cultural, ideològic i diferent, la diversitat de la nostra societat, i això a vegades..., perquè fem aquesta extrapolació directa de pluralisme polític a blocs electorals o a minuts que surto en els operadors públics, quan es parla de pluralisme social, és molt més difícil, és molt més intangible i és més difícil de controlar. I nosaltres som dels que reclamem que això també es reclami i s'estableixi.

Però és evident que també fa referència a temes com el necessari binomi de cultura i educació als mitjans de comunicació; la promoció de la llengua, utilitzant una expressió que és l'expressió estatutària, que és la llengua normalment emprada, la llengua normal en els mitjans; la potenciació de la indústria audiovisual, que és un mandat que té molt a veure amb una llei que discutim ahir, que és la Llei del cinema de Catalunya, aquesta necessària relació entre els mitjans audiovisuals públics i la producció audiovisual i la producció cinematogràfica del nostre país, o l'accent en l'accés a les persones amb discapacitat o a les persones nouvingudes o a tot tipus de col·lectius, o la necessitat de mantenir o d'establir relacions estables entre els mateixos mitjans públics per generar aquesta relació.

A nosaltres ens hauria agradat que poguéssim estirar alguns elements que les lleis també estableixen i al mateix mandat marc, per exemple, poguéssim desplegar les previsions que les lleis de comunicació, la de la corporació o la de comunicació audiovisual, fan quant a l'accés del tercer sector, l'accés de les entitats sense afany de lucre en els mitjans públics. Ho tenim pendent. I probablement és d'aquells elements que en els contractes programa haurà també de desgranar-se, tot i que en el mandat marc no s'hi fa una referència explícita, però que està explícit, sí, en les lleis audiovisuals. Però és evident que tot no hi cabia, la senyora Ortega també hi feia referència.

Finalment, també volem destacar que clarament aquest mandat marc estableix un finançament mixt dels mitjans públics. Estableix el finançament per part de l'Administració pública, però també per part de la publicitat. I ens agrada remarcar-ho perquè estem en un moment en què aquest debat sembla que no és igual a totes les cases, i, per tant, que és important, com a mínim a nosaltres ens ho sembla, deixar clar el posicionament del nostre grup parlamentari en aquest element que el mandat marc recull.

I finalment, sobre les transaccions, dir que ahir precisament a la Llei del cinema comentàvem que la necessitat de tenir un cinema propi en una llengua pròpia forma part també de la necessitat de tenir un paisatge audiovisual, un paisatge cultural propi. Si em permeten l'anècdota: la gent que no som advocats o que no hem estudiat dret acabem pensant que els judicis són com passa a les pel·lícules nord-americanes, i quan algun dia algú ha de tenir la fortuna o la desgràcia de passar per un judici s'adona que la nostra justícia és ben diferent d'aquella que veiem a la pel·lícula. El que passa en aquestes pel·lícules nord-americanes forma part d'un paisatge que no és el nostre. Construir un paisatge audiovisual i cultural propi ajuda també a tenir aquests referents propis. A això és al que es refereix, al nostre entendre també, quan el mandat marc parla d'aquesta identitat nacional en construcció, en procés d'incorporar la diversitat i en procés de crear aquests referents i aquestes identitats, si vol, que fan una única identitat com a poble. Per tant, tampoc hi veuríem tantes objeccions, senyor Rodríguez, perquè s'hi sumés.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Finalment també, per fixar posició en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, la discussió hauria d'estar o girant entorn d'un mandat, com deia el diputat del Partit Popular, un mandat del Parlament, de tots, o intentar buscar que fos de tots. La realitat és que del que estem parlant és d'una proposta de resolució del Govern, amb el suport i algunes esmenes acceptades perquè s'hi sumi Convergència i Unió. Aquesta és la realitat del que tenim.

I què significa ja, amb formes al que vostès han fet? El que han fet vostès és dir, amb aquestes formes, el que han fet és dir que aquest és el mandat d'una part de Catalunya, d'una part de la visió de Catalunya, d'un model de Catalunya determinat, no de la Catalunya de tots, d'un model determinat de Catalunya, i les esmenes acceptades a Convergència i Unió han estat molt significatives, com deia abans un anterior portaveu, han estat significatives. Vostès han acceptat que la televisió pública de Catalunya té com a prioritat la construcció d'una identitat nacional. Per tant, no podem discrepar més, pensàvem que la televisió pública d'una comunitat autònoma, el que havia de fer és ser de qualitat, plural, informar els seus ciutadans, millorar, respectar la plu-

ralitat de la seva ciutadania, i resulta que no, que tenim un instrument que costa 500 milions d'euros als catalans cada any –500 milions d'euros als catalans cada any– que és un instrument de construcció nacional. Com molts d'altres que tenen vostès, per cert.

Doncs, no. Avui aquí senten dues veus de dos grups parlamentaris que els diuen que no, que aquesta no és la fórmula de construir el futur de Catalunya. I és aquesta, i com més vostès intentin imposar aquest model d'una identitat determinada del col·lectiu, segurament més oposició trobaran, perquè no val per al segle XXI intentar fer un model d'una Catalunya petita, en miniatura, d'una identitat determinada.

Els ho deia abans en un altre debat, som set milions d'identitats, no una, set milions, ho han de saber vostès. Acceptin Catalunya com és, que és rica i plural, la del carrer. En aquest Parlament, de vegades, sembla que estem una mica a la Catalunya ficció, la Catalunya que ens agradaria tenir. Doncs, miri, és la que tenim, i em sembla a mi que som els representants públics dels ciutadans, no nosaltres els que hem de construir una cosa diferent del que són els ciutadans que representem.

Per tant, i si acceptem la realitat de Catalunya, tots ple-gats, nosaltres també. Des de Ciutadans acceptem que hi ha una part de la ciutadania que és nacionalista i que vol construir una identitat pròpia o un estat propi, ho acceptem. Acceptin vostès que una altra part de Catalunya no vol construir cap estat propi i que vol ser una comunitat autònoma d'un altre país! Acceptin vostès això, i intentem conviure. Que no, que segueixen treballant per construir, per excloure una part de la ciutadania? Doncs ens hi trobaran davant, a nosaltres, a altres grups i a molta gent que cada cop donarà més l'esquena a aquest Parlament; cada cop més d'esquena en aquest Parlament, perquè aquest Parlament cada cop dóna més l'esquena a la ciutadania, i més amb propo-sites com aquestes.

El senyor Ferran feia referència a la bona voluntat i a la intenció –em consta que la seva personal com a mínim– que s'intenti buscar un mínim consens en aquest àmbit, però és difícil, senyor Ferran, és difícil, perquè hi han conceptes aquí recollits que vostè sap que no són comuns i transversals a tota la política ni a tots els ciutadans de Catalunya, i sé que vostè ho ha defensat, però és la realitat. Llavors, és inacceptable que uns grups d'aquesta cambra puguem donar suport que la televisió pública tingui com a principal finalitat construir cap identitat. No, televisió pública de qualitat, que respecti l'*statu quo* de l'estat autònom, sí, descentralitzat, plural, és clar que sí, però si Ciutadans ha defensat aquí, en aquesta cambra, juntament amb vostès, que Televisió Espanyola sigui plural! Que Televisió Espanyola tingui, a Sant Cugat, un lloc d'emissió en català. Si nosaltres som els primers a defensar que la Televisió Espanyola respecti aquesta pluralitat cultural i plurilingüe espanyola! Però vostès només volen que Espanya sigui plural, com nosaltres, però Catalunya ha de ser homogènia. Doncs, no, Espanya és plural i Catalunya també és plural, i fins que no aconseguim això tindran una part de la ciutadania i una part d'aquesta cambra que estarà a l'altre costat del riu –si em permeten l'expressió– d'aquest model.

Per tant, no fem trampes, no ens fem trampes entre nosaltres. Si volem que Espanya sigui plural ens tindran al seu costat, ho defensarem, descentralitzada, autonòmica, però també respectem que Catalunya sigui plural, no podem intentar fer aquest model. Aquest model exclou literalment una de les llengües que parla el 53 per cent de la població que avui representem en aquest Parlament, és normal que un parlament que té una població que el 53 per cent té com a llengua habitual el castellà, no surti ni una sola paraula recollida del seu mandat dels mitjans públics. Que tenen algun problema vostès, d'aquesta realitat que representem? Acceptin-la, treballin per a tothom, no només en funció de la llengua que parlin. Per tant, no volem un model de televisió pública en aquest sentit, no volem, per parlar clar, casos com el de Peri Rossi, no volem, com deia un altre portaveu que s'utilitzi aquest mandat per excloure gent dels mitjans públics catalans, no volem que hi hagin preferències en funció d'usos lingüístics.

Li posaré un exemple que és molt simbòlic, de la pluralitat quan interessa i quan no. I ens sembla molt bé, que en alguns casos interressi, però en d'altres no. Vostès fan referència en aquest mandat un exemple, diu: «La igualtat de tracte i oportunitats entre homes i dones i l'ús d'un llenguatge no sexista és també una exigència i un valor a promocionar des dels mitjans de comunicació públics.» És clar que sí, totalment d'acord, ho subscric, igualtat de tracte i que no hi hagi un llenguatge sexista. Perfecte. Agafin ara vostès la Carta de principis que regeix actualment la Corporació. Saben què diu aquesta carta de principis? Que davant de dues persones que parlin català, o castellà, serà preferencial el testimoni de les persones que parlin català. Això no pot ser, no pot ser que ens omplim la boca de pluralitat davant la igualtat de sexes, davant la igualtat de races, davant d'altres igualtats, però que no acceptem la nostra pròpia realitat que és rica i plural. Estem fent un problema on no n'hi ha. Els ciutadans de Catalunya ho acceptem, nosaltres ho hauríem d'acceptar en aquesta cambra, tots. Per tant, jo demanaria un esforç sincerament i una reflexió, de cap a on hem d'anar, com a parlament també i com a grups parlamentaris? Si hem d'intentar bastir ponts entre els que pensem i tenim models diferents de societat, o si el que hem de fer és allò, dividir cada cop més i separar cada cop més aquest pont.

Doncs, jo crec, que el que hauríem d'intentar tots ple-gats és acostar-nos –nosaltres hi estem disposat des de Ciutadans–, entenem, els deia, a aquesta pluralitat, la comprenem, la respectem, però treballin vostès també en aquesta línia. La seva forma de presentar-ho ja ha estat tota una declaració d'intencions, presentar-ho només amb els grups del Govern, pactant amb un grup de la cambra aquest reforç en una línia determinada del model ja ha estat tota una declaració d'intencions. Aquest és el seu model de Catalunya, aquest és el model, el quadripartit, aquest és el model de Catalunya que tenen, obviant una part de la societat, obviant una part de la realitat cultural, lingüística i social de Catalunya. Doncs, no es pot donar l'esquena a la ciutadania, perquè després alguns s'estranyen quan la gent té allò que diu de desafecció. I alguns diuen que és per l'Estatut,

altres pensem que és precisament per no saber llegir la realitat social catalana.

En qualsevol cas, com que ningú tindrà la raó absoluta, com a mínim, sí que els demanen que facin una reflexió. Nosaltres no podem votar a favor d'un mandat, hi insisteixo, que en comptes de parlar i de tenir com a prioritat la qualitat, la professionalitat, la pluralitat en aquests mitjans de comunicació, posa per davant la identitat o una determinada visió de Catalunya. No pot ser, perquè no ens entendrem, és impossible, és impossible fer un mandat de tots, si ja posem per davant allò que ens diferencia més. És que, alguns, com els deia, volen construir un estat i d'altres estem còmodes en l'Estat que estem, que és Espanya, amb un estat descentralitzat i autonòmic. Aquest és el nostre model, i si algú vol canviar-lo, que mogui tot el que calgui al Congrés dels Diputats o a les Corts per fer-ho, però de moment que ens deixi en pau, que ens deixi treballar, que ens deixi conviure, i que no utilitzi els mecanismes públics, insisteixo, 500 milions d'euros que costen els mitjans públics a Catalunya, per utilitzar això. I dic això del 500 milions d'euros per reivindicar que tots els catalans que paguen impostos han de tenir la seva, el seu mitjà de comunicació públic, el seu marc també públic i és de tots, no només d'uns pocs, per tant, si tots els ciutadans paguen impostos i paguen un tant per cent de la tele o de la ràdio pública o dels mitjans públics, perquè no poden sentir també com a propis aquests mitjans públics, si vostès exclouen una part amb aquest mandat que avui ens porten?

Doncs això és el veritable debat que tenim avui aquí. I jo els convido a una reflexió, ja sé que s'està acabant la legislatura, però crec sincerament que el futur de Catalunya passa per aquest enteniment i per aquest intent de conviure entre els que veiem models diferents. Evidentment, no desapareixerà ni una part de la societat ni l'altra, hem d'entendre-la així, no hem d'intentar construir una identitat, i qui no s'hi sumi és un mal català, aquesta no és la feina. S'ha intentat durant trenta anys i s'ha mostrat i ho demostra aquesta cambra i la pluralitat d'aquesta cambra i la realitat social que no és així. Per tant, nosaltres, des de Ciutadans, convidem a aquesta reflexió, i votem lògicament que no a aquesta proposta.

El tema del finançament? Nosaltres ja ens vam pronunciar també, a la mateixa comissió, nosaltres creiem que sí, que podem acceptar el model mixt, però aquest model mixt no ha de ser també un blindatge de Catalunya o no, com pretenen alguns grups. Ha de ser, en tot cas, un model de gestió i un model sostenible, no un model de tancar, perquè així no vingui el senyor Zapatero o el Govern d'Espanya a fer no sé què. Ja sabem què ha fet el senyor Zapatero, ja o sabem, que és un intercanvi de cromos per intentar aconseguir determinats mitjans de comunicació a canvi de treure la publicitat dels mitjans públics, dels diners del pressupost. Això és el que ha fet el senyor Zapatero, ja ho sabem. Que ho volem aquí? No, no ho volem, i en això estem més o menys tots d'acord. Ja parlem de les fórmules d'aquesta relació privat-públic. Però, en qualsevol cas, aquest debat, que pot ser fins i tot de consens, vostès l'espatllen quan in-

tenten posar un model que no és defensable per tots els grups d'aquesta cambra.

Per tant, nosaltres, com que volem una televisió diferent, una televisió per a tothom, una televisió plural, una televisió que faci sentir orgullosos tots els catalans de la seva i dels seus mitjans de comunicació, i no només una part, com que no volem allò que diuen que aquells que no són nacionalistes miren altres mitjans de televisió, altres mitjans de comunicació o llegeixen, com que volem que TV3, els mitjans de la Corporació, tots els mitjans públics siguin llegits, vistos, escoltats per tothom, fem un esforç, tots plegats, perquè siguin també els mitjans de tothom.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades, senyor conseller.

El president

Senyor Mòdol, pot pronunciar-se sobre les esmenes. Senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Un minut, senyor president, per un parell d'allusions.

El president

Trenta segons.

El Sr. Ferran i Serafini

Una del senyor Rodríguez i una –no tan directa, però també– del senyor Rivera. Li prego un minut.

El president

Trenta segons.

El Sr. Ferran i Serafini

Bé, miri, senyor Rodríguez, l'Estatut de Catalunya va aprovar que som una nació i jo el vaig votar afirmativament. Després hi ha un segon tema, un terme de concepte. Per mi no és igual «nació» que «nacionalisme»; per als nacionalistes és igual «nació» i «nacionalisme». Vostè deu ser nacionalista i deu confondre els conceptes.

I, tercer, li recomano una conferència que va fer el vicepresident del Govern de Catalunya, que es diu «Adéu al nacionalisme», precisament.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Mòdol, pronunciament sobre les esmenes, dos minuts.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Rivera, no hi ha manera, però jo estic disposat –fixi's si hi ha bona voluntat– a fer de parella amb vostè per mirar-nos la televisió junts i comentar tots els aspectes que vostè vulgui, veurà com està molt equivocada sobre el desenfocament amb què es mira la televisió pública del nostre país,

segur que no se la mira mai amb gaire bons ulls. Els ciutadans de Catalunya, en canvi, sí, n'aprecien moltíssim el nivell de qualitat que té.

Tant el senyor Rivera com el senyor Rodríguez hem tirat per la via d'una proposta de resolució perquè, si no, potser encara no hi hauria un text dintre el Parlament i, de fet, ni l'un ni l'altre no han presentat esmenes en aquesta proposta de resolució. Per tant, des d'aquest punt de vista, em penso que el debat està suficientment garantit perquè hi havia la possibilitat de presentar esmenes i que tothom hi diguéssim la nostra. Sentim que no puguin votar-la favorablement.

Senyor Ortega, ens hem posat d'acord en pràcticament tot, hem transaccionat el que era transaccionable, en algunes els hem dit clarament que sí, d'esmenes, com aquella que fixa..., precisament perquè no torni a passar això que les coses es dilatin, acotar el mandat marc, la seva revisió a un màxim de dos anys després que acabi la seva vigència. Però en el tema dels indicadors del contracte programa, el Parlament de Catalunya en la Llei de l'audiovisual ja ho va deixar tot perfectament establert això, és el CAC, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que n'és l'autoritat competent, i nosaltres hem cregut que a través del mandat marc no podíem modificar la Llei de l'audiovisual de Catalunya ni la Llei del CAC; el CAC mateix s'hauria enfadat.

Finalment, en el tema de l'esmena número 2 no li podem..., ara feia referència a la 5, la 2 tampoc la hi podem admetre, perquè sí que hi ha un esforç per part del sector públic català per tirar endavant tota aquesta innovació, la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació i la Secretaria de Mitjans de Comunicació del Govern...

El president

Senyor Mòdol...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...són les dos que estiren fort, i per tant, és reconèixer la feina que fan. Suprimir aquest paràgraf ve a significar també no reconèixer aquesta feina.

I, finalment, em permetrà que li faci també, li correspongui una mica amb la murrieria política en què vostè ha fet la seva intervenció, dient-li que, de valors en parla a tot el mandat marc, però precisament si hagués vostè volgut fer més incís sobre el tema dels valors, és l'únic aspecte sobre el qual no ha presentat esmena.

Moltes gràcies.

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyor president.

El president

Sí, sí.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyor Ferran, miri, nosaltres som del parer que a Catalunya, d'identitats, n'hi ha tantes com ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i, en canvi, d'identitat nacional, vostès saben –i vostè especialment sap– que quan es parla des de les forces nacionalistes d'identitat nacional es refereixen a una, i dic especialment que vostè ho sap, perquè vostè ha denunciat en més d'una ocasió l'ús que es fa de la construcció de la identitat nacional per part dels mitjans de comunicació públics de Catalunya.

Senyor Ferran, jo li deia precisament això a vostè, perquè vostè en la seva intervenció ha fet bandera de ser conseqüent amb el discurs, per un costat, però per un altre costat, d'alguna manera, empassar-se aquesta esmena transaccional...

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...que els obliga a combregar amb la identitat nacional.

Gràcies.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

Gràcies. Senyor Rivera, molt breu.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Mòdol, no discreparem de la qualitat de la televisió pública catalana, perquè hi estem d'acord. Ara, potser el dia que vegem la tele junts m'explicarà vostè per què sabem i considerem que la Comunitat Valenciana forma part dels Països Catalans i per què no sabem el temps de Saragossa i sabem el temps del sud de França.

Gràcies.

El president

Posem a votació, doncs, aquesta proposta de resolució amb la transacció a les esmenes acceptades, que ja ha quedat clar quines són amb l'exposició que s'ha fet. No hi ha petició de votació separada, per tant, entenc? *(La Sra. Ortega i Alemanya demana per parlar.)* Quins punts?

La Sra. Ortega i Alemanya

Sí, de les esmenes 2 i 5 hi havia votació separada.

El president

Però les esmenes no es voten...

La Sra. Ortega i Alemanya

Doncs, aleshores...

El president

És a dir, les esmenes són acceptades en el text o transaccionades. Si no les accepta el propietari de la pro-

posta de resolució en aquest cas, no es poden posar a votació.

La Sra. Ortega i Alemany

D'acord –d'acord.

El president

Queden clars els termes de la votació? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 vots en contra.

————— Modificació de l'ordre del dia

Seguidament donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de la Fundació Vicenç Ferrer al premi Nobel de la Pau 2010.

————— Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de la Fundació Vicenç Ferrer al premi Nobel de la Pau 2010 (tram. 401-00048/08)

«Del 1969 ençà, la Fundació Vicenç Ferrer porta a terme un projecte singular de desenvolupament humà, social i econòmic que beneficia més de dos milions i mig de persones de les castes més baixes a l'estat d'Andhra Pradesh, al sud de l'Índia.

»Per mitjà d'actuacions en els àmbits de l'educació, la salut, l'habitatge, l'ecologia, els drets socials i la integració de les dones i de les persones amb discapacitats, la Fundació Vicenç Ferrer promou el desenvolupament integral de comunitats autogestionades i impulsa el que s'ha qualificat de revolució silenciosa contra la pobresa extrema.

»El Parlament de Catalunya, atès que s'ha presentat formalment la candidatura de la Fundació Vicenç Ferrer al premi Nobel 2010, expressa el seu suport unànimement a aquesta candidatura i remarca que la tasca iniciada per Vicenç Ferrer ajuda a cobrir necessitats bàsiques de milions de persones, promou els valors de la dignitat, la llibertat i la capacitat de decidir, i assenyalava un camí possible en la reducció de la pobresa extrema i en la construcció de la pau al món.

»Palau del Parlament, 11 de febrer de 2010.»

————— Modificació de l'ordre del dia

De conformitat amb l'article 138.6 del Reglament, tot acollint la sol·licitud conjunta de la portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Govern, es proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició a la sessió plenària següent de la interpellació que consta amb el número 9 de l'ordre del dia

i que és la interpellació sobre mesures contra la crisi econòmica.

Podem considerar acceptada aquesta posposició? *(Pausa.)*

Doncs, així ho fem.

————— Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes per a incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes (tram. 300-00258/08)

I passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les mesures previstes per incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

(Pausa.)

El president

Senyora De Rivera. *(Pausa llarga. Veus de fons.)* Senyora De Rivera...

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyora Tura –dispensi el retard–, per la seva amabilitat, gràcies. Señora Tura, nosotros le queremos preguntar aquí que nos de su opinión y la postura de la *conselleria* ante el grave problema, denunciado incluso por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, sobre la situación de saturación en los juzgados que se está dando, y que no solo la denuncian la ciudadanía, los abogados, sino incluso la propia presidenta del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, señora María Eugenia Alegre.

No exageramos, y le trasladamos también una preocupación importante de la ciudadanía, porque la vemos a diario en los juzgados, la vemos cuando los clientes están pendientes a lo mejor de un juicio en el que les va su subsistencia, su pensión, sencillamente una extinción de contrato que no está considerada urgente por incumplimiento grave del empresario, cuando está el trabajador trabajando y no le pagan el sueldo y que a lo mejor tiene este señalamiento para al cabo de seis meses. Y pasa, y pasa que a lo mejor llega al juicio y porque aquel día no está el juez porque no hay juez, porque no hay secretario..., es cierto que ha habido medidas, que se han puesto jueces de apoyo, pero ven cómo su proceso se dilata y depende su subsistencia familiar en la mayoría de las ocasiones, o su prestación.

Como le digo, no solo son quejas de abogados y ciudadanos: ha sido la presidenta del Tribunal Superior de Justicia que ha alertado sobre esta situación dando la voz de alarma y explicando que se puede llegar –que ya pasa, señora *consellera*– a suspender juicios por falta de jueces. Imagínese a ese ciudadano al que le han señalado un juicio de materia urgente –desde luego, urgente para él siempre, como puede ser un despido– que llega a juicio por fin y se encuentra con que no se puede celebrar un juicio porque no hay juez. Esto pasa, está pasando, *consellera* Tura.

De no tomar medidas contundentes y oportunas y eficientes, la situación de colapso no tardará en extenderse a todo el sistema judicial. Es preocupante el elevado porcentaje de jueces sustitutos, que llega al 27 por ciento del total de jueces en activo. Es una cifra exagerada y que hace que en muchos casos haya carencias en cuanto a la especialización en la materia. Es más, cuando ya empiezan a dominar una materia, son cambiados muchas veces inmediatamente de jurisdicción, lo que atenta incluso contra el propio derecho de mejora y progreso en su profesión en cuanto a la especialización. Preocupante también es que en la última convocatoria de jueces solo se han cubierto doce de las sesenta y dos vacantes existentes para Cataluña, y de estas doce solo tres las ocuparán jueces procedentes de otra comunidad autónoma.

Quizá sea el momento de reconsiderar y analizar la política llevada a cabo desde esa *conselleria* y desde el propio Govern –yo no le doy toda la responsabilidad a la *conselleria* de Justicia–, que han contribuido sin duda a llegar a este punto en que nos encontramos.

Es cierto que también hay implicados otros agentes en esto, que son el Consejo General del Poder Judicial y el propio Gobierno, y que no se tienen todas las competencias transferidas. Somos conscientes, señora *consellera*. Sabemos que usted, además, ha propuesto una medida encaminada a corregir esta falta de jueces, que se acumulen las plazas no cubiertas en anteriores convocatorias del cuarto turno para aquellos abogados con experiencia acreditada por más de diez años. Nos parece una buena propuesta, y ahí, desde luego, puede contar con nuestro apoyo. Recogemos la opinión de abogados, del Colegio de Abogados, que también ha estudiado esta situación y que se ha pronunciado al respecto. Las experiencias, además, en los juzgados con jueces del cuarto turno son en general positivas.

Pero, como le he dicho, *consellera*, esta medida nos parece adecuada –y en esto estamos de acuerdo todos–, y es verdad que la aportación de la experiencia profesional de pisar el juzgado a diario defendiendo a ciudadanos contribuye a la cercanía y al conocimiento de la labor de administrar justicia, como supone un juez o que hace un juez en cuarto turno. Pero seguramente esta medida será, a nuestro entender, insuficiente, porque hay más motivos que causan esta situación. Los jueces no quieren venir a Cataluña, por esta situación y por un futuro incierto respecto a sus carreras profesionales y posibilidad de ascenso y de negaciones de traslados forzosos. Además de todo esto, hay que unir a la incertidumbre de su carrera las dificultades añadidas del traslado a una comunidad donde para mantener la misma calidad de vida hacen falta mayores ingresos, y más todavía si se traslada una familia entera.

Ante todo esto, *consellera*, nuestra pregunta ya se la puede suponer: ¿qué más medidas piensa adoptar para conseguir que los jueces no se vayan de aquí y, en cambio, quieran venir a Cataluña?

Muchas gracias.

El president

L'honorable consellera senyora Montserrat Tura té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputades, il·lustres diputats... Gràcies per la seva intervenció, senyora diputada De Rivera, diputada interpellant en aquest cas. M'agradaria, perquè sempre em sembla que és bo que coneguem les arrels dels problemes, explicar-li que el sistema d'accés a la professió de jutge, que és exactament la mateixa que de fiscal, és la que es va acordar en la primera Llei orgànica del poder judicial, l'any 1870 –1870. La primera convocatòria per aquest procediment, que encara avui regeix per accedir a la carrera de jutge i, amb posterioritat, de magistrat, és a dir, a la magistratura, es va produir precisament durant la Primera República, que tots vostès saben que va durar onze mesos, entre els anys 1873 i 1874.

El primer intent de modificació del sistema d'accés a la carrera judicial es va produir durant la Segona República, i li recomano la lectura de les intervencions fetes pel ministre de Gràcia i Justícia de la Segona República, Fernando de los Ríos Urruti, figura imprescindible per al coneixement de la història del dret i de l'evolució de l'organització del sistema judicial a l'Estat espanyol. Només va ser ministre un any. Durant aquest any, va aconseguir la separació entre l'Església i l'Estat; va aconseguir la llibertat de culte a Espanya; va formular una proposta de llei de divorci, que amb posterioritat es va aprovar quan ja era ministre de Justícia una altra persona; va establir el jurat popular; va modificar la política penitenciària; va establir polítiques d'igualtat de la dona que ens semblarien avui molt avançades, i va formular una proposta de modificació de la formació dels jutges i de l'accés a la carrera judicial. Malauradament, el van substituir i el van enviar al ministeri anomenat «de Instrucció Pública», que corresponia al Ministeri d'Ensenyament. I va deixar de ser ministre de Justícia.

Si haguessin fet cas, els anys 1931 i 1932, del Fernando de los Ríos, avui no ens trobaríem en aquesta situació. I potser li semblarà anar-nos-en molt enrere, però es que en matèria de justícia, si no ens en anem molt enrere, no acabem d'entendre massa bé què és el que succeeix. Des d'aleshores no hem fet una altra cosa que pagar les conseqüències de no haver canviat el sistema d'accés a la magistratura. És més, no tinc cap inconvenient a proclamar-ho des d'aquesta tribuna i de fer-ho en totes les tribunes en les quals participo. El nostre sistema d'accés a la magistratura és un sistema que ha quedat molt desfasat en el temps i que està fracassant. I no fracassa ni en aquesta comunitat ni en una altra comunitat, ni per qüestions de singularitats, que després en parlarem, sinó que està fracassant en ell mateix.

Fixin-se que, tenint en compte la quantitat de persones que la situació de crisi econòmica ha deixat en atur, en totes les convocatòries que es produeixen el nombre de persones que hi participen ha crescut exponencialment. Es convoquen places d'interins per a l'Administració pública, places de dependents en un centre comercial..., ha crescut de manera desorbitada. En canvi, l'any 2002 es van convocar 199 places de jutges i s'hi van presentar 5.200 aspirants. D'aquests 5.200 aspirants, només en van aprovar 189, i no es van arribar a cobrir les

199 places convocades, però és la millor de les promocions que hem tingut des d'aleshores –2002.

L'any 2008 i l'any 2009, en plena crisi econòmica –i, per tant, per això afirmo que el sistema d'accés a la magistratura ha entrat en crisi–, en plena crisi econòmica, s'han convocat més places que aleshores, 233, 370, són la suma de places que després aniran destinades o a fiscals o a jutges, que insisteixo que tenen el mateix procediment d'accés, igual que es va establir l'any 1870, com els he explicat. Bé, en aquest cas, en lloc de presentar-se 5.200 persones, només se n'han presentat 3.400 i 3.500.

És a dir, en plena situació d'atur, havent-hi, com hi ha, molta més disponibilitat per accedir a determinades professions, la professió de jutges i fiscals està clar que o es modifica aquesta característica, o no hi haurà manera de cobrir les vacants. La població ha anat creixent, el número de planta, que vol dir el nombre de jutges, afortunadament –o de jutjats, en aquest cas–, ha anat creixent, però no hi ha manera de dotar-los. I no hi ha manera de dotar-los per una acumulació de decisions, en la meua manera d'entendre-ho, errònies. Si vol després ho discutim.

La primera d'elles, sense cap mena de dubte, la no-modificació del sistema d'oposició; torno a reivindicar-hi i a reclamar-ho. Qui ho ha d'aprovar, efectivament, és el Consejo General del Poder Judicial, però no ens cansarem de dir-ho. És a dir, ja n'hi ha prou de pensar que no podem exercir la llibertat d'opinió i d'expressió respecte a decisions que han de prendre altres, diguem-ne, poders o governs de determinats poders en la nostra societat, sense dir quina és la nostra opinió.

L'altre error –molt recent, per cert–: el 2003 es va suspendre, i a partir de llavors ha desaparegut, l'accés per l'anomenat «tercer torn». Les convocatòries de les places que s'han fet els darrers anys, sobretot durant la vigència de l'antior Consejo General del Poder Judicial, han estat absolutament insuficients, i no s'han convocat les places de quart torn, que «el quart torn» significa que de totes les places que es convoquen el 25 per cent, una quarta part, no es fa per l'oposició clàssica, sinó que s'obre a juristes que tenen una certa experiència. I, a més a més de les places que s'han convocat, moltes no s'han cobert, com li acabo d'explicar, i, si vol que li doni més xifres, les hi donaré.

Per tant, no hem fet altra cosa que posar en evidència la greu crisi que es produeix en el sistema de selecció de personal destinat a la magistratura.

Ni l'any 2000, ni l'any 2002, ni l'any 2004, ni l'any 2006, ni l'any 2007 no es van convocar places de quart torn, només es van convocar places per l'oposició clàssica, i no es van arribar a cobrir mai totes les places que es van produir.

De les 1.673 places de jutges que s'han convocat, només 239 ho han estat pel quart torn; això significa el 14 per cent, no el 25 per cent. Entre els 239 i els 418 jutges que haurien hagut d'accedir a la carrera judicial pel quart torn hi ha una diferència de 179 jutges que, efectivament, jo he demanat públicament i també per escrit i per entrada de registre al Consejo General del

Poder Judicial i al Ministeri de Justícia –no ara, sinó l'any passat, abans que esclatés això– que, efectivament, faltaven jutges a tot Espanya, que la Generalitat estava fent les obres per poder obrir els vint-i-tres jutjats nous a final d'any –obres, mobiliari, equipament informàtic, personal–, però que no hi hauria jutges per posar en aquests nous jutjats, i això és el que està passant.

I fixi's que probablement per primera s'està produint un debat que és un debat molt interessant. Ja no parlem de recursos, perquè la inversió que s'ha fet en edificis és molt important. Ja no parlem de mitjans tecnològics, perquè la cursa que almenys Catalunya està fent per posar-se al dia en mitjans tecnològics és espectacular. Comencem a parlar d'altres problemes que té la justícia, i, està clar, jo coincideixo amb vostè: tenim un greu problema.

Ara bé, també li dic: quan no hi ha un jutge titular, s'ha d'establir i s'ha de nomenar amb urgència un jutge substituït o suplent, segons siguin les circumstàncies. I el que no es pot deixar és aquella plaça, aquell jutjat, vacant. I el que tampoc pot fer, i menys qui ostenta la màxima representació del poder judicial, és dir que tal vegada es puguin arribar a suspendre vistes, perquè no se n'ha de suspendre cap. El poder judicial, ja sigui el *consejo*, ja sigui el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha d'establir els mecanismes extraordinaris, els que siguin, perquè no se suspengui cap vista per manca d'un jutge. I per això existeix la possibilitat d'habilitar el jutge d'un altre jutjat, d'establir sistemes de comissió de serveis, d'establir jutges substituïts o jutges suplents. Però no es pot dir, de cap de les maneres, que...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...per culpa d'aquesta situació es puguin arribar a suspendre judicis, perquè, com vostè ha dit, això afecta el funcionament d'un dels serveis més sagrats en un estat de dret i afecta les persones que han estat citades perquè aquella vista es celebri.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Señora Tura, gracias por esta exposición, que nos ha remontado a don Fernando de los Ríos. Efectivamente, todo lo que hizo Fernando de los Ríos, todas sus propuestas están asumidas en esta sociedad. Pero no es este el problema; estamos de acuerdo que no es un problema de medidas o leyes que haya habido que adoptar, porque ya todo esto se ha superado, pero sí estamos de acuerdo las dos en que hay un problema grave de jueces.

Usted ha querido echar la culpa a que no se están cubriendo las plazas de jueces en las convocatorias, en las convocatorias que se hacen para jueces y fiscales, que conozco la oposición perfectamente, y que la situación es excepcional y que es necesario aplicar medidas excepcionales. Pero nosotros entendemos y vemos que

la solució no son los jueces sustitutos, ni siquiera –ni siquiera– dotar estas plazas con más jueces del cuarto turno.

Señora Tura, el caso es que le proponemos..., porque los jueces ven con preocupación la venida a Cataluña. ¿Por qué no es un destino atractivo, cuando siempre había sido un destino apreciado y los jueces querían venir a Cataluña? Pues porque tienen una preocupación, señora Tura –señora *consellera*, discúlpeme. Y ¿por qué no se compromete y aclara la situación de aquellos jueces que han aprobado una oposición, que pueden elegir destino en Cataluña o que por concurso de méritos pueden venir a Cataluña, para que se les haga un destino atractivo? ¿Por qué no se compromete con ellos públicamente a no exigir –porque esa es una preocupación que se transmite– el nivel C de catalán que el actual Estatuto de Cataluña exige?

Quizás de esa manera, con esas garantías, los jueces puedan ver... Sabemos que en estos momentos no se exige y que se está incentivando, y nos parece una buena práctica, porque no... Pero no se está explicando así, y no hay esta visión. Ya nos parece bien que se incentive el nivel B y que se ayude en los juzgados a que el idioma que se aplique, el idioma del juzgado, sea el catalán. Y sabemos que en la práctica diaria, lo reconocemos. Pero sí está la preocupación de esos jueces que ven un futuro incierto en Cataluña, que ven un problema a la hora de trasladarse con su familia. Y en esto no tiene usted la responsabilidad, pero sí el Govern del que usted forma parte, a la hora de trasladarse, qué hacer con el problema de la inmersión lingüística, señora *consellera*.

Ya sabemos que esto no depende de usted, este aspecto, pero entre el altísimo nivel de vida que tiene Cataluña, que con los sueldos de jueces son unos salarios muy ajustados, probablemente –bueno, seguro– muy inferiores a la responsabilidad que tienen y a la que se merecen..., no pueden venir a Cataluña. Lo primero –y así me lo han garantizado– es por el nivel de vida; lo segundo es por la preocupación de sus hijos, y en tercer lugar..., pero ellos lo asumen porque saben que hay incentivos y saben que por ahora no es obligatorio el nivel C, pero es el último de la preocupación.

Pero yo creo, señora *consellera*, que se debería dar un paso desde la *conselleria* tranquilizando y dando una oportunidad a que los jueces vengan a Cataluña.

Muchas gracias.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Justícia

Gràcies novament, senyor president. Senyora diputada, m'agradaria tranquilitzar-la en la seva preocupació i fer-ho amb dades reals, perquè em sembla que, tal vegada perquè vostès parlen tant del problema de la llengua, acaben creient que tot té a veure amb la llengua pròpia de Catalunya i amb el català. I no és així.

És a dir, una de els circumstàncies que s'ha produït –i vostè, que coneix el món judicial, ho sap– és que es va

produir un acord entre totes les associacions professionals de la judicatura amb el ministeri, pel qual les persones podien ascendir a la categoria de magistrat sense necessitat de moure's del partit judicial, i, per tant, ja no era necessari anar a un partit judicial en el qual la població fos superior a cent mil habitants per tenir la categoria de magistrat; es podien quedar en els partits judicials petits i assolir la categoria de magistrat. Aquest és un acord recent, és un acord de l'any passat, amb les associacions de la magistratura.

Nosaltres vam avisar que, si això es produïa, Catalunya perdria jutges, i efectivament això és el que ha passat. Ja no hi ha cap necessitat perquè les persones que estan en partits judicials de l'Aragó o de la Comunitat Valenciana o de La Rioja, quan vulguin ser magistrats, hagin d'anar a partits judicials més grans. De manera que per aquesta via a Catalunya venien –i hi venien perquè formava part de la seva carrera professional, no hi venien forçats per res més– una trentena de jutges; enguany no n'ha vingut cap –cap. No té res a veure amb la llengua, té a veure amb un acord que totes les associacions de la magistratura van considerar correcte, i en què nosaltres vam avisar que això succeiria.

Per altra banda, també per a la seva tranquil·litat li he de dir que en aquests moments el nombre d'opositors catalans, per tant, els arrelats a Catalunya que estan a l'Escola Judicial, és superior al nombre d'opositors de València, d'Andalusia o de Madrid, per primera vegada a la història.

I l'altra cosa que li he de dir és: no sembla que els jutjats o tribunals de Catalunya siguin un problema; més aviat són un al·licient. És a dir, els mitjans materials, la informatització, la càrrega de treball, que és molt inferior a d'altres comunitats –i el dia que tinguem temps i vulgui li faré una comparativa i veurà com és inferior a d'altres comunitats i a la mitjana de la resta d'Espanya–, no són un fre per venir a Catalunya.

I, pel que fa a la llengua, no hi ha cap queixa per part de cap jutge per aquesta raó davant del Consejo General del Poder Judicial. Per tant, si vol objectivar aquesta qüestió, aquesta no és...

Ara bé, vostè ha dit que fèiem obligatori el coneixement d'un determinat nivell als magistrats. Que jo sàpiga, això no és així. I, per tant, estem parlant de la situació actual i no de la situació futura, estem parlant de la situació actual i de com hem arribat a aquesta situació actual. Per tant, si vostès volen continuar insistint per aquesta via, continuïn insistint per aquesta via, però els ben asseguro que per aquesta via no trobaran la solució, ni tan sols la base per a una solució, que és l'anàlisi adequada –l'anàlisi adequada– de quin és el problema.

Hauríem d'analitzar la rotació que es produeix en els diferents partits judicials de les diferents comunitats autònomes, i la rotació de Catalunya és molt elevada, del 0,84. Si fos 1, voldria dir que cada any canviem de jutge a cada jutjat; estem en el 0,84. Enguany, amb el que tenim analitzat de l'any passat, per primera vegada, Castilla - La Mancha ens guanya en rotació, i a Castilla - La Mancha, que jo sàpiga, no hi ha un problema de llengua –no hi ha un problema de llengua.

Per tant, les raons per les quals es produeix aquest tipus de qüestions les hem d'anar a buscar en un altre lloc. I li torno a formular la proposta que fa el departament, perquè jo crec que és la millor que es pot fer en el moment actual: si es convoca el quart torn, que no s'ha realitzat fins ara, hi ha gairebé dues-centes places de jutges que es poden cobrir en pocs mesos, per a tot Espanya, però esperem que una part important d'aquests vinguin a Catalunya i que per primera vegada a la història es valori com a mèrit el fet d'haver exercit com a jutge suplent o substitut, a satisfacció d'aquells que hagin inspeccionat la feina feta en el jutjat en què està de jutge suplent o substitut. Per què? Perquè els jutges suplents o substituïts acostumen a ser precisament d'això que se'n diu ara «del territori», més o menys, on està el jutjat que han estat cobrint.

I això els arrelaria molt més, no només a Catalunya. El problema que està plantejat a la magistratura no passa només a Catalunya, passa a tot Espanya. Hi han comunitats autònomes que estan en una situació pitjor que la nostra...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...quant a índexs d'interinitat.

Per tant, si vol que discutim, discutim sobre dades, no sobre futuribles, perquè el problema el tenim ara, i és greu. La comunitat autònoma està complint a posar més mitjans a la justícia, i qui no està fent els seus deures són altres organismes. Posem-nos, doncs, d'acord a requerir-los, perquè, pel que fa al Departament de Justícia del Govern de la Generalitat de Catalunya, ja ho ha fet, ja ho va fer l'any passat per escrit, quan ningú en parlava.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació, i la consellera de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre les competències estatutàries en matèria d'educació (tram. 300-00259/08)

Ho fem amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre les competències estatutàries en matèria d'educació. Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no em toca més remei que contextualitzar la interpel·lació que vam formular per al Ple d'avui. Avui vostè, conseller, és notícia; vostè ha deixat clar que Catalunya està fatigada del tripartit, i aquesta frase ha fet fortuna, és molt assumida per grans sectors de la nostra societat i dels mitjans de comunicació. I, parlant de fatiga, jo li haig de dir també, senyor conseller, que el nostre grup també està fatigat, està cansat d'haver de defensar les competències en educació, sempre, al primer lloc, tant si estem al Govern com si estem a l'oposició.

Avui interpel·lem un membre del Govern, d'aquest Govern anomenat «artefacte inestable», i és com un contracte. Hem d'interpel·lar un representant d'un «artefacte inestable» per parlar d'un compromís que té el Govern de Catalunya amb el Govern de Madrid per donar estabilitat al sistema educatiu. Pot semblar, lògicament, una contradicció. Però és que, senyor conseller, vostè ahir reivindicava, aquí a Catalunya, que els socialistes havien de tenir més presència en el Grup del PSOE al Congrés i que el PSC s'expressés en veu alta i que pogués aparèixer en el telenotícies al costat de grups propis aquí a Catalunya: al costat de Convergència, d'Esquerra o d'Iniciativa. Però vostè, quan s'ha hagut d'expressar amb relació a la proposta de pacte de Madrid, ho ha fet amb paraules absolutament elogioses amb relació al contingut del pacte. Vostè ens ha dit que el conjunt de la proposta és indiscutiblement positiu; que fins i tot la Generalitat havia col·laborat en la redacció d'aquest document, i que continuaven les negociacions, però que estava segur que el resultat seria positiu.

Senyor conseller, sap què passa? Que és la primera vegada que en la Conferència de Consejeros, per primera vegada, hi ha el PSOE i el PP i no hi ha ni representants, cap conseller, ni del PNB ni de Convergència i Unió. Sí, és un nou escenari, és un nou escenari perillosament fàcil perquè es pugui portar a terme un pacte educatiu.

I nosaltres, llegint atentament la proposta de pacte educatiu a nivell d'estat, hem arribat a la conclusió que estem davant d'una proposta de LOAPA educativa. Senyor conseller, només hi ha hagut una veu clara; n'hi poden haver hagut que ho hagin dit amb veu més fluixa, però només hi ha hagut la veu clara del senyor Duran i Lleida, que ha sortit de manera rotunda a dir: «Firmarem un pacte, perquè l'hem demanat des dels inicis, un pacte a nivell d'estat, sempre que no lamini les competències en matèria d'educació.» Aquesta rotunditat del grup català a Madrid, i col·lateralment d'altres veus

però no amb la mateixa intensitat, no l'hem sentit ni del president Montilla ni del conseller Maragall.

Tenim un document a les mans, que el Consell de Ministres, senyor conseller, quan hi va donar la llum verda, va explicar exactament a la seva nota quin era l'objectiu. Deia que el pacte –nota del Consejo de Ministros– tenia una doble finalitat: una, millorar el sistema educatiu, i l'altra –ho diré en castellà, perquè no es pensi que tradueixo malament–, «la búsqueda de ámbitos compartidos de actuación que garanticen el equilibrio, la estabilidad, la cooperación y la coherencia del sistema educativo a través de un marco común». Si millora o no el sistema educatiu, el nostre grup a Madrid ja ho ha deixat clar que hi intervindrà; li correspon al nostre grup parlamentari a Madrid. Ara, del segon objectiu, lògicament, el nostre grup en aquest Parlament també se n'ha de fer ressò i l'ha de qüestionar. Perquè ara que acabem d'aprovar una nova llei d'educació a Catalunya, ara que tenim l'Estatut en procés d'aplicació, ara que la Conferencia de Consejeros és només de PP i PSOE, vostè, senyor conseller, tenim la sensació que ha fet el paper d'un *consejero* del PSOE. Perquè com pot acceptar vostè que hi hagi un «marco común», quan tenim més competències que les altres comunitats a través del nou Estatut i quan l'únic «marco común» és el que marca la Constitució, i no ens n'hem de donar cap d'altre?

Perquè, és clar, senyor conseller, ja li ho he dit: millorar el sistema educatiu, relativament poc, eh?, pel que fa a la proposta. L'informe McKinsey hi és analitzat? No. l'informe Talis hi és analitzat? No. Les conclusions de l'Instituto Nacional de Evaluación, organisme estatal, hi són reflectides? No. Les valoracions que fa l'informe PISA hi són recollides? No. Només hi ha propostes anticompetencials catalanes.

Senyor conseller, donem-li un cop d'ull, a aquest document que proposa, al nostre entendre, la LOAPA educativa.

Es defineix com un conjunt de mesures i plans, a subvencionar, als quals les comunitats autònomes hauran de contribuir. O sigui que tenim cent quatre mesures en un document que se'ns diu: «Mirí, a partir d'ara tots farem això, l'Estat hi posarà una mica i vostès hi posaran la resta.» Com podem acceptar finançament condicionat? Com podem acceptar que ens condicionin les polítiques educatives a través d'un pacte que promou cent quatre accions que no responen al mandat de la Constitució, sinó que l'única cosa que intenten és que a totes les comunitats autònomes es facin les mateixes polítiques educatives? L'homogeneïtzació total de la política educativa, i a sobre pagar.

Condiciona d'una manera clara el desenvolupament de la LEC. A mi no em consola veure que en aquest *pacto* la Generalitat, el seu departament, hi ha col·laborat d'una manera directa; hi han textos iguals que els de la LEC, però és que ho fem perquè ho volem. Aquest Parlament va aprovar articles i part de la llei perquè creïem que era bo per a Catalunya, no perquè ens digués el ministre. Aquest és l'exercici d'autogovern.

Aquest no és un document d'estat, no fixa objectius, fixa propostes, i l'execució de les propostes correspon

a les comunitats. Ni fa un balanç dels objectius de Lisboa 2010, que seria lògic perquè hem de col·laborar des de cada comunitat, mentre ens hàgim de dir així, a la política europea d'educació.

Les propostes del pacte, senyor conseller, vinculen el desenvolupament de la LEC, és claríssim, perquè condicionen el nostre finançament a donar compliment a aquelles polítiques que a Madrid no els correspon prioritzar i que en canvi, a través del document, proposen i manen que es facin. I, per tant, no només condicionen el desplegament de la LEC, sinó que envaeixen claríssimament les competències. No només perquè iguali les actuacions de les comunitats autònomes, que, miri, podria ser que tos plegats autònomament ho decidís; però ho decidissin les comunitats, no el ministeri. Però és que, és clar, aquest document sembla que vulgui posar el cronòmetre a zero a la conflictivitat competencial, que en matèria d'educació a Catalunya ha estat tan constant.

Sabem que hi ha un intent d'envair les competències. Cada vegada que fem una nova llei, cada vegada que Catalunya es dota de més quotes d'autogovern, Madrid s'inventa un nou instrument. És que hem de renunciar al traspàs de les beques, senyor conseller? És que hem de renunciar al conflicte competencial en la xarxa de centres d'FP? El document diu: «La culminación de la red de centros...» Però si la tenim, la tenim denunciada! És que tots els programes que la LOCE preveia i que vam impugnar davant del Tribunal Constitucional ara s'han de veure incrementats i a sobre finançats per la mateixa comunitat? És que hem de negar aquesta defensa de les nostres competències? I, al final, és que hem de renunciar a allò tan cabdal d'un sistema educatiu, que és l'avaluació dels nostres alumnes? És que és veritat: qui marca l'avaluació, fixa el currículum... I ha costat molt tenir l'avaluació del sistema educatiu. Va costar molt en la negociació del primer Estatut, i fins i tot en la Constitució, de diferenciar la inspecció ordinària de l'alta inspecció. El Govern de Madrid no ha d'examinar en Pere Font Sánchez; ha de tenir coneixement de com va el sistema educatiu, però no ha d'examinar els nostres alumnes.

Li'n podem posar exemples clars: el 46, el 24, el 84, el 88... De cent quatre mesures, totes pràcticament..., per no dir, per exemple, la primera o la segona, que ja envaeix una competència exclusiva, com és l'educació infantil en el nou Estatut. El Govern de Catalunya participa d'un document que comença laminant una competència ja exclusiva del nou Estatut.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Vostè ens ha dit –i acabo, senyor president– que el PSC s'ha d'expressar en veu alta. Senyor conseller, davant d'aquesta proposta del ministeri, s'expressarà vostè com a PSC o com a PSOE? Com respon davant d'aquesta proposta de *pacto educativo* i com ho farà –i voldríem sentir la seva veu– per assegurar la defensa de les com-

petències educatives de Catalunya, l'aplicació de la LEC i la salvaguarda del nostre Estatut?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Bona tarda, president. Moltes gràcies, senyora diputada, per la seva intervenció. Gràcies també per la..., en fi, per la, entre cometes, «propaganda» que fa de les meves intervencions polítiques. Jo els recomano a vostè i a tothom que llegeixin el text complet del que es va expressar ahir, i potser així tots hi guanyaríem en claredat i, en fi, en l'anàlisi correcta de quin és el sentit, de quin és el caràcter i de quin és l'objectiu d'aquelles paraules i de totes les que es van dir.

Senyora diputada, vostè es posa també, com succeeix altres vegades, la bena abans que la ferida; és a dir, dona per descomptat que estarem, quan el text definitiu aparegui, en el pitjor dels escenaris possibles i que tot el que ara són, diguéssim, alertes o precaucions o, efectivament, criteris a tenir en compte a l'hora de plantejar aquest tipus de converses, aquest tipus d'objectius..., doncs, sembla que doni per descomptat que tindran el pitjor resultat possible i que nosaltres farem omissió, farem abandó de les nostres responsabilitats i de les nostres funcions com a Govern de Catalunya i que, per tant, estem en portes d'acceptar una nova invasió competencial, una nova demostració de la conxorxa PSOE-PP contra Catalunya, etcètera, tota aquesta...

Però, miri, aquí hi ha uns quants, no només opinions o criteris que puguem tenir, legítimament, diferents vostè i jo, sinó fets i situacions que ens indiquen el contrari, eh? És a dir, jo voldria, en primer lloc, en fi, no desmentir, discrepar simplement. En el text que està sotmès a debat i que, per cert, no és un text definitiu ni tancat, com vostè sap perfectament, sinó que és estrictament un text de treball presentat a la conferència sectorial de comunitats autònomes, no hi ha ni una sola expressió que literalment representi invasió competencial, eh? Que podria en podria acabar havent, segons com acabés sent una redacció definitiva? Doncs, és possible, no li..., en fi, seria absurd negar hipòtesis de futur que en aquests moments són, naturalment, inverificables, no?

Però el cert és que estem davant d'una iniciativa política d'ampli abast. És a dir, a veure si l'entenc, senyora diputada. Convergència i Unió està participant directament en les converses amb el Govern central per entrar i per afegir i per concretar el contingut d'aquest pacte, o no? Perquè, si hi està, hi està jugant amb la mateixa responsabilitat, amb la mateixa..., responsabilitat política, eh?, de representació dels interessos dels ciutadans de Catalunya que vostès tenen, amb la mateixa possibilitat d'intervenció i amb la mateixa possibilitat també, doncs, d'afegir, de condicionar i de recolzar o no el resultat final.

I naturalment..., i a mi em sembla que aquesta és la situació en què estem. Pel que jo sé, hi han unes con-

verses formals entre el Govern central, a través del seu Ministeri d'Educació, i els diversos grups parlamentaris representats al Congrés dels Diputats, i especialment, i molt directament, naturalment amb el Partit Popular, per una banda, però també amb Esquerra Republicana de Catalunya, amb Esquerra Unida, Iniciativa per Catalunya i Izquierda Unida, i en més d'una, més de dues i en més de tres ocasions directament converses amb el Grup de Convergència i Unió. I converses per entrar en matèria, per discutir el text, per discutir els punts i comes, no només per fer aproximacions més o menys genèriques, eh? En això estem, estem en aquesta fase.

I, per tant, crec que el que ens toca és, efectivament, treballar cadascú des de la seva responsabilitat... Ja sé que la seva és diferent de la meua. Sí, nosaltres som el Govern de Catalunya, sí, naturalment, i això ens obliga a més segurament en un sentit, és clar que sí.

La veritat és que..., en fi, em sap greu que no deixi de caure en la temptació de dir-nos PSOE, eh?, com si fos un..., sempre ens llança aquesta pedra així: «No, és que vostè actua com a PSOE.» (*Veus de fons.*) Bé, home, si així es queda més tranquil·la, doncs, torni-ho a dir, eh? Però vostè sap perfectament que en la conferència sectorial hi està representat el Partit dels Socialistes de Catalunya, en tant que membre del Govern de Catalunya, i que allà representa el conjunt de les forces polítiques que componen aquest Govern, és a dir, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i si vol, encara més, també la representa a vostè, perquè el Govern de Catalunya també la representa a vostè com a diputada i com a ciutadana. De manera que la veu de Catalunya, jo li ho puc assegurar, està allà perfectament expressada.

Hi ha..., o és o no és possible que hi hagi un document qualsevol de pacte sobre l'educació que sigui respectuós amb les competències que té el Govern central en aquesta matèria? O és que no en té cap? En té o no en té, el Govern central, de competències? La Llei orgànica d'educació existeix i té alguna vigència? La té. Si el pacte es mou respectant aquest marc, el marc de les competències que té el Govern central i el marc de les competències que tenen assignades les administracions educatives, bàsicament en forma de comunitats autònomes, doncs, és obvi que és possible acordar.

Un «marco común» per definició no és dolent, el fet que sigui «marco común». Depèn de si després, efectivament, els interessos que a nosaltres, com a Catalunya, ens afecten..., i que puguem nosaltres inclús participar activament en la seva definició, i depèn, és clar, de si aquest «marco común» és, efectivament, intensament respectuós amb el marc competencial que configuren la Constitució, l'Estatut de Catalunya, la Llei orgànica d'educació i la Llei d'educació de Catalunya. I ha de ser coherent amb aquest marc, naturalment que sí. I el que li ben garanteixo és que aquest Govern no signarà cap pacte que no sigui respectuós fins a l'última coma amb aquest marc, amb totes les seves interrelacions i amb tots els seus continguts, i molt especialment, és clar, des del punt de vista del que fa referència a les previsions i possibilitats, capacitats que ens dona la Llei d'educació de Catalunya, eh?

De manera que en això estarem, eh? Jo crec que estem en condicions... Diguéssim, vostè pot fer veure que no ens n'adonem, però l'actitud, el llenguatge, la voluntat explícita i el compromís polític que l'actual ministre d'Educació té amb relació a les competències, a la qualitat de les relacions entre Govern central i Govern de Catalunya, són incomparables amb les que cap govern anterior de Catalunya hagi aconseguit. I no és només mèrit del Govern de Catalunya; és mèrit, naturalment, també del mateix Ministeri d'Educació. Estem en una ocasió, en fi, històrica per consolidar definitivament i per tancar positivament un marc de relacions respectuosos amb les nostres competències i, al mateix temps, de valor afegit per a la nostra estratègia educativa. És que es pot demanar més? Es pot demanar que això efectivament sigui així, que això contingui totes les qüestions, que contingui tots els detalls, totes les previsions i totes les precisions necessàries per garantir les dues coses: coherència i valor afegit per a la nostra estratègia, i respecte escrupolós per les nostres capacitats i competències.

I en això estem. Jo, sincerament, senyora diputada, el que faig és... En fi, ara estem en un moment intermedi del procés, eh?; també tenim aquest debat quan encara queden passes per donar i, per tant, per constatar si efectivament les seves prevencions –que jo les entenc, i són legítimes– tenen confirmació o si, pel contrari, les meves previsions –efectivament optimistes, sí, perquè conec de primera mà què és el que s'està fent i com s'està fent–, doncs, tenen també confirmació.

No hem renunciat a res. Estem elaborant esmenes en aquest document, que és el que ens toca. Vam participar en la seva redacció? Sí. La redacció que surt ens dona satisfacció? No, queden bastantes coses per afegir, per retocar, per millorar, per precisar. I és el que estem fent. I sé que vostè està fent el mateix, legítimament. I estic convençut que, si ens hi poséssim, el que estan fent vostès i el que estem fent nosaltres podria coincidir en un 99 per cent. I espero que puguem constatar-ho els propers dies i setmanes.

No acceptarem cap condicionament per al desenvolupament de la Llei d'educació de Catalunya. El concepte d'avaluació que pugui sortir en aquest pacte haurà de ser coherent amb les competències que tenim en aquesta matèria reconegudes a partir de l'Estatut i la Llei d'educació de Catalunya, haurà de ser-ho. I si no, no el signarem, simplement; si no, no hi serem.

Hem renunciat al traspàs de beques? En absolut, està en l'ordre del dia de les comissions bilaterals de traspàs i està, per cert, per primera vegada també en aquest període, avançant positivament, a diferència del que havia succeït fins ara mateix.

Ha parlat dels centres de referència nacional. Sí, efectivament, si estan recorregudes pel Govern de Catalunya, eh?, vostè ho sap perfectament. En fi, nosaltres representem també ara aquest mateix recurs, eh?, no és pas una qüestió que ens faci basarda de seguir defensant.

De manera que jo la invito, senyora diputada, que, en fi, mantingui les inquietuds i les preocupacions i la vigilància, però que ens acompanyi en la construcció

positiva d'un marc comú que per primera vegada a la història pot tancar totes les ferides, competencials, institucionals, estatutàries i històriques, en aquesta matèria, i ens pot donar per fi un horitzó d'estabilitat, sí...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...i de tota l'ambició per la nostra educació.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, estem contents, jo crec que hem d'estar contents, igual que ho vam estar el dia que vam instar aquesta cambra a recórrer el reial decret, perquè el que vostè acaba de dir no té res a veure amb el que va declarar quan es va fer públic el document. Estem contents, benvingut. (*Veus de fons.*) Sí, miri, el dia 28 de gener va dir: «El conjunt de la proposta del ministeri és indiscutiblement de caràcter positiu si s'aplica.»

Ha assegurat que la Generalitat ha treballat bé en aquesta proposta. Perfecte, estem contents. Hem sentit el que volem sentir d'un govern de Catalunya: que vetllarà per les seves competències. Però sempre perquè algú els ho ha de recordar, sempre. No ho han dit vostès primer; aquesta és la veritat. Perquè el senyor conseller fa veure que estem en la mateixa situació. No hi estem! El grup parlamentari català a Madrid ho va dir molt bé, el senyor Duran Lleida i la senyora Mercè Pigem; va dir: «Nosaltres, clar que volem participar en un pacte d'estat, si l'hem reivindicat sempre. El que no volem és que hi hagi un pacte d'estat entre PP-PSOE i que ens demanin una adhesió. Volem participar-hi.» I miri les declaracions del senyor Duran Lleida al sortir de la reunió amb el ministre: «Avisa Duran al PSOE y PP que se olviden de CiU para cualquier pacto futuro, si acuerdan que el Estado recupere competencias en educación.»

Senyor conseller, permetrà que, ni que sigui amb els meus triennis educatius, li digui que aquest document està ple d'invasió competencial, però ple! Els programes són contraris a l'Estatut, el finançament condicionat és contrari a l'Estatut, la xarxa de centres és contrària a l'Estatut..., tot allò que vostè ara ha anat dient que reclamaria. I en la política de beques no es diu que es donarà compliment a la sentència del Tribunal Constitucional, i tant que no ho diu!, diu que farà un marc comú de repartiment de les beques a tot l'Estat.

Per tant, benvingut, senyor conseller. És clar, vostè aquí té un problema, jo ho entenc: el ministre ha de decidir el mes d'abril si tira endavant aquell procés de negociació iniciat en l'aplicació de la Llei del Tribunal Constitucional, l'article 33, d'intentar recórrer contra la llei de Catalunya davant del Tribunal Constitucional, prèvies les converses i negociacions. Aquest ministre que vostè diu, que jo li tinc molt d'«apreci» com a filòsof, és que

m'agrada molt llegir-lo, és que m'agrada molt escoltar-lo, però, és clar, és que el ministre és el ministre, però és que el ministeri és el de sempre, i és el ministeri el que sembla que va decidir presentar-nos l'aplicació de l'article 33 del Tribunal Constitucional. I vostè diu que ens defensarà.

Molt bé. Li hem de demanar que ens doni, doncs, si us plau, quina és la informació jurídica que vostè ha demanat a la Generalitat, als serveis jurídics, per valorar aquest pacte, quin informe pensa presentar abans del dia 15 a Madrid, perquè el dia 22 de febrer sembla que això es vol tancar. No estem parlant d'una cosa lenta, estem parlant d'una operació ràpida.

Vostè diu, senyor conseller, que hem d'estar tranquils, però, miri, el senyor Gabilondo, a part de dir: «Si hi ha pacte, farem una gran dotació econòmica.» Però, escolti, l'educació del nostre país necessita més inversió o no? És que aquells elements que jo reconec a la Constitució i als aspectes de la LOE... No oblidí, senyor conseller, que el nostre grup ha pactat amb el Grup Socialista la LODE, la LOGSE, la LOPAGC..., i la LODE, m'entén? Però sap que ho hem fet vetllant sempre perquè a cada bugada no hi perdéssim un llençol, i vostè amb aquest document hi està lliurant l'armari, l'armari complet. Sí, senyor conseller. No hem d'estar preocupats per un ministre que diu que dramatitzem amb la qüestió lingüística i que a Catalunya segur que s'han de fer més hores de llengua... Escolti, si això ja ho direm nosaltres, si som nosaltres que hem de determinar el currículum, que el nostre Estatut ho diu.

Clar, el senyor conseller té un problema. Si vostè de veritat vol ser la veu del PSOE, cap problema, sabem on està. Si un dia vol representar la veu del PSC i l'altre dia del PSOE, no em tiri el problema a mi. Vostè diu que si jo hagués llegit el text complet de les seves declaracions potser no hauria dit el que he dit i n'hauria entès el sentit. Sap què li dic? Que el sentit que jo he deduït de les seves declaracions és que tant vostè com algun altre il·lustre i honorable conseller el que estan fent és posicionar-se davant de l'època post-Montilla que se'ls acosta.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, li torno a dir que em sap greu que no deixi de caure en la temptació d'aprofitar qualsevol avinentesa per tractar de reduir el debat polític a aquests interessos personals que vostè acaba de mencionar. Em sap greu perquè ens coneixem, i vostè sap exactament que la situació no respon al que vostè acaba de dir. Però, en fi, és el seu dret.

Senyora diputada, li faré arribar almenys dos tipus de documents. Un, l'hemeroteca, que la desmenteix, eh? Perquè vostè en tria una, d'hemeroteca: «Tal dia va dir això.» Li enviaré les ocasions diverses i successives en què he dit, des del primer moment en què va sorgir la idea del pacte, que la meua actitud estaria guiada per

l'exigència de respecte escrupolós a les competències de Catalunya reconegudes per l'Estatut i per la Llei d'educació de Catalunya, molt abans que el senyor Duran i Lleida ni tan sols sabés de què parlava quan li esmentaven el Pacte per a l'educació i que comencessin converses, molt abans, perquè vam començar abans. (*Veus de fons.*) Ve perquè es presumeix que només vostès, i primer vostès, i sempre vostès, i exclusivament vostès, representen Catalunya. I en aquesta matèria, com en tantes altres, l'evidència és exactament la contrària.

Miri, la redacció final d'aquest document dependrà, efectivament, del que fem vostè i jo, i més gent, els dies i setmanes que falten, eh? No dependrà de la vehemència amb què ara diguem que hi ha invasió competencial. No n'hi ha, eh? No n'hi ha, en tot cas, perquè on hi hauria risc de produir-se'n és en el trasllat des d'un document que és de llenguatge polític, d'intencions d'objectius, de fixació de línies d'actuació, en el moment en què això es passi a un llenguatge efectivament legislatiu, que és el que ha de succeir; vostè ho sap com jo. Això s'ha de traduir, en el millor dels casos, en un paquet de modificacions legislatives i en una sèrie d'actuacions en diversos camps; de reflexió, però també, efectivament, d'elaboració normativa nova. I, doncs, és aquí on hem de veure el resultat de les nostres responsabilitats i de les nostres capacitats.

El segon document que li enviaré, parlant de llençols, senyora Rigau, són els llençols de la LOCE. Són els... (*veus de fons*), els seus llençols de la LOCE. Li enviaré els seus llençols de la LOCE per veure a quina distància estan aquells llençols del que hem aconseguit posteriorment a través de l'Estatut d'autonomia i de la Llei d'educació de Catalunya. I llavors veurem qui estava deixant i abandonant llençols en la defensa d'aquest país.

Miri, n'hi poden haver, de programes? Sí; si respecten el marc competencial, sí; si afegixen recursos i capacitats, sí; si són elaborats respectant el protagonisme i, en fi, el paper de les comunitats autònomes, també. Hi pot haver finançament afegit per a la nostra educació? N'hi ha d'haver? Del que es tracta és de saber al servei de quins objectius, amb quines condicions de distribució i, diguem-ne, de justificació, d'aplicació, de rendiment de comptes. I hi ha d'haver també, naturalment, el traspass de les beques, que, efectivament, s'esmenta i s'ha d'esmentar en el pacte. S'ha d'esmentar en el pacte; li dic que s'ha d'esmentar en el pacte.

El que estem aconseguint amb aquest pacte, el que podem aconseguir és la solució definitiva a la qüestió del model lingüístic educatiu al nostre país. Podem aconseguir, està a la nostra mà en aquests moments per primer cop en la història el tancament d'aquesta qüestió. I això em sembla que té una repercussió d'abast institucional i històric indiscutible.

Del que estem parlant és de si hi ha o no hi ha una interpretació, coherent amb l'Estatut i coherent amb la Llei d'Educació de Catalunya, que efectivament passi l'accent dels currículums en el sentit tradicional i històric a les competències expressades com a objectius i com a assoliment de coneixements i capacitats, i que això tingui una possibilitat de ser acompanyat per un criteri d'avaluació respectuós competencialment i basat efecti-

vament en el criteri de valoració de sistema, com no pot ser d'altra forma. I és aquí on estem i on serem.

Jo acabo, senyora diputada, formulant-li una invitació. El dia 15 hem de trametre al Govern de l'Estat la nostra posició. Nosaltres ho farem, naturalment; hi estem treballant i ho farem. Jo li ofereixo de fer-ho plegats: les que enviarà el Govern i les que enviïn vostès, de fer-ho junts abans del dia 15, i de treballar-les conjuntament, contrastar-les, i si hi ha mínimament condicionament positiu i hi ha coincidència entre les posicions del Govern de Catalunya, íntegrament del Govern de Catalunya, i les posicions del seu grup, doncs, ho fem plegats. I si no, naturalment, vostès tindran llibertat per enviar les seves, i nosaltres, les nostres, és clar que sí. I després seguirem treballant, i potser el resultat final, si vostès ara no accepten aquesta invitació, doncs, ja el trobarem en la segona fase de les converses.

Però en tot cas el que li demano és que per una vegada, sí, efectivament, siguem capaços de demostrar que estem en condicions de treballar plegats pel que ens defineix, que és el nostre Estatut, les nostres competències, la nostra Llei d'educació de Catalunya.

Gràcies.

(Veus de fons.)

El president

A la qual pot respondre perfectament, senyora diputada... *(Més veus de fons.)* No, no pot, no. És que les interpel·lacions són pautades, ho he dit moltes vegades.

Senyora Rigau, té quinze segons clavats per dir sí o no.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Malgrat les contradiccions que hi ha hagut en el seu discurs, acceptem...

El president

Senyora Rigau, li retiraré la paraula. Gràcies. *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)* Moltes gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació (tram. 300-00260/08)

La senyora Meritxell Borràs pot fer la següent interpel·lació, que és sobre la desocupació.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, de nou, de fet, ens tornem a trobar aquí, perquè de fet la situació és greu, és negativa, és preocupant. I tots sabem que quan diem això no fem alarmisme sinó que descrivim una realitat, una realitat de la qual cada mes tenim una fotografia, una fotografia que mes a mes se'ns deteriora, i que el gener del 2010 ens diu que la realitat és molt dura, que tenim 22.122 persones més a l'atur i que en un any s'ha incrementat el nombre d'aturats a Catalu-

nya en 128.126 persones; que l'increment de l'atur en un any a Catalunya ha estat del 28,11 per cent, i que al conjunt de l'Estat del 21,7 per cent, i això vol dir que la diferència que hi ha habitualment entre l'atur de l'Estat i l'atur de Catalunya es redueix; que Catalunya lidera el creixement de l'atur; que som líders en la destrucció a l'atur, la reducció del nombre de contractes realitzats a Catalunya és superior que a la resta de l'Estat, i que a Catalunya tenim en aquests moments més de 172.000 «vivendes» on tots els membres estan desocupats; que el nombre de persones amb atur de llarga durada supera ja les 206.000 persones, i que, malgrat les noves prestacions econòmiques, tenim en aquests moments pràcticament vuitanta mil persones sense cobrar cap tipus de subsidi.

Som, per altra banda, a la cua de l'ocupabilitat dels treballadors, i en aquest sentit l'ocupabilitat dels treballadors catalans és inferior a la del conjunt de l'Estat, fet que ens ha de preocupar, i molt, i que a més a més el nombre d'ERO a Catalunya representa el 20,3 per cent del conjunt de l'Estat, i amb les persones afectades és més del 25,7 per cent. Per tant, hi insistim, una situació preocupant.

I malgrat que s'havia dit que la crisi afectaria d'una manera menys important Catalunya, perquè tenim una economia més diversificada, la realitat és que ens està afectant d'una forma més greu, tant quantitativament com qualitativa. Creix, doncs, més l'atur a Catalunya que a la resta de l'Estat; Catalunya lidera el creixement de l'atur; la situació, doncs, és dura i és difícil.

I calen respostes, i per tenir respostes cal en primer lloc tenir un horitzó clar; cal també saber prendre decisions i prendre-les amb valentia, dirigir aquestes respostes, i el que és molt necessari, consellera, cal diàleg social, un diàleg social que lamentablement en el conjunt de l'Estat s'ha trencat. I aquest és un àmbit... *(Pausa.)* Es va trencar, es va trencar en el moment més important, consellera. No em podrà dir que no. I evidentment el diàleg social és del tot necessari per tirar endavant propostes, propostes que fan falta. I per tant, en aquest sentit, si tots els agents són importants i rellevants, el màxim responsable evidentment d'aquest diàleg social és el Govern, tant pel seu èxit com si fos en aquest cas pel seu fracàs.

Per tant, davant de la situació que som campions en el conjunt d'Europa de l'atur i campions en el conjunt de l'Estat, lamentablement, doncs, això vol dir que alguna cosa falla, consellera, alguna cosa no es fa bé.

Coincidíem en un esmorzar, en un esmorzar de l'acord estratègic, on l'economista López Casanovas feia una reflexió en què deia que l'economia està globalitzada, però que la política, no. I ell deia: «I és una llàstima, perquè a la crisi hi hem entrat tots alhora, però en sortirem diferent, i en sortirem diferent perquè les polítiques han estat diferents en els diferents països. I això és el que marcarà que en sortim diferent uns països d'altres.» Per tant, des del moment en què l'Estat espanyol i Catalunya, a la cua, en surt..., està en un moment de més dificultat que la resta de països d'Europa, alguna responsabilitat hi té el Govern de Catalunya, alguna responsabilitat hi té el Govern de l'Estat.

Cal, doncs, que l'eix central del Govern i especialment de la conselleria que vostè representa, doncs, sigui la creació d'ocupació. I aquest hauria de ser l'eix, hi insisteixo, principal i també l'eix principal d'aquest gabinet de crisi que va néixer a bombo i plateret, però que a l'hora de la veritat no n'hem sentit més a dir ni gall ni gallina; no sabem quines reunions més s'han produït, quines són les seves conclusions, quines són les seves propostes.

I bé, sabem, i ens està bé, que hagin fet una millora, que és que els tràmits dels subsidis de l'atur es puguin fer per internet. Però això no és suficient, consellera; això està bé, però esperem alguna cosa més d'aquesta conselleria.

Hi ha un clam unànim, tant des de dins com des de fora, que es demana una reforma del mercat de treball. I vostè em pot dir: «Home, aquest no és un tema que en siguem competents; de la reforma del mercat de treball, el Govern de Catalunya no n'és competent.» I és cert. Però també és cert que el president de la Generalitat va manifestar que res d'allò que passi a Catalunya, d'allò que passi als catalans és aliè a aquest Govern. I, per tant, aquest tema, en siguem o no en siguem competents, no és aliè a aquest Govern ni és aliè, doncs, a la seva presidència i al conjunt del Govern.

Catalunya ha liderat en múltiples ocasions –en múltiples ocasions– la política econòmica de l'Estat. I això, consellera, vostè sap que el lideratge de la política econòmica de l'Estat s'ha fet de la mà en el moment que hi havia govern de Convergència i Unió, s'ha fet de la mà dels diputats, quan eren decisius, dels diputats de Convergència i Unió, i no està passant així en aquest moment, quan els diputats decisius són els vint-i-cinc diputats socialistes i quan el Govern és aquest Govern tripartit liderat en aquest cas per un president socialista.

Bé, finalment tenim sobre la taula per part del Govern central –els ha costat molt, però ho tenim sobre la taula–, doncs, una proposta en la qual es fa una anàlisi de quina és la situació, que es valora negativament aquesta dualitat del mercat laboral, del mercat on hi ha contractes fixos i contractes temporals; que cal trencar aquesta dualitat; que s'analitza i que és necessari –i nosaltres ho creiem amb tot convenciment– flexibilitzar i aconseguir també una major adaptabilitat dels contractes, però també una major seguretat i estabilitat per als treballadors; que cal trencar això que els joves tinguin en aquests moments un índex d'atur del 40 per cent. I per tant aquí cal fer propostes, cal fer propostes valentes i decidides.

I bé, s'accepta per primera vegada que el cost d'acomiadament crea una dinàmica que fa que les empreses, els emprenedors no vulguin dur a terme contractes indefinits. Per primera vegada, aquesta és una realitat que s'accepta.

I per tant des del Govern central es demana de potenciar els contractes indefinits, on l'acomiadament sigui inferior als quaranta-cinc dies, de trenta-tres, i vénen, per tant, a les propostes que fa un any ja feia l'Artur Mas; els ho recordo: «Mas ofereix un gran pacte català contra la crisi.» Això ja el mes de març de l'any 2009 nosaltres els ho proposàvem i aquesta era una línia que

els proposàvem; una línia que defensàvem també o que defensava l'Artur Mas fa dos o tres dies, i que, per tant, benvinguts siguin a les nostres propostes.

També hi ha una nova proposta del Govern central, en aquest sentit, d'obrir la intermediació laboral a agències privades. Consellera, se'n recorda que en la primera interpellació i la primera moció que vàrem tenir en aquest Parlament en l'àmbit de treball, el Grup de Convergència i Unió ja li plantejàvem la necessitat d'obrir aquesta intermediació laboral a agents privats? Vostès s'hi han negat sempre. Benvinguts, almenys el Govern central, a aquestes tesis, benvinguts, però de moment ja hem perdut, amb tot això, tres anys. En l'altre àmbit dèiem que hi havíem perdut un any; en aquest, tres anys.

I vostè sap, consellera, precisament, que el SOC està absolutament desaparegut, consellera, i que el percentatge de contractes laborals... No em faci aquesta cara, consellera. Sap que el percentatge de contractes laborals que ha fet el SOC aquest darrer any representa el 2 per cent dels contractes que es fan? De què ens serveix aquest SOC, consellera? Quina intermediació duu a terme? Per què no obrir-ho, com vàrem proposar en el seu dia, doncs, Convergència i Unió en aquestes propostes? Quines són les propostes que vostès fan?

Bé, aquestes són les propostes que se'ns fan des del Govern central. Però des de Catalunya no hem sentit cap proposta; no lideren, consellera; no sabem quina és l'opinió en aquest àmbit que té el Govern de Catalunya. Li dèiem que amb anterioritat el Govern de Convergència i Unió i els diputats de Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats havien liderat i havien marcat la pauta en matèria econòmica. Ara, això no és així. Nosaltres els hem oferit, a Catalunya, ja fa més d'un any, vull recordar-ho, i a Madrid també, una proposta d'afrontar conjuntament la crisi, de fer propostes conjuntament, hi insistim, i vostès s'hi han negat una i altra vegada. Quines són les seves propostes en aquest àmbit, consellera? Han tingut demandes, hi insisteixo, des de dins i des de fora. Què pensa que hem de fer per trencar aquesta dualitat en el mercat de treball? Quines són les conclusions del gabinet de crisi que vostè lidera?

I li demanem una cosa, consellera, li demanem que no ens respongui amb el seguit de propostes i iniciatives que vostès estan duent a terme. Només faltaria que no estiguessin fent coses, consellera, perquè, és clar, si ens surt amb la seva llisteta de coses, que ens les llegeix com una lletania, li haurem de dir que tot això al que ens ha portat com a mínim és a no solucionar el problema, a ser líders en atur, a ser líders en una situació que no ens agrada gens.

Per tant, consellera, quines són les respostes que en aquest àmbit de la reforma laboral, des del Govern de Catalunya, es pensen impulsar perquè les coses canviïn i tinguem un mercat de treball semblant a molts altres països europeus.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president, senyora diputada. Vull començar a dir que res m'agradaria més que dir que la crisi econòmica a Catalunya i a Espanya s'ha acabat. I res m'agradaria més que dir-li que, com que la crisi ha passat, el mercat de treball està creant ocupació, però sabem que no és pas així. Res m'agradaria més que dir que el nostre atur està baixant i que no es destrueix ocupació. Res m'agradaria més, senyora diputada, que veure que el seu grup i el seu partit són coherents, que donen al Govern de Catalunya el mateix suport que ha ofert al Govern de l'Estat. Sembla que obeeixen a interessos ben diferents, senyora diputada, malgrat ser el mateix partit. Res m'agradaria més que ningú utilitzés la situació econòmica per posar llenya al foc i fer de la crisi un instrument electoral, incrementant una desconfiança dels mercats i les incerteses i preocupacions que en aquest país tenen moltes persones, famílies i empreses. Per tant, senyora diputada, no creï alarmisme, quan vostè sap que afrontem una crisi de repercussió internacional, tot i que nosaltres ens ocupem, òbviament, de Catalunya. Catalunya, com la resta d'Espanya, també d'Europa.

Fa unes setmanes es va fer aquí el consell informal de ministres. Trigarà uns anys més a assolir les xifres d'ocupació i l'atur que teníem anteriorment, abans de la conjuntura actual. La recuperació no serà immediata, tot i que actualment hi ha indicadors econòmics que podrien mostrar un canvi de tendència. I vull parlar del que vostè feia referència, del seu lideratge de la seva política econòmica, en època de Convergència i Unió. Doncs, bé, digui'm quin era el seu lideratge, perquè el 93, a Catalunya, teníem una taxa d'atur d'un 23 per cent. Aquest és el lideratge? Aquesta és la seva política econòmica que van fer a Catalunya quan governaven? El lideratge, eh?, i parlar de lideratge en política econòmica és també parlar de lideratge en política destinada a les persones; i després li parlaré del lideratge d'aquest Govern.

Una cosa té ben clara aquest Govern, i aquesta crisi va entrar amb un model i en sortirem amb un altre, perquè estem posant les bases per a un nou model productiu, amb totes les eines que assenyalaré. I segurament el model que aquest Govern proposa és molt diferent del seu; ja es veu claríssimament en les propostes que fa. I, miri, en una cosa estem d'acord: és urgent implantar mesures en els diferents àmbits: en l'àmbit d'Espanya i en l'àmbit de Catalunya, i això ho estem dient, i en l'àmbit de Catalunya ho estem fent. Ho està fent aquest Govern des de l'any 2008, amb més intensitat el 2009, i, amb molta més, el 2010, però sobretot amb més recursos. Aquest Govern té tota l'energia per treballar, per fer front a la situació, als reptes, a les oportunitats i treballar pel futur. Ho estem fent i ho farem amb tota l'energia. Perquè aquest Govern treballa i treballa amb el diàleg social. No ens faci responsables del que està passant a nivell estatal del diàleg social. No ens en faci responsables a aquest Govern, perquè aquest Govern treballa i dialoga contínuament amb els agents socials. I és el que m'agradaria dir: quins són els seus acords quan va liderar la política econòmica de la crisi. A quins acords van arribar? Van tenir un acord estratègic, al

2005, que es va renovar el 2008? Van tenir l'acord de mesures d'ocupació juvenil? Han tingut l'acord dels trenta compromisos? A vostè i al seu grup els agradaria molt que aquí hi hagués confrontació i que no hi hagués diàleg. I com que això no és així, ara ens fa responsables del que passa a Madrid. I, miri, només dir-li una cosa: si el seu grup està molt preocupat per la situació econòmica a nivell d'Espanya i de Catalunya, tal com aquest Govern està també preocupat, sí que li demano una cosa: que ajudi en el diàleg social. I la proposta que es va fer l'altre dia pel president del seu grup parlamentari no ajuda gens ni mica al diàleg social. Parlar de vint dies per any. Parlar que el Govern pagui una quantitat de la indemnització. Això és com el seu grup parlamentari vol contribuir al diàleg social? Quan s'havia aconseguit, senyora diputada, eh?, que es parlés de les coses més importants que el preu de l'acomodament... Perquè només li diré una cosa. Miri, a Catalunya, exactament més de 290.000 persones han perdut la feina perquè tenien un contracte temporal en aquest país. I sap quina és la indemnització? Vuit dies per any –vuit dies per any. La resta, només 90.000 persones, han perdut la feina tenint un contracte indefinit. I sembla que al seu grup també li interessa que es trenqui el diàleg social, perquè comença a parlar d'una cosa que els agents socials havien deixat de parlar-ne, del preu de l'acomodament. Siguin responsables i ajudin al diàleg social. Perquè, miri, el diàleg social l'hem de fer aquí i a Madrid, i l'hem de fer tots plegats. I després faré referència a què està fent aquest Govern, el Govern de Catalunya, per contribuir a millorar el diàleg social i també per tenir el paper a Espanya.

Miri, em parla d'ERO, que són el 20 per cent, el 25 per cent del total de les persones afectades. Vol que ho compari amb el que va passar al 93? I vol que li digui la diferència del que va passar al 93? Majoritàriament, les persones afectades al 93 ho havien estat per extinció de contractes. A Catalunya, en aquest moment, majoritàriament, l'extinció, la dels ERO, són suspensions de contracte, gairebé el 90 per cent. I això per què és? Gràcies que aquest Govern va liderar una proposta que va aprovar el Govern de l'Estat i que després va tenir suport en el Congrés dels Diputats pel seu grup parlamentari, que és el tema dels cent vint dies de reposicions de prestacions, per evitar l'acomodament, per evitar la pèrdua de talent i per flexibilitzar les polítiques. I aquestes són les formes de treballar. I en aquest Govern treballem, senyora diputada, davant de la situació econòmica per mantenir l'ocupació, donar suport a les persones en situació d'atur i donar suport a les empreses. Treballem a curt, a mitjà i a llarg termini, i ho fem d'una forma que ens agrada fer. Segurament n'hauran d'aprendre, eh?, perquè això no ho hem après nosaltres de vostès: amb diàleg, amb consens, sense imposicions i sense soroll, amb els agents socials i econòmics, amb les empreses, amb els ajuntaments i amb les entitats. I tots tenim un acord, un acord de trenta compromisos. Un acord que ha estat gràcies a tenir més recursos. I tenim més recursos gràcies a un nou model de finançament. I tenim un nou model de finançament gràcies a l'Estatut d'autonomia. Aquest sí que va estar recolzat pel seu grup parlamentari. El departament compta amb recursos extraordinaris i remarca aquest reforç econò-

mic per impulsar les polítiques d'ocupació, reactivar l'economia, per mantenir i generar l'ocupació, l'habitatge, millorar el finançament i liquiditat de les empreses, amb una base industrial sòlida, amb més recerca, desenvolupament i innovació, assegurar la xarxa de protecció social i les clàusules socials a la contractació pública.

Però sembla que a vostè només li interessin dues coses: el cost de l'acomiadament i que operin agents privats. Es nota claríssimament quins interessos està defensant: està defensant només els interessos... Segurament nosaltres estem defensant interessos diferents, perquè representem un govern de progrés, d'esquerres, que dona suport a les persones, a les famílies i també a les empreses. I si vostè no vol que jo li parli de les mesures, jo li'n parlaré. Plans locals anticrisis: 25.000 persones, en sectors estratègics, en sectors de futur, vinculats a formació, perquè totes les polítiques, eh?, senyora diputada, totes les polítiques que aquest Govern està fent, fruit d'aquests compromisos, tenen una cosa que a vostè li interessa molt i que les quals avui no vol parlar. Una vinculació d'una política activa amb una política passiva. Els autònoms, una renda però vinculada a una formació; la renda mínima, una renda però vinculada a un itinerari actiu d'inserció; els plans locals, una feina però vinculada a una formació obligatòria. Això que a vostè tant li preocupava fa uns mesos ara no li interessa. Perquè aquest Govern està posant les bases, i està posant les bases per al futur, per a un nou model de creixement i no només defensant uns interessos. Defensem tots els interessos a Catalunya. Defensem els interessos de totes les persones i de totes les empreses, perquè creiem amb l'esforç de la gent, amb l'impuls, i que aquest Govern dona suport a totes les iniciatives i posa les bases per al canvi de model productiu. I res m'agradaria més, senyora diputada, que jo tingués una vareta màgica per crear l'ocupació. Segurament vostè tampoc la va tenir en el seu dia.

El president

Senyora Borràs, per fer la rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president, consellera. És cert i vostè ho ha dit: la crisi és internacional i vostès ens ho han dit moltes vegades, però també és cert, i ho reconeix, que en sortim diferent. I aquí alguna responsabilitat tenen, doncs, les polítiques que s'han impulsat –hi insisteixo– des d'aquest Govern i des del Govern de l'Estat. No pot mirar cap a una altra banda, ara.

I vostè posa el retrovisor d'una forma malaltissa cap a l'any 93 –d'una forma malaltissa– i nosaltres ens sentim orgullosos de la feina que vam fer aquells anys i ens sentim orgullosos de la feina que es va liderar i segurament per a molta gent això té un nom, té el nom de Convergència i Unió, té el nom del president Pujol.

I es va passar l'any 93, de la mà del lideratge de Convergència i Unió a una economia d'importació a una economia d'exportació; d'una economia d'estalvi exterior a una economia d'estalvi interior i d'una economia de consum a una economia d'inversió. Doncs,

sí, consellera, d'això nosaltres n'estem orgullosos, del canvi de model real que es va produir. Per tant, posi el retrovisor tantes vegades com vulgui. En aquest sentit nosaltres ens hem guanyat un crèdit i un crèdit que ens l'hem guanyat a pols. Però és que, consellera, qui té la responsabilitat en aquests moments és vostè. No desvii la mirada cap a una altra banda ni cap a altres grups: és vostè. Perquè s'està produint un debat francament mai vist. Resulta que aquells que estan en el Govern escolten les propostes de la gent que està a l'oposició, que d'una forma valenta, doncs, fem les nostres propostes. Unes propostes que, a l'hora de la veritat, qui les critica és el Govern i que, a més a més, doncs, escolti'm, tenen la valentia..., ens surt fa dos dies el conseller Castells el qual diu: «La conselleria advoca per un ajust fort en el mercat laboral, si Espanya vol sortir de la crisi.» I Castells protagonitza l'atac més dur a Zapatero des de les files socialistes. Doncs, consellera, quines són les seves propostes? Perquè fins ara, de tot aquest àmbit, ni cinc, no n'han dit res. I, per tant, nosaltres volem saber quines són les seves propostes. I jo no sé quins són aquests interessos que defensem –es veu ara– simultàniament amb el Govern central. Perquè resulta que el tema de fer un canvi en el que són les contractacions indefinides per superar precisament aquesta dualitat que existeix entre contractes indefinits i temporals, el fa el Govern central. Quina és la seva opinió? Sobre la mateixa proposta que fa el Govern central, consellera, quina és la seva opinió? I també quina és la seva opinió sobre la possibilitat d'obrir –que també la fa el Govern central, no estem parlant només de Convergència i Unió, ben vinguts siguin a les nostres propostes, però també la fa el central– aquesta intermediació, doncs, a agents privats. Per tant, també té aquests interessos ocults que sembla que vostè ens vol atorgar? Home, consellera, siguem seriosos. Hi ha molta gent que està patint i en aquest àmbit no li permetrem que ens faci uns discursos que els deriva no sabem cap a on. Consellera, entenem que té una situació preocupant, greu, sobre la taula, però no ens derivi les coses sobre uns àmbits on no corresponen.

Ens diu: «Em sembla que no li preocupa ja la formació contínua i el reciclatge.» És clar que sí, ens preocupa i molt; és necessari, consellera. Però és que, en molts casos, vostè ha passat a ser simplement una notària de quina és la situació i no pren mesures sobre això. Ens avala l'altre dia que només el 10 per cent dels treballadors que estan amb ERO de la Seat, doncs, estan fent precisament formació contínua i reciclatge. Doncs, molt bé, en prenem nota. Aquest és un tema que vostè comenta i, per tant, a partir d'aquí cap acció a fer. Fantàstic, res més per dir.

Què ens diu, també, consellera? Doncs, consellera, nosaltres voldríem saber –ens diu que som diferents– però nosaltres voldríem saber per què tot el conjunt de propostes que nosaltres hem presentat en aquest Parlament ens les han rebutjat. Per què van rebutjar en el seu moment, ja fa un any, aquesta proposta d'un gran pacte català contra la crisi. Aquest és un tema que plantegem nosaltres també en aquesta cambra i vostès no ens escolten. I consellera, li vull recordar que si en aquesta cambra hi haurà un debat de política econòmica és perquè el grup de Convergència i Unió ho ha posat sobre

la taula i ahir el nostre president de grup ho plantejava. Per tant, en aquest sentit, consellera, nosaltres, aquest és un tema que ens el prenem amb tot el rigor que cal i que demanem al Govern seriositat, seriositat per fer propostes, seriositat per afrontar amb valentia les necessitats que es tenen, i seriositat també, consellera, per posar sobre la taula i atendre les propostes que altres grups, amb menys responsabilitats, posen sobre la taula, les diferents propostes que són necessàries en aquests moments per sortir d'una situació francament difícil, una situació on, evidentment, a tots ens agradaria dir que la crisi està solucionada, que ja no hi ha crisi, però la crisi hi és, cal donar-hi respostes i aquestes no són donades pel Govern i és el que nosaltres li demanem. Canviï el paper, consellera. A partir d'ara, sisplau, propostes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...en aquest àmbit li demanarem i no només crítiques a l'oposició, que, si l'oposició fem propostes, al cap i a la fi, és per avançar en una situació on aquest Govern, fins a dia d'avui, s'ha demostrat incapaç, ni tan sols de fer propostes.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, quan vostè demana propostes, jo li poso sobre la taula compromisos signats i, amb això, no els vol ni mencionar ni llegir. Són compromisos signats i que s'estan fent. Quines propostes vol? A vostè, què li interessa? L'atur a Catalunya o el Govern de Madrid? Segurament, li interessa el segon.

I vostè em diu que validarà l'economia basada..., una economia i el creixement de l'economia. Miri, li he dit, aquest Govern és un govern d'esquerres i aquest Govern no vol posar les bases perquè tornem a reproduir els errors del passat: una economia basada en el sector immobiliari, una economia basada en l'especulació; això no és el que vol aquest Govern.

I aquest Govern treballa i aquest Govern, senyora diputada, pensa —com va dir l'escriptor— que «val més encendre una espelma que amagar l'obscuritat i que culpar l'obscuritat» i, senyora diputada, vostè, contínuament, està cridant a l'obscuritat i nosaltres estem encenent espelmes i treballant pel futur.

Miri, el Govern de Catalunya és conscient d'aquesta crisi, hi ha propostes, eh?, i treballa amb propostes i actuacions en tots els àmbits, a nivell estatal. El que avui es parla de «sistema alemany» va ser gràcies a una proposta de Catalunya, que, ara, es parla de flexibilitzar i ampliar els dies, proposta que està fent el Govern de Catalunya, i miri les actes de la Conferència Sectorial, estan posades a la Conferència Sectorial.

I aquest Govern ha fet propostes en contractes formatius, miri el que deia el document, gràcies a la proposta que està fent el Govern.

Però, miri, jo no parlo, eh?, utilitzant els mitjans de comunicació, que és el que vostè ensenya amb aquest pacte, gran pacte de la crisi. Jo parlo amb propostes que envio, que treballo amb els agents socials i que estan treballant... Parli amb els agents socials d'aquí i digui'ls que són les propostes que, des del mes de maig, s'estan treballant. I expliqui'ls també que els expliquin quines són les propostes d'absentisme, que hem treballat, aquí, amb aquest Govern, i miri el document que està en el diàleg social. Això és fer propostes, però treballar sense fer soroll.

Miri, senyora diputada, aquest Govern i aquesta consellera, eh?, treballen en silenci, treballen en silenci fent propostes i posant en marxa accions i no treballen fent propostes de vint dies, fent propostes d'un gran pacte. Encara estic esperant que, en les mocions subsegüents a la interpellació, vostè hagi fet referència a això que avui m'ha dit, a això que m'ha dit i sembla que ho havia fet pels mitjans de comunicació, senyora diputada.

Miri, i el tema de les agències privades, vol que li digui la meua opinió? Jo la hi dic. Estic d'acord amb el document, el que diu i que posa les bases. No, agències privades de col·locació de qualsevol forma, gratuït —gratuït— i, segon, limitant, que no passi com la sanitat als Estats Units, sinó que no només es quedi amb els serveis públics, perquè volem un servei d'ocupació el millor, i tenim el millor d'Espanya i volem... Hi ha molt de camí per recórrer. I volem continuar mantenint un sistema públic d'ocupació. Ara bé, aquest Govern és el primer que ha treballat amb les agències de treball temporal i hi hem signat acords per posar en marxa la millora de la intermediació, però a vostè solament, només, li interessen els *lobbys*, els grups de pressió. A aquest Govern i a aquesta consellera els interessen absolutament totes les empreses que passen dificultats i cadascuna de les persones aturades que estan passant dificultats. Ara, ja no li interessa l'orientació que hem fet a les persones i quantes persones han fet l'orientació, ja no li interessa, ja no m'ho pregunta, perquè sap que ho estem fent. Ara, només li interessa què fem a nivell estatal, quan sap perfectament que nosaltres no estem a la Taula del Diàleg Social i que hem demanat ser-hi.

Sap quantes persones? Gairebé cent mil persones han estat orientades, gràcies a l'esforç que ha fet aquest Govern, incorporant nous orientadors i noves orientadores i més esforç que farem per a aquest any, amb un procés de selecció... Quan nosaltres complim, ja no li interessa.

Ara ens parla de l'atur i el captament del Govern de Catalunya, i el Govern té un full de ruta, té una via de sortida de la crisi i l'estem seguint, i a vostè no li interessa; ara parla de què es fa a Madrid.

Jo, si més no, li demano al seu grup coherència, rigor, seriositat i ajudar que el diàleg social surti, però treballant en silenci, no fent propostes de vint dies. Aquí es veu claríssimament el que volen, que el diàleg social no funcioni i dir que, amb vint dies, s'ha resolt el tema,

quan, majoritàriament, les persones que han perdut la feina a Catalunya han estat indemnitzades amb vuit dies per any treballat. Això és la diferència entre el seu model, senyora diputada, el del seu grup i el d'aquest Govern, que aquest Govern lidera i posa les bases per a un canvi de model econòmic, basant-se en les persones. I, miri, de les persones que han estat en ERO, 4 milions destinats per a polítiques de formació. El 90 per cent de les persones en ERO de suspensió han fet formació i jo no he parlat mai de SEAT i la formació, és vostè que n'ha parlat, mireu els diaris.

El president

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els plans de dinamització comarcal...

Moció subsegüent

a la interpel·lació al Govern sobre els plans de dinamització comarcal (tram. 302-00212/08)

...presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Honorable consellera, bé, nosaltres venim a presentar amb aquesta moció una proposta concreta, jo crec que va molt en línia del que ahir mateix deia el president de la Generalitat o, ara mateix, sentíem la consellera de Treball, en el sentit que ens deien: «Preparin les propostes per portar-les a discussió o per tenir un debat entorn a la crisi.» Hi han alguns grups parlamentaris que no necessitem esperar a debats específics sobre la crisi o sobre la situació econòmica per tal de presentar propostes i intentar reanimar el mercat de treball i intentar dinamitzar econòmicament la societat catalana, no? I, una mica, aquesta moció va en aquesta línia.

I la premissa inicial és la presentació d'aquesta moció que aborda tres qüestions entorn als plans de dinamització comarcal que va engegar el Govern a inicis de l'any 2008. I la moció planteja tres qüestions fonamentals.

Una primera és que estem d'acord que aquests plans són necessaris i poden ser una bona eina per dinamitzar econòmicament alguns territoris de Catalunya que ho necessiten específicament, i estem parlant, en aquest cas concret, de les comarques del Ripollès, del Pallars Jussà, de l'Anoia i de la Terra Alta, però també creiem que no se n'ha tret, en les convocatòries dels anys 2008 i 2009, el profit que hom esperava que se'n pogués treure i, per tant, creiem que encara hi ha camí per recórrer i que val la pena recórrer aquest camí, sempre que l'objectiu final sigui l'obtenció d'una generació de noves activitats econòmiques i generació de llocs de treball i, per tant, en la moció constatem que això no s'ha produït i, finalment, apuntem unes mesures, susceptibles de modificació, evidentment, per tal que aquells recursos disponibles per a aquests plans siguin utilitzats plena-

ment, com creiem que hauria d'haver estat la voluntat del Govern en el moment que ho va plantejar, no?

Per tant, partint de la primera idea és que creiem que és una bona eina, que aquest sistema permet dinamitzar aquestes comarques i això, la prova la tenim a la vista de la quantitat de projectes que van concórrer a la primera convocatòria i a la segona convocatòria, tant als anys 2008 i 2009, però, no obstant això, constatem que hi han hagut fallades que convé analitzar i convé intentar corregir.

I aquestes fallades, quines són? Doncs, miri, que dels recursos previstos en les convocatòries 2008-2009, que, en total, eren de 16 milions d'euros per a aquestes quatre comarques, es van acabar atorgant 2.800.000 euros menys d'allò que estava previst inicialment, només en l'adjudicació. I això no significa que no hi hagués projectes suficients que fossin mereixedors d'aquests ajuts, perquè, de projectes, n'hi havien, de fet, més de 220 projectes en conjunt, amb les dues convocatòries i en les quatre comarques es van quedar sense cap mena d'ajut, per un costat, però també, per un altre costat, un cop adjudicats els ajuts, hi ha hagut una quantitat de renúncies importants i que ens fa pensar que, a més a més que no s'han atorgat tots els ajuts, hi ha alguna altra cosa que no acaba de funcionar, perquè hi han hagut aquestes renúncies. Quantes renúncies? Doncs, miri, només a l'any 2008, de quaranta-cinc beneficiaris d'ajuts per a préstecs, dinou han renunciat, és a dir, més d'un 40 per cent dels beneficiaris han renunciat als ajuts per a préstecs que els havien concedit en el marc d'aquests plans de dinamització comarcal. Per tant, és una quantitat important dels recursos, globalment, que no han estat utilitzats en aquests plans.

I a partir d'aquí nosaltres proposem millores, i aquestes millores en què consisteixen? Doncs, consisteixen que aquests recursos que no s'han atorgat als anys 2008 i 2009 s'atorguin a la convocatòria del 2010, és a dir, si estem parlant de més de 5 milions i escaig, 5 milions i mig d'euros sobre els 16 milions que s'havien d'haver atorgat, que no s'han atorgat, escolti'm, recuperem-los a l'any 2010 i atorguem-los a l'any 2010. I, per tant, primera, intentem recuperar aquests recursos; segona, intentem atorgar tots els recursos disponibles; tercera, si els préstecs no funcionen, reduïm... I estic d'acord que, segurament, el sistema de l'ajut directe no és el millor, hi estem d'acord, però, conjunturalment, ara, necessitem generar activitat econòmica, necessitem que es creïn llocs de treball, per tant, intentem reduir la quantitat d'ajuts destinats a préstec...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...acabo de seguida, senyor president, acabo immediatament. Reduïm els ajuts destinats a préstecs, incrementem els ajuts directes, perquè hi han projectes que ho necessiten i que ho volen, i l'última és, escolti'm, si hem d'incrementar les comarques, que estem d'acord que s'incrementin les comarques beneficiades per a aquests ajuts, que això no suposi una reducció dels re-

cursos destinats a aquests ajuts. És a dir, si, quan només teníem quatre comarques hi destinàvem 8 milions d'euros per convocatòria, si això ho ampliem a set comarques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...com ha fet el Govern, no ho reduïm a 3 milions i mig.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta és la moció que els plantegem i que esperem que obtingui el suport d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per fixar posició pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, per anunciar, doncs, que nosaltres donarem suport a la moció que ha presentat el Grup Parlamentari Popular. De fet, hi donarem suport, perquè, al març de l'any 2009, el nostre grup parlamentari, i en la Comissió d'Indústria, ja va presentar una iniciativa que anava, de fet, en la mateixa línia, no?

Nosaltres ens vàrem adonar, després, doncs, de parlar amb les comarques beneficiàries d'aquests plans de dinamització comarcal, que aquelles expectatives que havien aixecat aquests plans, després de veure, doncs, el text per poder accedir a aquestes ajudes i, després d'intentar-ho, els resultats, doncs, no eren positius, és a dir, aquelles expectatives positives que s'havien aixecat, de seguida, doncs, es varen tornar en frustració.

Com vostès recordaran, s'explicava abans, aquests són uns tipus de plans, en els quals, doncs, hi ha préstecs i subvencions, préstecs a institucions públiques i subvencions i també a les entitats privades. Què ha passat?

Doncs, ha passat que pràcticament totes les subvencions les han absorbit les institucions públiques, i els préstecs, en els quals, de projectes, se n'hi han presentat molts, a l'hora de la veritat molts han quedat en el calaix. I no per falta de recursos, sinó perquè a l'hora de la veritat accedir a les condicions d'aquests préstecs per a bona part d'aquestes empreses ha estat molt difícil. Ha estat molt difícil perquè en la majoria de casos se'ls demanaven avals que o bé, doncs, a l'hora de la veritat aquests avals no podien accedir-hi, o bé les condicions feien que aquells préstecs que havien de tenir caràcter preferent per part de l'Institut Català de Finances acabaven esdevenint impossibles d'aconseguir, no?

Bé, això, hi insisteixo, doncs, ha creat molta frustració en aquestes comarques. Això que es començava a veure ja en l'execució dels programes de l'any 2008 es va

repetir l'any 2009. I és per això que nosaltres en el seu moment vam presentar aquesta iniciativa, per veure si era possible reorientar aquests plans de dinamització, no?

Bé, de fet, també hem de dir que aquesta frustració que hi ha hagut en aquestes comarques, amb aquests plans de dinamització, també jo crec que s'ha de fer extensiva al conjunt de Catalunya. És a dir, en general, nosaltres, per les converses que tenim amb entitats, amb empreses, ens adonem que a l'hora de la veritat tots els instruments financers que el Govern de Catalunya, doncs, ha posat en marxa no acaben de funcionar, no acaben de funcionar del tot. Hi insisteixo, no només en aquestes comarques a les quals fèiem referència, sinó també en aquelles altres del conjunt de Catalunya que han intentat accedir a instruments financers a través de l'Institut Català de Finances, no? Ens trobem amb empreses que són líders en l'àmbit de l'exportació, que ho són també en l'àmbit de la innovació, fins i tot coneixem empreses que han estat premiades amb premis a la competitivitat, que per diferents circumstàncies han tingut necessitat d'accedir, d'intentar accedir a aquests fons, a aquests crèdits, però les expectatives, doncs, se'ls han frustrat, no?

És per això també que nosaltres, doncs, en la darrera moció que hem presentat, com a conseqüència d'una interpellació que es va fer ara fa quinze dies, en el darrer plenari, demanem, posem l'èmfasi en el fet que es reforcin els instruments de finançament públic, especialment adreçats a pimes i autònoms.

La realitat és que avalar, en el fons..., si mirem en el diccionari què vol dir la paraula «avaluar», en el fons vol dir «confiança», vol dir «fer confiança», no? I nosaltres creiem que malauradament avui, malgrat un conjunt de mesures que aquest Govern ha volgut posar en marxa, a l'hora de la veritat no han sigut efectives, precisament perquè aquest concepte de confiança, nosaltres creiem que en aquests moments el Govern no el té prou interioritzat.

És per aquest motiu, doncs, que nosaltres donarem suport a aquesta moció presentada pel Grup Parlamentari Popular, perquè creiem que és del tot imprescindible –tal com nosaltres també fèiem amb aquella iniciativa de la qual feia esment abans– reorientar les polítiques que tenen a veure amb els instruments financers de la Generalitat, i especialment aquells que es canalitzen a través de l'Institut Català de Finances.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de començar dient que nosaltres rebutjarem aquesta proposta de resolució, per diferents motius que aniré desgranant, i entenent que bàsicament el que es planteja o ja s'està fent, o no es pot fer, o no és possible de fer-ho. I m'explicaré.

Però, en qualsevol cas, també volia començar agrair que l'exposició de motius del Grup Popular –li ho agraeixo perquè no és habitual en els grups de l'oposició i, per tant, de la mateixa manera que quan no es fa ho diem, quan es fa s'ha de dir–, l'exposició de motius parla del fet que el Govern de la Generalitat ha impulsat «una bona eina per afavorir i estimular l'activitat econòmica i empresarial de certes comarques». Això ho diu la seva exposició de motius.

I ho agraiem perquè segur que fem coses mal fetes, segur que el Govern fa coses mal fetes, s'equivoca i fa coses, doncs, que es podrien fer d'una altra manera, però també creiem que se'n fan de bones. I suposo que això és el que ha motivat que justament avui hàgim sabut que Catalunya ha guanyat el primer premi europeu impulsat pel Comitè de les Regions, que reconeix els territoris amb un millor projecte estratègic per al desenvolupament de polítiques de suport a microempreses i petites i mitjanes empreses. El projecte premiat és el Pla d'implementació del Small Business Act, que s'ha presentat a Catalunya per als anys 2010-2013 i ha guanyat entre trenta-cinc candidatures, entre les quals hi havia la Llombardia, hi havia Flandes, hi havia Madrid, hi havien altres projectes potents, i si la Unió Europea ens reconeix que això ho hem fet bé, doncs, deu ser que de tant en tant també es fan coses ben fetes. I, per tant, jo crec que..., i més en moments com els que estem vivint, en què sovint es demana, doncs, que hi hagi cohesió, que hi hagi unitat i que siguem capaços d'arribar a acords, les diferents forces polítiques, per superar el moment delicat, crec que és bo que des dels grups de l'oposició també es reconegui quan es fan coses ben fetes.

Deia que, tanmateix, rebutjarem aquesta moció, i ho comentava abans de pujar a l'escó..., segurament que hi ha hagut un problema de mala comunicació o de mala informació, perquè em consta que al diputat proponent li havia arribat una informació en virtut de la qual en aquest Pla de dinamització comarcal, aquests plans de dinamització comarcal, teníem previst un pressupost de 3,5 milions d'euros. Em sap greu; li he pogut ensenyar al senyor Santi Rodríguez l'acord de govern, que parla d'un increment de 6 milions d'euros. Incrementem tres comarques, les tres comarques de les Terres de l'Ebre que no hi eren; per tant, passem de 8 a 14 milions d'euros. Per tant, abans hi havien 8 milions d'euros per a quatre comarques, 2 milions d'euros per comarca; ara hi han 14 milions d'euros, per tant, 2 milions d'euros per comarca. Per tant, es manté la dotació pressupostària per cada comarca, s'incrementa el pressupost global, passem a 14 milions d'euros, per tal de poder arribar a aquests 2 milions d'euros per comarca, que creiem que és una quantitat important per a aquest impuls per assolir aquests objectius.

Una mica, els objectius que es marcava en el seu moment, quan es va crear aquest Pla d'iniciatives de dinamització comarcal, l'any 2008..., tenia tres objectius: avançar en el temps, és a dir, ser al més ràpids possible a l'hora de tirar endavant les actuacions que ja estan acordades; convocar aquests ajuts, que un 75 per cent, com saben, van a suport al finançament i un 25 per cent són subvencions a fons perdut, i finalment, fer un seguiment

d'aquestes actuacions per part dels directors dels serveis territorials en els diferents territoris.

Creiem que aquests objectius es poden assolir amb aquest pressupost i que, a més a més, un altre dels temes que vostè ens planteja en la moció..., en la moció ens plantejava, si fem un repàs molt ràpid, al primer punt, incloure a la convocatòria allò no disposat, diguem-ne, els anys 2008-2009 –això, ens sap greu, però no és possible; seria entrar en una irregularitat, i per tant no podem fer-ho–; preveure a la convocatòria que els recursos disponibles per a aquest pla a cadascuna de les comarques s'assignin en la seva totalitat –aquí hi ha una sèrie d'elements que s'han incorporat en aquest nou exercici, que creiem que poden ajudar a fer això possible, i per tant creiem que això ja ho hem resolt–, i garantir les quantitats per cada comarca també creiem que, amb el que li acabo d'explicar, també queda garantit.

Per tant, entenem que els quatre aspectes que poden ser recollits de la seva proposta ja estan en funcionament. El primer que plantegen no és possible; ja ens agradaria poder incorporar aquesta quantitat per poder donar més recursos. Per tant, creiem que no podem donar suport a aquesta moció, i evidentment li demanaríem que la retirés. Si no, hi haurem de votar en contra, els partits que donem suport al Govern.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción que presenta hoy el Grupo Popular tiene dos apartados; podemos decir que es un *mix* de aquellas mociones constatativas con las mociones propositivas.

Sinceramente, creí que en el aspecto de la moción constatativa los grupos que dan apoyo al Gobierno iban a decir que sí, puesto que no deja de ser sorprendente que aquí suba el señor Vendrell, diga que celebra la primera declaración de la moción, lo alabe, y luego vote en contra. Creo que por lo menos decir: «Vamos a votar la primera parte», aunque fuera por coherencia... Pero, bueno, ya veo que el espíritu cicatero del Gobierno en cuanto a la admisión de las propuestas de la oposición, pues no siempre es el mejor.

Pero, bueno, en todo caso, sí que es cierto..., y lamento que no se dé apoyo a esta declaración, en la medida en que, efectivamente –y desde aquí se dice también y este diputado lo confirma–, los planes de dinamización comarcales son positivos y constituyen un buen instrumento; eso dice la moción y este diputado lo ratifica. Vertebran el territorio, compensan desigualdades, potencian el desarrollo en zonas con falta de dinamismo económico o especialmente despobladas. Inmejorable. Lástima que a su vez hayan causado, precisamente por la insuficiencia de las medidas, pues, problemas en otras comarcas que no han sido dotadas con el plan. Todos conocemos que, por ejemplo, en el Berguedà están es-

perando ansiosamente també un plan de dinamització comarcal que no llega, y en otras comarcas igual. Podríamos constatar que la idea es buena, pero no se han generalizado lo suficiente.

Constata..., y a lo mejor ahí, tampoco quien haya leído la interpelación y la respuesta del *conseller*..., el propio *conseller* reconocía lo que viene a decirse en la moción, que es que, efectivamente, no se está destinando la totalidad del presupuesto asignado a estos planes, pues por las razones que sean, bien por falta de asignación porque no hay proyectos suficientes, que no es el caso —que no es el caso—, o bien porque se renuncia por parte de los beneficiarios. Y habrá que preguntarse por qué ocurre eso. Esa respuesta no la dio el *conseller*, no dijo por qué está ocurriendo eso.

A la vista de la exposición, desde luego, en cuanto a la moción constatativa, este diputado y el Grupo Mixto darán apoyo a la misma, y en lo que hace referencia a la propositiva también. Bien es cierto que, efectivamente, el punto 1 del apartado *c* a lo mejor tiene problemas de encaje presupuestario, pero es fácilmente solucionable con el incremento de la dotación anual. Es decir, no hace falta aquí asignar de un presupuesto a otro, sino que lo que viene a decir aquí el espíritu que se contiene en la moción es, sencillamente, decir: «Incrementen ustedes estas partidas, porque tienen una buena finalidad, porque tienen un buen fin.» Por lo tanto, se le dará apoyo, se le dará apoyo en la medida en que se trata de dotar, incrementar la dotación.

Reasignar el método de asignación..., evidentemente, ha de ser vía ayuda, y no tanto vía préstamo, el destino o el buen fin del plan, y en este sentido coincidimos plenamente con la propuesta que se integra en la moción.

Por lo tanto, sin más, señalar que se votará en su integridad a favor de la moción.

Muchas gracias.

El president

Doncs, cridem a votació. (*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) El senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Bé, jo crec que el senyor Domingo acaba d'explicar perfectament ara quina era la filosofia d'aquest apartat 1, que demana que aquells recursos no emparats en els exercicis 2008 i 2009 s'emprin el 2010, i més després de sentir la consellera de Treball, com fa una estona la sentíem, dient que tenim més recursos gràcies a un nou finançament i un nou estatut.

Per tant, si tenim aquests més recursos gràcies a aquest nou finançament i a aquest nou Estatut, què menys que aquells que el Govern promet al teixit econòmic de Ca-

talunya s'emprin completament. I això és el que pretén la moció: que aquells recursos que vostès van prometre arribin al teixit econòmic i productiu de Catalunya i puguin ajudar a la generació d'ocupació. Aquest és l'objectiu.

Una altra cosa és que el Govern adopti uns acords i faci publicitat d'uns acords que després el senyor Vendrell ens dirà: «Escolti'm, no, és que l'ordre diu una altra cosa.» Escolti'm, no sabem què diu l'ordre. Aquest és un punt, és igual, estem disposats a renunciar. Però vostès estarien disposats a acceptar l'increment de recursos —u—; dos, a reduir la quantitat de préstec, que veuen que en un 40 per cent els beneficiaris hi renunciïn a favor d'incrementar els ajuts directes? Això és el que ens interessa saber.

Senyor president, gràcies.

(*El Sr. Vendrell i Segura demana per parlar.*)

El president

El senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. A veure, en primer lloc, més recursos, ja li ho dic, sí, li ho acceptem, perquè és que ja ho hem fet: hem posat 6 milions d'euros més.

En segon lloc, pel que fa a allò de què no s'ha pogut disposar..., per això hem fet modificacions en la convocatòria d'aquest any, i per tal d'evitar aquestes renúncies s'han reduït els terminis de retorn dels préstecs, per facilitar els avals del sector bancari, i s'ha passat dels cinc anys de carència i els deu anys de retorn del principal de la convocatòria de l'any passat a dos anys de carència i vuit anys de retorn del principal de la convocatòria d'aquest any 2010.

I, finalment, senyor José Domingo, dir-li que l'exposició de motius no es vota; per tant, no em demani que votem a favor d'aquest aspecte, perquè està a l'exposició de motius i l'exposició de motius no es vota.

Gràcies.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones. Muy brevemente, señor presidente. Señor Vendrell, está votando el punto *a* de la moción, no está votando la exposición de motivos.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies amb infants (tram. 302-00213/08)

El següent punt de l'ordre del dia, el catorzè, és la Moció sobre el suport a les famílies amb infants; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, si surten amb tota la celeritat de l'hemicycle aquells que hagin de sortir, el senyor Cleries podrà començar la seva intervenció.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, avui defensarem la Moció subsegüent sobre el suport a les famílies amb infants que varem interpellar al darrer Ple. Aquest any 2010 estem al final de la legislatura i es comencen a evidenciar les mancances del que no ha complert el Govern tripartit, i avui especialment destaquem els temes de suport a les famílies.

I aquesta moció serà sorprenent si bona part d'ella no la voten, perquè els recorda el seu programa de govern. Vostès es van comprometre a augmentar les ajudes a les famílies amb infants de zero a tres anys, a passar-ho a zero a sis, i les de zero a sis anys, diu el programa de govern «almenys fins als vuit anys». No han fet ni una cosa ni una altra. I nosaltres els instem que facin això, que compleixin el seu compromís amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no només electoral, sinó, com dic, programa de govern, i a més a més també a augmentar els ajuts a les famílies, que porten congelats des de l'any 2008 –2008, 2009, 2010; el mateix import els tres anys. I especialment en un moment de crisi econòmica és evident que donar suport a les famílies té especial sentit.

El dret social d'una prestació és quan es cobra. Doncs, també els instem que paguin, perquè dret social sobre una resolució que no es cobra no té gaire sentit. Per tant, també els instem que paguin. Com dèiem ahir amb les residències, avui ho diem amb les famílies amb fills menors. Per tant, també em sembla que serà ben sorprenent si no estan d'acord que han de pagar aquests ajuts i que aquest mes de febrer..., creiem que ja s'hauria d'haver fet l'any passat, però, bé, no podem dir que es pagui amb caràcter retroactiu, per tant, que paguin aquest final de mes.

I també els instem a crear una cosa que vostès han de crear des de l'any 2004, que és el fons de garantia per impagament de pensions d'aliments, que és la cançó enfadosa, perquè vostès això ho han anunciat vegades i vegades i no ho fan. Clar, i moltes vegades ens ve la consellera, i hi estem d'acord, i ens parla de violència econòmica masclista quan el cap de família, hi ha un cas de separació o divorci, i no paga la pensió d'aliments.

Però nosaltres creiem que quan és el Govern de la Generalitat, que té tot aquest marge de temps per haver creat aquest fons i no ajuda aquestes famílies, vol dir que s'està exercint una violència econòmica institucional per part del Govern, perquè té... (*remor de veus*), perquè té l'obligació per llei de crear aquest fons i no l'han creat. Sí, sona fort, eh? Tan fort com quan s'acusa una persona i hi ha un govern que no ho fa –i hi ha un govern que no ho fa. I aquestes famílies ho estan passant malament. I el Govern té l'obligació de fer-ho.

Tot això que he dit consta en el pacte de govern que vostès van fer i els aguanta aquí, a la cadira, i aguanta els consellers i conselleres i el president Montilla. I resulta que aquest pacte de govern, en les polítiques socials, no el compleixen. Vostès aquest pacte el qualifiquen de pacte de progrés; potser a vostès els ha fet progressar, però al país no. I, per tant, s'ha de reclamar que el progrés d'un país també es basa en les polítiques socials, i aquestes polítiques socials, que s'apliquen. I fer progressar les famílies és ajudar-les i és complir els compromisos, no només electorals, que també, sinó compromisos de govern. I, a més a més, veiem l'interès que desvetlla en el Govern. He de dir que el conseller Nadal sí que hi és, però la consellera d'Acció Social i Ciutadania no ve quan es parla d'aquests temes perquè no li agrada escoltar-los i s'enfada, perquè quan un no compleix s'enfada i no sap quina cara posar-hi. Doncs, és bo que els consellers i conselleres vinguin a donar la cara quan es tracta de temes que afecten les famílies de Catalunya i les famílies que ho estan passant malament per una situació de crisi, que precisament la pateixen molt més.

I, per tant, com he dit, quan es parla de progrés s'ha de pensar en el progrés dels ciutadans i ciutadanes d'una nació, perquè el patriotisme social és aquest, el que fa avançar les famílies, la gent d'un país. Vostès van dir: «Patriotisme social.» És que no hi ha patriotisme que no sigui social, perquè el patriotisme comença amb la gent. I els que som nacionalistes i creiem en la nació sabem que aquest comença amb cada persona, amb cada ciutadà. I la ciutadania habitualment s'organitza en famílies. I creure en una societat forta és creure en una societat on les famílies són fortes. I si volem enfortir la nostra nació hem de donar suport a la família, no amb programes de progrés, sinó fent progressar les famílies.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo la meva intervenció anunciant, com deuen suposar, que el nostre posicionament a la moció presentada pel Grup de Convergència serà de rebuig.

Continuo dient que em sap greu esser reiteratiu, però, a risc de cansar els senyors i les senyores diputats i diputades, hem de reiterar els nostres arguments, ja que

el Grup de Convergència, amb les seves interpellacions reiterades sobre la mateixa qüestió ens condemna també a nosaltres a reiterar-nos.

Potser el Grup de Convergència i Unió pensa que reiterant aquest tipus de mocions enredaran algú. Potser es pensen que parlant molt sovint de famílies es poden apropiari del concepte i fer pensar a algú que qui s'ha preocupat en realitat de les famílies de Catalunya és Convergència i Unió. Però la realitat és tossuda, senyor Cleries, la realitat és molt tossuda, i parlar molt de famílies, pretendre patrimonialitzar el terme no canvia la realitat de quines han estat les polítiques de protecció familiar a Catalunya en les darreres dècades.

Ens deia vostè que les polítiques de suport a les famílies són una política important. I la importància de les coses, des del nostre punt de vista, es demostra amb fets; es demostra amb fets que en aquest cas són claríssims, són clamorosos, senyor Cleries. La consellera Capdevila, en una intervenció impecable, tant en el to com en el contingut, ens va explicar altra vegada en el darrer Ple, en resposta a la seva intervenció, com i de quina manera s'ha incrementat de forma exponencial i millorat de forma substancial l'atenció a les famílies a Catalunya en els darrers anys.

Li ho hem dit altres vegades: aquest Govern ha desenvolupat un sistema de protecció que compleix dues condicions: universalitat i especial protecció a les famílies més vulnerables. I aquí el concepte de «sistema» és important. Les prestacions econòmiques en què vostè insisteix tant són un element però no forçosament el més important. El motiu principal de les prestacions és el reconeixement social a la tasca de les famílies, vol transmetre la idea que els ciutadans que no tenen fills ajuden els que sí que en tenen, reconeixent així que els infants són un bé per a tota la societat. Però els serveis són imprescindibles per garantir l'assoliment dels objectius de les polítiques familiars. I en un context de dificultat com l'actual, en què es tracta d'aplicar els recursos disponibles de la millor forma possible per maximitzar-ne el seu efecte, són imprescindibles.

La consellera Capdevila li va fer el llistat dels esforços dedicats a l'atenció a les situacions de vulnerabilitat i jo no li repetiré aquest llistat. Les quantitats que s'apliquen a aquests conceptes són impressionants. La diferència és exponencial. I, si no, demostrí-ho; demostrí-ho amb números, demostrí-ho pel que fa als ajuts en l'àmbit educatiu, demostrí-ho pel que fa al creixement de les rendes mínimes d'inserció, dels ajuts d'urgència social. Com poden parlar dels ajuts d'urgència social, que estaven subjectes a la disponibilitat pressupostària, quan vostè va ser durant set anys director general d'un departament que quan arribava, i ja li ho hem dit més d'una vegada, el mes de juny s'acabaven aquests ajuts i ens esperàvem al mes de gener de l'any següent per poder-ne disposar? Com poden utilitzar aquest to en un tema en què l'acció dels seus governs va ser penosa? (*Remor de veus.*) Ho diuen els acadèmics que estudien les polítiques familiars comparades a Europa, ho diu tothom.

La consellera l'últim dia li va explicar que fins i tot els ciutadans ho tenen claríssim; ho diuen les darreres en-

questes del Centre d'Estudis d'Opinió: en el tercer lloc del que més valoren de l'acció d'aquest Govern és la millora en la protecció social. La literatura acadèmica ho diu també. I, si no, repassi l'informe de 2009 del Panel de Famílies a Catalunya; diu que les polítiques públiques de suport a les famílies ha estat gairebé nul·la a la vida de les famílies que tenen fills més grans de vuit anys, que tot just en aquests darrers anys això s'ha notat.

Jo em pregunto d'on treu la presència d'ànim per utilitzar el to que utilitza en les interpellacions sobre aquest tema al Govern, d'on treu el delit per parlar d'aquesta forma sobre un tema, senyor Cleries, que ha estat la vergonya de l'acció del Govern de Convergència durant tots els anys del Departament de Benestar Social durant el seu Govern. (*Alguns aplaudiments.*)

Senyor Cleries, miri, els ciutadans ho saben. I jo li puc dir: els meus tres fills van néixer mentre governava Convergència i Unió a Catalunya. Sap quines prestacions familiars vam rebre les famílies com la meva durant aquests anys? Sap què rep avui una família nombrosa com la meva quan li neix un fill? Set mil euros. Li ho va dir la consellera Capdevila l'altre dia. Compari. És que són coses que no tenen color!

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Bosch i Codolà

Acabo, senyor president, disculpi.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

La Sra. Bosch i Codolà

Acabo, senyor president. Deixi'm acabar dient-li que vostè insisteix en el tema i en el to, i nosaltres ens veiem obligats a insistir també. Afortunadament, però –acabo–, li puc dir que parlo de temps que no tornaran, perquè el temps de les ajudes graciables i de les subvencions i els ajuts subjectes a la disponibilitat pressupostària s'ha acabat gràcies a les lleis i a les polítiques de protecció i garantia de protecció dels drets familiars a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, els cinc minuts que tenim realment són insuficients per debatre a fons el contingut de la seva moció, però sí que voldria traslladar-li tres incoherèn-

cies que reflecteix d'una forma molt palpable; incoherències al darrere del grup proposant, que no és altre sinó que Convergència i Unió, un grup que vol abanderar allò que són les polítiques de família, diria més que abanderar, gairebé monopolitzar, juntament amb algun altre grup de la dreta.

La primera incoherència: incoherència respecte al passat. Vostès que se la donen de tan familiaristes, resulta que no van crear sinó el departament..., que no van afegir sinó el nom de Departament de Benestar «i Família», l'any 2002. I va anar detraient a aquest Govern, precisament, aquest element. Però és que és més, allò que ens demanen que apliquem, que és la Llei de suport a les famílies, vostès que són tan familiaristes no la van aprovar sinó al 2003. Jo no sé si recorden què passava al 2003. Doncs resulta que al 2003 hi havia eleccions. Vostès, ho repeteixo, el grup que vol abanderar la defensa de la família, no van pensar sinó en un any electoral, en temps de descompte i per pressió del nostre grup parlamentari, en l'últim any, per aprovar aquesta llei.

Per tant, extrema incoherència respecte al passat, però també incoherència respecte al present. Perquè, és clar, vostès per un costat, per una porta ens demanen que anem reduint ingressos i per altre costat que anem augmentant despeses. Vostès, que a hores d'ara encara voldrien que aquest 6 per cent de gent que estan pagant l'impost de successions i donacions deixessin de pagar-lo, i, per tant, que la Generalitat deixés de recaptar 300 milions d'euros, ens demanen, per altre costat, tal com preveu la moció present, que augmentem allò que són els ajuts i les prestacions en la quantitat de 222 milions d'euros. O sia, per una banda ens demanen que reduïm ingressos, i, per altra banda, també, que incrementem les despeses. Això no casa, senyor diputat. O tenim, d'una banda, la despesa social de Dinamarca o tenim els impostos dels Estats Units; les dues coses no funcionen, i, per tant, el que hauria de fer el seu grup parlamentari és aclarir-se.

Però, la tercera qüestió que voldria també posar en evidència, i és un tema que hem reiterat moltes vegades: vostès tenen una visió reduccionista d'allò que són les polítiques de suport a les famílies, i un que pensava inicialment que això era degut a una manca, diguem-ne, de capacitat seva, jo crec que hores d'ara n'hem de fer una lectura molt més perversa. És que vostès el que volen traslladar al conjunt de la ciutadania és que les polítiques de suport a les famílies consisteixen només en ajuts i prestacions. Es miri vostè el pressupost! Analitzi el que són els pressupostos del Departament de Medi Ambient i Habitatge, de Justícia, de Treball, Educació, Agricultura, Economia i Finances; i la xifra que en surt d'allò que són la quantitat destinada a suport a les famílies d'aquest Govern són de 641 milions d'euros.

Jo no li trauré la xifra que vostès tenien l'any 2003, bàsicament perquè vostè agafaria el mateix color d'aquests escons, que no és sinó el color vermell, però la quantitat era absolutament irrisòria. I li comentaré una altra dada, la xifra de la Secretaria de família, de la Secretaria de Polítiques de Suport a les Famílies ha passat del 2003, quan governaven vostès, al 2010, de 62 milions a

213 milions, un increment del 241 per cent, un increment absolutament notable.

Una altra cosa és que vostès no tinguin capacitat per veure això, i que, ho repeteixo, vulguin traslladar un missatge absolutament pervers a la ciutadania; una ciutadania que a més a més ens reclama una altra cosa, ens reclama que en aquests moments de crisi econòmica incidim de forma molt especial en les situacions més febles, en les situacions més precàries.

I això és el que està fent aquest Govern, creant una cosa que a vostès pràcticament els deu sonar a música celestial, que són escoles bressol públiques. No sé si els sona la paraula. En el seu temps, vint-i-tres anys, varen ser capaços de crear ni la xifra de deu mil escoles bressol; aquest Govern, en quatre anys, trenta mil escoles bressol públiques. (*Remor de veus.*) Això és política de suport a la família i no la qüestió d'aparador que vostès, ho repeteixo, volen reiteradament fer-nos creure aquí.

Jo no sé si s'ho creu la seva parròquia, però estic convençut que els ciutadans i ciutadanes són molt més intel·ligents del que vostès ens volen fer creure. Ho repeteixo, perquè més enllà dels ajuts o les prestacions, els governs seriosos apliquen polítiques transversals com està fent aquest Govern.

I jo li demano, senyor diputat, que una altra vegada que presenti una moció la presenti tenint en compte aquesta realitat, i no només la realitat que vostè voldria veure, i que a més a més ho analitzi tenint en compte la diversitat de famílies que hi ha en aquest país, perquè allò que ha fet també aquest Govern és diversificar tenint en compte unes realitats familiars molt més febles. Per tots aquests motius, ho repeteixo, no donarem suport a la seva moció, i l'encomanaria, no a deixar de perseverar en el tema de les famílies, que em sembla totalment lloable que ho faci, però sí ampliar de mires i a veure més enllà del que –ho repeteixo– són els ajuts i les prestacions.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Rafa López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Cleries, nosaltres votarem a favor de la moció. Jo, pel que ha dit la senyora Pia Bosch i el que ha dit el senyor Bosch, d'Esquerra Republicana, els noto molt nerviosos. Miri, senyora Pia, senyora Bosch: no cal anar al CEO per saber el que pensen els ciutadans de Catalunya, només cal que li ho preguntí al senyor Ernest Maragall per saber el que pensen els ciutadans de Catalunya. Només cal preguntar-ho als consellers del seu Govern. Els ciutadans de Catalunya estan cansats d'aquest Govern, escolti!

I senyor Bosch, què parla vostè de fer lleis al temps de descompte. Què estem fent en aquest Parlament? Lleis per via d'urgència cada dia, un dia sí i un altre també,

en temps de descompte. Escolti, i no es tracta de parlar de si impostos dels Estats Units o de despesa de Dinamarca. El que cal és tenir un govern responsable que gastí en el que ha de gastar, i no, per exemple, com ara discutirem en la Llei d'acollida una agència de les migracions, que gastarà només en l'agència set milions d'euros –només en l'agència, set milions d'euros.

El que necessitem és un govern responsable que prioritzí el que ha de gastar, perquè mentre vostè ve aquí i ens diu que no hi han més diners per ajudar les famílies, fa dos dies, sí, perquè ho ha dit més d'una vegada, fa dos dies aquí al *Diari Oficial de la Generalitat* tenim 120.000 euros per a una festa de les famílies –120.000 euros per a una festa de les famílies!–, i no hi han diners per a altres coses.

El que necessitem, senyor Bosch, no són impostos d'Estats Units o serveis de Dinamarca sinó un govern responsable. I en això és en els que coincideixen el CEO i el senyor Maragall amb nosaltres. En això coincidim tots, fixi's quina cosa tan senzilla.

Escolti'm una cosa: la realitat és molt dura; la realitat és molt dura, perquè mentre vostès estan parlant aquí que les famílies i la política que vostès han fet, m'agradaria saber quina nova prestació ha fet aquest tripartit, quina nova prestació? Perquè només que hagin complert el seu programa electoral..., vostè sap, senyora Bosch el que deia el seu programa electoral. El seu programa electoral deia 600 euros anuals fins als divuit anys, això és el que deia vostè, el seu programa electoral, el programa electoral dels Socialistes. El programa electoral d'Iniciativa per Catalunya Verds deia 83 euros al mes fins als setze anys. I el programa electoral d'Esquerra Republicana –a veure qui donava més– deia que passar de zero-tres a zero-sis i les famílies nombroses a zero-vuit. Què han fet d'això? Res.

Això sí, altres coses sí que les han complert, en qüestions de família, no. I vostès vénen aquí a esbrincar l'oposició i a parlar de debats identitaris i de debats ideològics sobre el model de família, el nou model de família... Actualment, i la situació que tenen les famílies, l'últim que volen és que parlem de models de família! Si vostès tenen un model més conservador i nosaltres un model més progressista!

Vostès sap el que està passant, senyor Bosch, suposo que vostès encara no ho saben, això, però parlo el que passa al carrer, el que passa a la realitat, no aquests escons, perquè tots nosaltres, i això cal recordar-ho, cobrem a final de mes. Tots nosaltres cobrem a final de mes, i no cobrem malament, però sap el que està passant el carrer? Parli amb els pensionistes. Els han apujat la pensió; els han... (*Veus de fons.*) Els han apujat la pensió –la pensió–, però com que els han apujat encara més la retenció cobren menys que l'any passat. Aquesta és la realitat de la gent, la realitat més rere més de la gent!

I vostès vénen aquí a aquesta tribuna, quan el Govern del senyor Zapatero, el Govern Socialista fa això que retalla en un moment de crisi econòmica, als pensionistes a donar lliçons a no sé qui sobre polítiques familiars? Vostès han parlat amb, per exemple, les residències privades, residències que fa vuit mesos que no cobren de

la Generalitat de Catalunya. I ahir la senyora consellera es permetia donar lliçons a tothom. L'altre dia vam estar parlant amb una residència que li devien 120.000 euros, una altra residència que li devien 200.000 euros. Què han de fer d'aquestes residències?

I vostès vénen aquí a donar lliçons? O què passa, per exemple, en els menjadors escolars, que tenim un retard d'un any a l'hora de pagar? Aquesta és la realitat del carrer, i no els discursos magnífics que fem de cara a l'ideològic, dir: «És que vostès tenen una posició més conservadora i nosaltres més progressista.» No, el que parlem és el que passa a la gent, i sobretot els que passen una crisi econòmica.

Vostès no han fet re per ajudar les famílies, independentment... No han fet re per ajudar les famílies! Escolti'm, l'únic que han fet és: a última hora han creat un carnet. Sí, això sí, un carnet, de punts, està molt bé això. Però no han fet re, ni una nova prestació per ajudar a les famílies. Vostès han enganyat les famílies, perquè van prometre unes coses al seu programa electoral, que això sí, li sortien els números. I després, quan venim aquí a demanar-los que facin això ens diuen: «És que no hi han diners.» Això sí, però per a altres coses, per exemple, per als viatges del senyor Carod-Rovira, hi ha molts diners, per a això no hi ha problema, la casa és gran, li hem de pagar la jubilació política. (*Veus de fons.*)

Per tant, no poden donar cap tipus de lliçons, perquè la gent coneix el que hi ha, la gent, la realitat del dia a dia, del mes rere mes, la realitat de les cases, la realitat de les llars és el que és, i no la realitat que vostès volen pintar. Per tant, nosaltres votarem a favor, perquè actualment les famílies ho estan passant malament i vostès no saben no tenen cap tipus de pla no saben què respondre. I el que li demanem nosaltres és: prioritzem les polítiques de les famílies, perquè hi ha una classe mitjana en aquest país, una classe mitjana, no oblidem la classe mitjana d'aquest país que és la que paga tots els impostos i no rep res a canvi; que té... –acabo, senyor president–, amb la crisi econòmica molts d'ells s'han quedat sense treball i a sobre tenen una hipoteca i tenen fills per mantenir. Per això el que li diem és que la Generalitat de Catalunya faci alguna cosa per ells, augmenti les prestacions que, entre altres coses, va ser la seva promesa, el seu compromís amb la ciutadania quan es van presentar a les eleccions.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Senyor López, jo no sé si tindran fatiga, el que sé és que si es fatiguen, almenys avui i ara, llocs per seure, llocs per estar i llocs, doncs, per malaltia, i llocs per quan et fas gran, i llocs per si tens dependència, i recursos, en tindran més que abans.

I sobre el que està fent aquest Govern ja no hi ha..., no hi ha una cosa millor que fer la comparativa de la despesa social del Govern Aguirre de la despesa social amb el Govern català. I jo ja no... (*Veus de fons.*) No, no, ara no ho porto, però quan vulgui fem un monogràfic, eh?, perquè seria de tombar-ho.

Senyor Cleries, sembla que no estem mai d'acord amb l'enfocament, ni amb l'enfocament del concepte de família ni amb què signifiquen les polítiques públiques de família, i en aquest sentit és que ha estat jo crec que tan ben contestat per la diputada Bosch i pel diputat Bosch, que es fa difícil. Perquè, clar, vostè parla com si, dues coses: aquests anys no hagués passat res –li han dit xifres però jo en porto unes altres–, li diré el llarg, des del 2003 en què el Govern del seu partit destinava 323 milions a polítiques socials, al 2009, 1.954. Això sí que tenia números i rodons. A partir d'aquí ja no sé en aquest què més he de dir.

Qüestions: tota la transversalitat de les polítiques públiques. S'ha dit les llars d'infants, les escoles bressol, s'ha dit les polítiques d'habitatge, que jo li faré un repàs amb números; un pacte per l'habitatge, que vostès no van molestar-se a firmar perquè deien que el mercat ja regulava la vivenda, i que això era fantàstic i que hipotequeu-vos, hipotequeu-vos, això a les famílies no els afecta, oi? La hipoteca no afecta les famílies...

I vostè fa una altra qüestió amb la interpellació de l'altre dia. No té present la situació de vulnerabilitat que ens ha comportat aquesta crisi econòmica, perquè clar, quan jo li dic, vostè diu: «Vostès no estan complint el pacte del Govern.», oi tant que el complim!, i el complim tant que el repassem, ens el remirem i diem en què l'hem de millorar per afrontar la crisi. I aquí el nostre partit, en aquest cas, va proposar més beques menjador. Això és ajut a les famílies? Amb fills càrrec?, que era a la moció? Jo crec que sí que és ajut a les famílies amb fills a càrrec. Doncs això és el que va revisar aquest Govern d'esquerres.

I el Govern és el que havia de fer. Ha de revisar, quan tenia uns paràmetres, uns conceptes, un ideari de creixement que no s'ha complert, i així s'ha de fer i així és el que ha fet aquest Govern. Però és que s'ha dit aquí: el sistema que vostè proposa d'ajuts no és un sistema únic, és aquest sistema transversal de polítiques públiques que aquest Govern ha estat fent, i l'altre dia la consellera li ho va concretar.

Amb la Llei de prestacions de caràcter econòmic i amb l'indicador de l'índex de renda de suficiència, que ha augmentat. Amb moltíssimes altres coses. La Pirmí..., és que la vam discutir l'altre dia; la renda mínima, la vam discutir, l'hem ampliat fins als cent milions. Hem rebaixat els criteris per poder-hi concórrer, per què?, perquè hi ha una situació, doncs, que se li ha de fer front.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, no podem acceptar de la manera que vostè parla i què és el que se li ha dit. Són arguments que econòmicament el senyor Bosch ha desmuntat i que no són possibles. Però és que vostè, filosòficament, fa un atac a aquest Govern quan la prioritat del Govern ha sigut absolutament protegir les persones i les famílies.

Vostè no parla del paper cabdal que hem donat els ajuntaments amb lleis com la de serveis socials o amb els pactes de lluita per la inclusió social i contra l'exclusió. Vostè, d'això no en parla. No parla d'aquestos, de que hem doblat els ajuts. Abans no hi havia ajuts per l'acollida a la immigració. Això és una cosa que li repetim reiteradament. Ara sí que n'hi han. Per tant, estem creant, s'està creant xarxa i s'està creant –sí que és veritat, senyor Cleries–, i vostè no pot sortir aquí dient que això no és veritat.

Jo crec que vostè, a més a més, hi ha aspectes que no toca ni vol tocar mai, i un que mai i tots els meus companys s'obliden és la vivenda. I si jo li dic que gairebé 146.000 famílies han rebut algun tipus d'ajut públic a l'habitatge 2009, digui'm vostè quin ajut públic rebien les famílies en vivenda l'any 2003 –senyora Gispert, quins ajuts públics? Vostè que diu que sí. El pagament de lloguer, un 35 per cent més de diners destinats que l'any anterior?, que això vol dir 61.500 llars? Els ajuts a la rehabilitació, també? Per fer, per treballar sobre els habitatges en rehabilitació, en l'habitatge protegit, que es mantindrà exactament igual malgrat la crisi, en habitatge protegit.

Senyor Cleries, totes aquestes coses vostè no pot obviar-les, no pot sortir aquí i dir que nosaltres no fem atenció a les famílies i no protegim les famílies.

Per tant, evidentment, no donarem suport a la seva moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Honorables diputats i diputades..., en el debate general durante la interpelación previa a esta moción, se ofrecieron cifras que fueron dadas como ayudas surgidas de iniciativas emprendidas por el Gobierno, el Govern, y valoramos esas ayudas positivamente. Pero como bien se señaló en la intervención posterior, esas ayudas no se referían directamente a los puntos planteados.

En esta moción se presentan propuestas que creemos necesarias y a las que, por tanto, daremos nuestro apoyo, especialmente cuando se incide en la necesidad de equiparar las ayudas a las familias con hijos con discapacidad con las que reciben las familias numerosas o monoparentales. También nos parecen necesarias las ayudas a las familias que se encuentran en la situación de adopción o preadopción. Es cierto que esas ayudas han sido desatendidas en las partidas presupuestarias específicas; es igualmente cierto que en ocasiones se han puesto en marcha mecanismos burocráticos que han permitido ofrecer datos estadísticos satisfactorios, excepto en el punto más importante: que el dinero llegue a quien lo necesita.

Si Convergència i Unió y PSC coinciden en que la protección a las familias es una prioridad política de cualquier gobierno y ambos grupos se han alternado en el Gobierno durante las últimas décadas, pues, nosotros

vemos que es muy fácil: juntos pueden aprobar las medidas necesarias para que no existan situaciones de desamparo o desatención.

En lugar de atacarse mutuamente con «ustedes no cumplen», «su programa decía aquello o lo otro», les propongo que este tema, como pasa también con otros, no se utilice como campo de batalla político; no se amparen, por favor, en la crisis, en medidas y revisiones que han tenido que hacer de medidas iniciales presupuestadas, porque la verdad es que no se ha atendido, no se ha priorizado en las ayudas a la familia.

Por ello y por entender que es necesario todo este tipo de ayudas a las familias, nosotros prestamos nuestro apoyo a la moción.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyor Cleries, em demana la paraula...? (*Veus de fons.*) Endavant, té un minut.

El Sr. Cleries i González

Gràcies. Miri, jo els veig, en la resposta, molt nerviosos, es veu que la «fatiga» els posa nerviosos. Però el que han de fer és analitzar si vostès estan respectant o no el seu programa. I nosaltres els demanem que respectin el seu programa per una cosa: per fidelitat als ciutadans i ciutadanes. Vostès van firmar un pacte de govern, de progrés, que no fa progressar la ciutadania, i aleshores no el respecten. I és el que nosaltres els reclamem.

I a més a més, les residències cobren? No. Les famílies cobren? No. Respecten els terminis de la Llei de la dependència? No, l'apliquen com volen. Per tant, nosaltres els demanem també que drets socials vol dir bona gestió. I vostès no saben gestionar bé. I això els ho reclamem, que també vostès gestionin bé la política social.

Vostès parlen d'ajuntaments. Parlin amb els seus alcaldes i els diran tot el que els deuen; amb les llars d'infants també, perquè les paguen els ajuntaments i vostès no paguen. Tot això no ho tenen en compte.

I jo també els demano..., vostès diuen «vostè quan parla...» Escolti, alguna de les persones que després ha parlat no pot dir..., perquè ha dit que la meua intervenció era penosa. Doncs, home, jo crec que també s'ho ha de fer mirar qui diu aquestes coses.

Jo els reclamo que compleixin el seu programa de govern. I fixin-se, el Partit Socialistes n'està tan orgullós, del seu programa, que ja l'ha amagat, que no es pot trobar ni al Google. Per tant, aquest és l'orgull que tenen del seu programa de govern.

I el que els demanem és això: política social de primera i no deixar les polítiques socials com una pancarta, sinó que és la raó de ser i d'estar en política.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

No he acabat de veure l'allusió, senyor Cleries... (*La Sra. Bosch i Codolà demana per parlar.*) Senyora Bosch, té

la... (*Veus de fons.*) Per allusions també, senyora Bosch? (*Pausa.*) Té un minut.

La Sra. Bosch i Codolà

També, senyor president, per allusions. (*Pausa.*) Miri, jo no he dit que la seva intervenció fos penosa; he dit que les polítiques familiars dels governs de Convergència i Unió eren penoses, que és una altra cosa.

I s'equivoca, no estem nerviosos, estem *indignats*, perquè si..., sentim que ens parla de violència institucional econòmica, que no sé com qualificar-ho, una expressió, diguem-ne, poca-solta, no ho sé. En tot cas, és una expressió que causa indignació si vostè compara les quantitats destinades en els pressupostos de la Generalitat pels governs de Convergència i Unió i les quantitats destinades en els pressupostos del Govern de la Generalitat, dels dos darrers governs. És normal estar indignat –és normal estar indignat–; no nerviosos, no, indignats.

(*Remor de veus. Pausa llarga.*)

El president

Posem a votació aquesta Moció sobre el suport a les famílies amb infants.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual (tram. 302-00214/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació econòmica actual. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó. (*Pausa llarga.*) Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, fa quinze dies teníem un debat relativament pacífic respecte a la crisi. «Pacífic» vol dir assossegat en les formes, però els continguts –que per cert hi havia molta coincidència– eren al voltant d'unes conclusions un punt crues.

Jo vull dir avui aquí, pel conjunt, doncs, de les propostes que portem, que, amb relació a la diagnosi, el conseller Castells i el nostre grup parlamentari, home, vàrem tenir un punt d'acord respecte a la situació.

Acord sobre quins punts? Set concretament, que m'agradaria fer una lleugera passada per poder recordar-los. Primer, la recuperació econòmica: a Europa, sí; a Espanya i a Catalunya, encara no. Dos, probablement el conjunt de reformes que havien de ser endegades no s'havien endegat ni a Catalunya, ni a Europa. Tres, hauríem d'esperar molt probablement a una reactivació seriosa el 2011, que probablement seria feble. Quatre, l'atur seguiria creixent l'any 2010 i molt probablement

sense creixements del PIB del 2 per cent no podríem crear ocupació neta. Cinc, un dèficit financer molt preocupant. Sis, un sistema financer, no el català específicament, l'espanyol, amenaçat per un mora i per tant per un risc disparat. I un índex de confiança preocupant, des del punt de vista..., no vull dir que ensorrat, però preocupant des del punt de vista de l'opinió pública.

Hi havia, doncs, acord respecte a la diagnosi. D'aquell debat al debat d'avui, amb les conclusions que proposem, què ha passat? Doncs, calia veure sincerament la darrera compareixença davant dels mitjans de comunicació del conseller Castells fa només quaranta-vuit hores.

Quina compareixença feia el conseller Castells quan parlava del Projecte de Llei de reforma de successions i donacions? Quan parlàvem del conjunt de la situació espanyola, el conseller Castells amb la cara pagava –amb la cara pagava.

Què volia dir? Que hem tingut durant una setmana, per part del Govern espanyol, en fi, una *performance* inoblidable, extraordinària respecte al tipus de mesures que calia endegar: el Pla d'estabilitat, les pensions, les jubilacions; ara diem una cosa, ara la retirem, ara en tornem a dir una, ara tornem a retirar-la, ara provem aquí, ara ho canviem allà. Evidentment, és molt i molt difícil que això generi la suficient tranquil·litat i confiança perquè això canviï d'alguna manera.

Per tant, nosaltres venim aquí amb aquest pessimisme, que no voldria que vostès mal interpretessin, però amb aquest pessimisme respecte a quina situació viu l'economia del país.

Abans la consellera Serna responia a una interpellació d'una diputada de Convergència i Unió; venia a dir el següent: «Vostès llencen un missatge de pessimisme i no estan en la línia de presentar unes propostes que ajudin a combatre la crisi.» Això, senyores i senyors diputats, és molt injust.

Ahir sentia a dir al president Montilla, responent al president del nostre grup parlamentari: «Vostès no han fet ni una sola proposta per combatre la crisi.» I això, senyores i senyors diputats, és molt injust. No només és una falsedat, és molt injust. (*Remor de veus.*) «Per favor...», diu la diputada. Si haguessin tingut senzillament... No hi haurà ningú que ho pugui negar, podran pujar a la tribuna i podran dissimular, però no podran negar mai que aquest grup parlamentari ha presentat un centenar llarg de propostes. No rigui, només llegeixi; no cal que rigui, només cal llegir les propostes que el nostre grup parlamentari ha presentat. Jo estic disposat a admetre que amb més o menys fortuna, amb la capacitat, conseller, que el Govern digui sí o no. Però amb aquest to amb què volem reconduir les nostres relacions dir que des de l'oposició, com va dir el president Montilla ahir, no hem presentat una sola proposta per combatre la crisi des del meu punt de vista és inqualificable, és indignant.

Què hem fet, doncs? Home...

El vicepresident segon

Senyor diputat, vagi acabant, si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

Vaig acabant, president. Què hem fet, doncs? Presentar un conjunt de mesures, home, fonamentades totes elles, però amb un toc de molt pessimisme.

I jo vull dir una cosa als diputats i diputades dels partits que donen suport al Govern. Vostès creuen possible que, després de tres anys de crisi, en una situació en què hi ha coincidència respecte al moment en què es troba el país, que n'hi ha, poden passar en aquest debat o en qualsevol altre sense un punt d'autocrítica?

El vicepresident segon

Honorable diputat, si us plau, acabi.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, repetint la mateixa pregunta, perquè hi tornarem després quan contestem la posició dels grups parlamentaris. Després de tres anys de crisi i amb una panorama desolat com el que tenim, la majoria governamental pot passar sense un sol mot d'autocrítica? Resposta: sí. (*Remor de veus.*) Sí, sí, és el que han fet vostès.

I aleshores fa que presentem unes propostes, conseller, però amb la confiança que en això no ens en sortirem, perquè estan vostès en un camí –no li dic vostè particularment, en general–, doncs, que, si no reconeixem part dels errors comesos, no hi ha possibilitat, conseller, de corregir-los i de superar junts el camí que hauríem de superar, amb la voluntat que el nostre grup parlamentari a Madrid i aquí sovint hem manifestat.

El vicepresident segon

Ha exhaurit el seu temps, senyor Teixidó. (*Pausa.*) Gràcies.

En nom dels grups que donen suport al Govern..., han presentat esmenes, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, ja és l'última moció d'aquest llarg Ple, amb la qual cosa jo intentaré ser breu i clara, en la mesura del que pugui.

Primera constatació, senyor Teixidó: vostè –és una pràctica habitual– està presentant mocions que no tenen res o poc a veure amb les interpellacions que li fa al conseller. No és que ho critiqui; simplement, crec que donen poc peu a un debat vertaderament constructiu, com el que vostè sembla que demani quan parla des d'aquest faristol.

Segona constatació. Vostè ho ha dit aquí: «Compartim objectius, compartim diagnosi. Què volem? Que l'economia catalana sigui més competitiva, volem plans d'austeritat, volem més liquiditat...» I, si compartim objectius, nosaltres li hem presentat unes esmenes a la seva moció que no fan altra cosa que dir: «Aquests són els objectius del Govern, hi estem treballant. En el cas particular de l'ICF, estem expriment els instruments fins

als límits, portant-los al límit perquè puguin fer la feina que han de fer, però també basant-nos en un punt de realisme que vostè –em perdonarà–, com que no governa, es pot estalviar.»

I tercera constatació –i amb això acabo–: sembla –poder m'equivoco– que vostè no acceptarà les nostres esmenes i nosaltres haurem, per tant, de votar en contra d'aquesta moció, però jo no perdo l'esperança. El seu company a Madrid, el senyor Duran i Lleida, va fer un pacte d'estat... (*veus de fons*) –sí, sí–, i jo entenc que vostè sap que la Generalitat també és estat i, per tant, entenc que ens està oferint aquest pacte també al Govern de Catalunya.

Els propers dies tindrem ocasió de debatre un ple monogràfic sobre la situació econòmica, i, per tant, esperem amb delit les seves propostes. I han de ser propostes, com va dir ahir el meu company Joan Ferran, que no es moguin entre la presa de pèl i el torpedinament crític, la crítica per la crítica, al Govern. Quan vostès facin propostes que siguin això, propostes, nosaltres estarem allà per treballar conjuntament.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Per fixar posició en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos sobre la moció plantejada per Convergència i Unió. Senyor Teixidó, nosaltres donarem recolzament a la seva moció, i esperem, la veritat, que no doni recolzament a l'esmena que li plantegen els grups que donen suport al Govern, perquè ens ha semblat, per la lectura d'aquestes, que contradiu l'esperit de la moció i dona per fet que el Govern ja està fent tot el que calia per recolzar les empreses i les pimes.

Jo els parlaré de dades que són públiques i que denoten la necessitat de portar finançament a les empreses i als autònoms. Els vull fer esment que la crisi ha afectat el 90 per cent dels autònoms del nostre país; que el 24 per cent dels autònoms i pimes del nostre país han tingut problemes per accedir al finançament; que nou de cada deu autònoms i pimes han tingut problemes per renovar les seves vies de finançament; que el 80 per cent dels autònoms i pimes de casa nostra han vist com les seves condicions econòmiques, tant de tipus d'interès com de comissions bancàries, han estat encarides significativament; que una quinta part dels autònoms, en concret un 20,3, ha sol·licitat finançament per vies ICO i que només un 1,7 per cent han estat acceptats. Aquesta és la realitat, malgrat que els grups del Govern, que negaven la crisi, ens plantegin una altra realitat.

Però, és més, els vull fer esment que parlem de l'atur, ara hem vist com el ministre Corbacho fa una pròrroga de la prestació per a la gent a qui se li acaba l'atur, però els vull recordar quina és la situació a Catalunya. La nostra economia es basa sobretot en els autònoms i les

petites empreses, i els vull recordar que un autònom, quan tanca la seva botiga perquè no pot suportar la situació econòmica i creditícia, no rep cap tipus d'ajuda. Únicament començaran a rebre aquesta ajuda el 2011. Estem al 2010; volen dir que el país pot aguantar que aquests autònoms hagin de tancar les seves botigues, les seves empreses, i no rebin cap tipus de prestació? Això no ha estat solucionat pel Govern, i esperem que en el Ple extraordinari aportin algun tipus de solució.

Però, és més, com és possible que es parli de pacte d'estat, quan no hi ha pacte d'estat? L'única cosa que s'ha aprovat al Congrés dels Diputats –ha estat a proposta del Grup Popular– és una proposició de llei, aprovada per unanimitat de la cambra, per la qual s'ha decidit que els autònoms no hagin de tributar en concepte d'IVA per aquelles factures que encara no han cobrat. Per aquí va la via: primer, per reconèixer la situació econòmica, i després, per aportar propostes concretes.

Nosaltres coincidim amb el Grup de Convergència i Unió que necessitem un govern seriós per poder fer front a la crisi. Mentre vostès la neguin o, d'alguna manera, deixin de cantó les propostes que ple rere ple s'estan presentant pels grups de l'oposició..., que en els debats de política general, en els debats dels pressupostos, de mesures financeres, a més de les que es presenten a la Comissió d'Economia, la Comissió de Treball, va presentant l'oposició, simplement es tracta que vostès se surtin una mica de la seva ideologia i vegin el que està passant al carrer.

Per tots aquests motius, nosaltres donarem recolzament a la proposta de Convergència i Unió, i esperem que vinguin de veritat preparats en el debat en què s'abordarà la crisi econòmica, perquè fins ara no hem sentit cap missatge que doni confiança als autònoms, a les petites empreses i a la ciutadania de Catalunya per sortir de la crisi.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Mixt té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, dedicaré el mismo tiempo que han dedicado el grupo proponente y el grupo que ha defendido la posición del Gobierno a analizar la moción: nada. No dedicaré nada a la moción, porque nada se ha hablado en la moción. En este sentido, sí que dedicaré el tiempo a lo que se ha dedicado en la moción, que es a hablar de la crisis otra vez y de la interpelación que se hizo el otro día al *conseller*.

No estuvo afortunado, el *conseller*, el otro día, en la interpelación –lo siento, *conseller*–, porque literalmente dijo: «Hem deixat enrere el pitjor.» No sabía la semana que venía, la siguiente, porque la semana *horribilis* que hemos vivido todos los españoles ha anunciado y ha dejado de forma manifiesta que realmente no se había dejado atrás lo peor, quedaba mucho por delante todavía y queda mucho por delante y por hacer.

La situación que ha reflejado el contexto internacional y, en consecuencia, el contexto español ha sido de preocupación; se ha reducido todo a un problema de falta de comunicación del Gobierno con los medios de comunicación. El otro día la ministra Salgado decía: «Es que hemos tenido un problema de comunicación, no lo hemos sabido explicar bien.» Quizá el problema es que no hay mucho que explicar o no hay que explicar lo suficiente.

De todas maneras, sí que es cierto que no podemos seguir en un pimpampum, ni podemos estar aguantando los momentos que estamos viviendo con: «-Hágalo. -Ya lo hacemos», «-Hágalo. -Ya lo hacemos.» Es hora de decir: «Hagámoslo todos y pongámonos realmente, pues, manos a la obra todos en esta tarea.»

Pero he de reconocerles –no sé si es que hoy tengo especialmente el día pesimista– que, como Dante a la puerta del infierno, yo ya he perdido casi toda la esperanza. Porque, a la vista de los debates y, realmente, cómo se expresan los grupos parlamentarios y los medios de opinión publicada, creo que a veces es muy difícil llegar al acuerdo. En todo caso, veamos si es posible.

Solamente les voy a recordar una serie de datos: siete trimestres seguidos de recesión; incremento de paro; más destrucción de empleo; no hay la posibilidad o no se ve en la cercanía que vengan empresas ni a España ni a Cataluña... En este aspecto, a veces es ridículo de decir: «Nosotros en Cataluña estamos mejor que en el resto de España.» Es tan poca, la diferencia, a veces, que realmente no merece la pena entrar en ese análisis. Realmente, estamos en una situación muy complicada y debemos tomarlo en serio. Seguro que todos quieren tomárselo en serio, pero desde luego, a lo mejor, por ese problema de comunicación al que antes me refería, la calle, la sociedad, no lo acaba de entender. Y esto quizá es lo más trascendente, que no nos entiendan.

Muchas gracias.

El president

El senyor Fernández Teixidó té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, senyor president, senyors diputats... Senyor Domingo, anem a aclarir un parell o tres de coses per començar, i després expressarem el sentit de l'acceptació o no de les esmenes, no? Senyor Domingo, no fem relació del contingut d'una moció que donem per descomptat que vostè llegeix i coneix. Però, fixi's bé, puja vostè a la tribuna per fer exactament el que ha fet aquest diputat: parlar de la crisi. Aquest diputat ha volgut enviar un missatge concret, a saber: tant de bo el Govern practiqués dilluns, dimecres i divendres una mica d'autocrítica, i deixés la satisfacció generalitzada per al dimarts, el dijous, el dissabte i el diumenge. És del que estem parlant.

Fixi's bé el que ens ha dit, dues coses, les dues úniques coses que ens ha dit la diputada Martínez-Sampere. La primera, diu: «Escolti'm, facin com a Madrid, que tenim un pacte d'estat.» Bé, és el que ha dit la diputada;

possiblement l'hem malinterpretat tots, però és el que ha dit. Nosaltres no tenim cap pacte d'estat, al contrari, amb aquest esperit de què parlava el diputat Domingo, plantejem a Madrid que el Partit Popular, el Partit Socialista, Convergència i Unió i altres forces s'entenguin a causa de la situació crítica que viu l'economia d'aquest país. I sembla que ho constata tothom, excepte el president Zapatero. Això és el que hem dit. I, òbviament, els hem de fer a vostès, socialistes, coresponsables d'alguna cosa. Ens han d'entendre, han d'entendre que, si el conseller de la cosa, el senyor Castells, surt amb la cara de pomes agres que surt a dir que això d'en Zapatero ja se sap, què ha de dir l'oposició? Doncs, ha de dir el que ha de dir: «Anem a veure si tenim un pacte d'estat», però, escolti'm, un mínim d'autocrítica, les reformes que calen i prenguin-s'ho seriosament. I la setmana que hem viscut és deplorable.

Segona cosa que ens ha dit la diputada Martínez-Sampere, diu: «Home, facin vostès propostes realistes.» Analitzem només una cosa que vostès han fet; ens han presentat les nostres propostes amb l'estil clàssic del tripartit: «Seguir fent el que fem, seguir anant on anem, seguir defensar el que defensem...» Són realistes les nostres propostes o no? Si ens fa vostè la proposta de «seguir fent», «seguir anant», «seguir mantenint»... Doncs, clar que són les propostes! Però, diputada, el que desitgem és un bri d'autocrítica, una mica d'autocrítica que ens permeti entendre'ns. I quan nosaltres veiem que fem un conjunt de propostes, sentim el president Montilla que diu: «Vostès no han fet mai una proposta» –ni nosaltres ni vostès, ningú, només ells –«i ja discutirem, i a veure si fan alguna proposta», quan portem un centenar llarg de propostes, doncs, ens hem de manifestar, si més no, molestos, diputada. Ja li demano que ho entengui, però...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...evidentment –acabo, president...

Per això no acceptem –i acabo, president– la seva esmena, perquè és tornar a dissimular la gravetat de la situació, sense un bri d'acceptació, amb el «fem, fem i fem». I nosaltres ja, senyor president, no estem per aparèixer com a còmplices en una situació com aquesta, si vostès no accepten un nivell determinat d'autocrítica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

El president

La senyora Martínez-Sampere... Té un minut.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Senyor Teixidó, només fixi's en el que vostè acaba de dir: vostè l'únic que vol –li és igual les propostes, li és igual– és que fem autocrítica. En canvi, jo crec que aquest manual que té del que ha de fer l'oposició sí o sí, hauria de canviar-lo i entendre que el que ha de pretendre vostè quan presenta una moció és ajudar el país

a sortir millor d'aquesta crisi econòmica que efectivament estem patint.

El president

...trenta segons.

El Sr. Fernández Teixidó

Trenta segons, diputada, per dir només una cosa: clar que ens podríem entendre sobre mesures que calen per tirar endavant aquest país, però la responsabilitat és del Govern, diputada, no de l'oposició. Clar que volem ajudar, han de pretendre que ajudem, i no voldran que, a més, sentim el president de la Generalitat que ens diu: «ni una sola proposta», i a més els donem cobertura explicant i aplaudint allò que fan. Perquè no hi ha ningú a l'opinió pública catalana que estigui disposat a acceptar que vostès fan bé la feina que fan. I per això ens hem de manifestar crítics: tant de bo poguessin ser les coses de ma-

nera diferent!, però són vostès, diputada, que no permeten que hi hagi enteniment sobre la base de les propostes que els uns i els altres haurien de presentar perquè el país se'n sortís de la crisi que pateix.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació, doncs, aquesta Moció sobre la situació econòmica actual.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i sis minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros	
Número solt	1,60	euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA inclòs
Número solt	1,10	euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros	
---	-------	-------	--

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impress a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**